

Concurs – Câștigă un week-end la Bran

Bonus Oriflame!

www.revistafiacara.ro

FLACARA

FLACARA

Ai o CARTE cadou!

**Opus Dei vine
la București**

**Consulul României
la Treviso, miliardar
în Italia**

Afaceri cu fluturi

Ace care vindecă

**Bucharest Fashion 2008:
A New Beginning**

**De la Gigi TV la Miron
și frumoasa fără fond**

În sfârșit, cu acte în regulă!

**CĂUTĂTORII
DE AUR DIN
APUSENI**

P/13607 J 24



6 422258 000016 00010

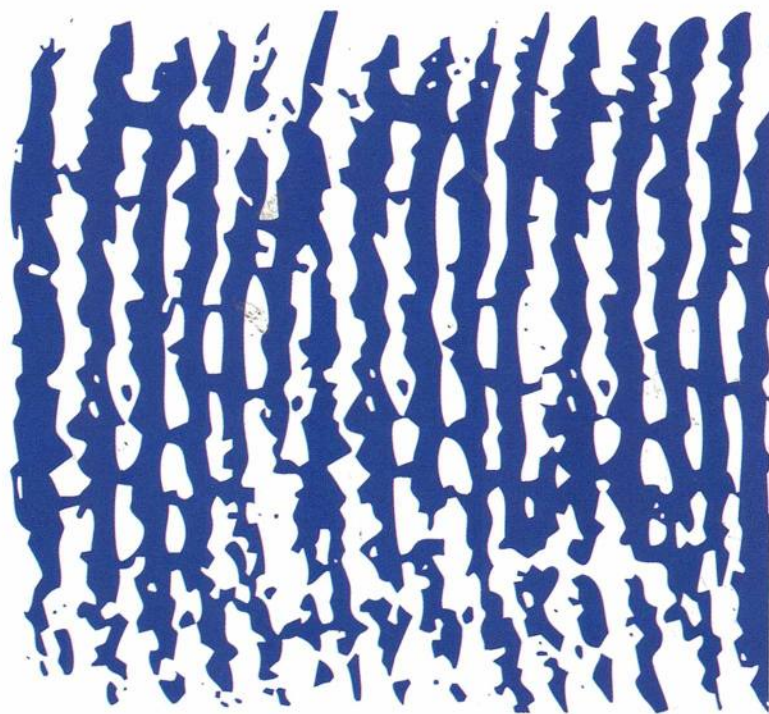
Revista ilustrată fondată în 1911 • serie nouă • nr. 10 / octombrie 2008 • 84 pagini • 7,90 lei

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION



Consumați cu moderație



SALA DE
LECTURA





Duhul aurului

Singurul căutător de aur autorizat din România are randament mai mare decât media anunțată de *Discovery*

inedit

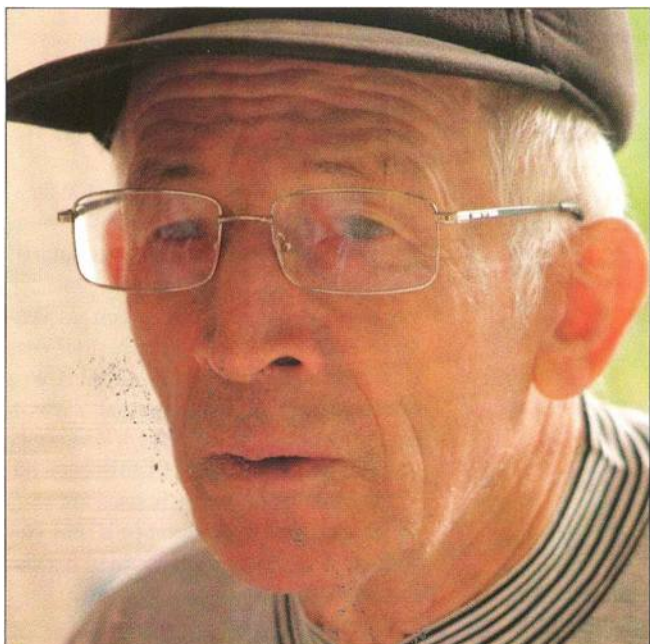
Toată viața lui a umblat după aur. Mai pe ascuns și mai cu frică, pe vremea comuniștilor. Că ăia băteau la căutătorii din Apuseni ca la hoții de cai! Și-i luau cu duba, la interogatoriu. De unde mulți nu s-au mai întors niciodată. După o viață de clandestinitate, Ioan Cătălina, din satul Stănița, județul Hunedoara, s-a hotărât să-și legalizeze pasiunea. În 1999 a cerut autorizație de căutător de aur. Ceea ce a pus statul român într-o mare dificultate. Autoritățile nu știau să facă astfel de acte, că nu exista precedent. După patru ani de purtat hârtii și ștampile, din provincie la București și invers, omul nostru a răsuflat ușurat. Are patalamaua la mână. Ioan Cătălina este singurul căutător de aur autorizat din România.



Căutătorii de aur sunt înșelați, adesea, de calcopirită, denumită și *aurul proștilor*, care strălucește de-ți ia ochii. Ca să evite una ca asta, Ioan Cătălina folosește o lupă specială pentru „ghicirea” identității metalului prețios.

„Iubire multă, porc puțin“

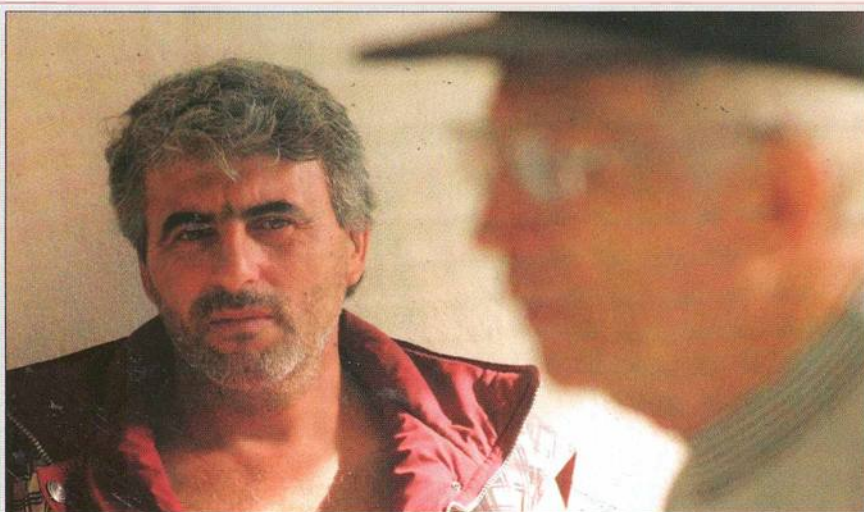
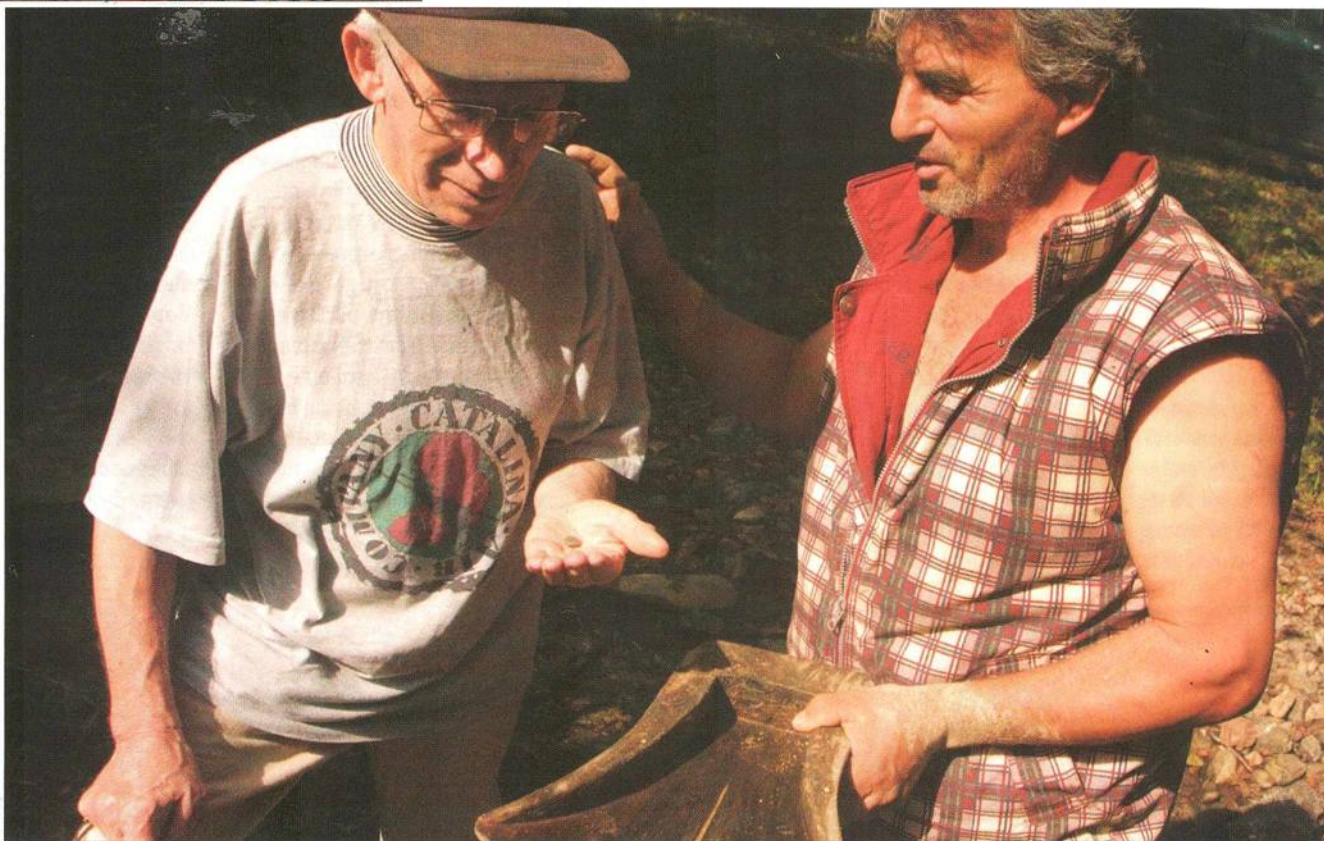
Duce în cârcă 73 de ani, dar zău că aş minţi dacă aş spune că-i bătrân. De-abia ne ținem după el, pe coclauri. De sub şapca de şmecher, ochii cenuşii scanează, scurt, toate vadurile de pârâu: „Aici e aur, aici nici vorbă!“ Râde şi glumeşte întruna, se zbenguie mai ceva ca un copil. Doar căutăm jucăria preferată, nu? Până la ea, însă, îi cer rețeta acestei tinereți prelungite frumos: „Să iubiți mult, doamnă!“ „Doar atât?“ „Mai e și porcu’, doamnă, dracu’ să-l spânzure, dacă mănânci de alea îți legi plumb de picioare. Țineți-o cu verzituri și fructe. Io măncai dimineață două pere cu pâine, sănătate curată!“ După o matematică elementară, iubirea hai să zicem că-i multă, porcul puțin, spre deloc, ar trebui să alerg mai cu nădejde pe urmele căutătorului de aur. Când să-mi iau avânt, însă, tocmai ajungem la locul stabilit.



Cu o sinceritate dezarmantă, nea Ioan îmi explică: „Aici  s sigur că găsim, doamnă. Că io-s grăbit, am alte treburi, n-am lemne pentru iarnă, nu pot sta lela pe vale, cu voi, toată ziua!”  i începe să dea la  aitroc. O unealtă veche, de 80 de ani, mo tenit  de la bunicul lui.  n fapt, un fel de lopată, fără coadă, din lemn. După ce e  p lat într-o găleată, până iese apa limpede, nisipul din p r u se pune în  aitroc.  i îl tot v ntur , cu grijă, de zeci de ori, c t să dea jos noroiul  i pietri ul. Timp în care poveste te, a a, ca pentru el: „De la statul ăsta cu m inile în apă rece, ca ghea a, ore în  ir, am degetele deformate, umflate  i reumatism c t cuprinde. Da' nu-mi pare rău, că mi-o fost dragă treaba asta de mic. Am deprins-o de la bunicul meu, care toată via a o umblat cu  aitrocul. Aduna câte o nucu   de aur  i-o schimba, la Abrud, pe sare, porumb  i opinci noi pentru fi tecare dintr-ai no tri. Din aia se trăia atunci, prin anii '50. C nd i-am zis să mă

 nve e  i pe mine, o sărit ca ars. Că io-s slobod la gură, o să vorbesc prin sat  i-o să ne omoa-re comuni tii. Peste 70 de sufl te de pe la noi or fost duse cu duba neagră  i cercetate pentru că umblau după aur. Da' atunci era singura sursă de existen    i nu ne puteau omor  chiar pe toți.  i aur era c t cuprinde, că pe valea asta, la Dealul Ungurului, o fost Societatea Mica, aia de exploata minereul auri-fer din zonă. S-o lucrat ani grei, din 1920 până în 1948, dar cu randament scăzut, că nu aveau instala ii performante. Mai mult de jumătate din aur s-o dus  i s-o depus pe r u. A a că se găsea, numai să  tii să cau i. Până la urmă, cu chiuu, cu vai, sub jur mint  de tăcere, bunicu' m-o  nv  at meserie. Am lucrat 46 de ani în mineri   i eram cam singurul care  tia să dea la  aitroc. Asta e proba de foc a căutătorului de aur, e un fel de laborator pe loc. A a   i dai seama dacă e sau nu e aur în vadul cu pricina”.

„Peste 70 de sufl te de pe la noi or fost duse cu duba neagră  i cercetate pentru că umblau după aur”

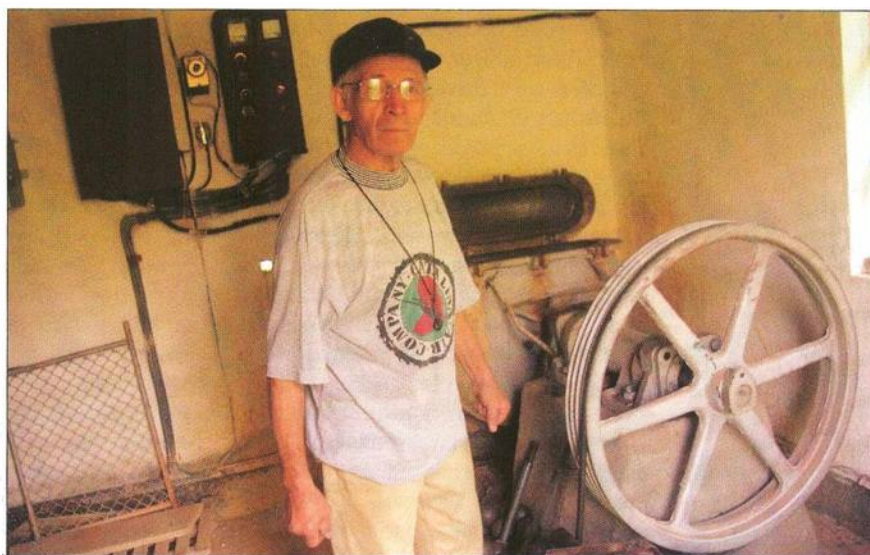


Ucenicul aurar

Valea Arie ului a fost considerată întotdeauna un fel de *El Dorado* românesc. Mulți au căutat aur în zonă, pu ini au găsit,  i mai pu ini au rămas.  i la poarta lui Ioan Cătălina au bătut destui aventurieri, în ideea de a-i  nv  a meserie. Numai că el are nasul fin, simte de la o po t  unde nu-i pasiune.  i i-a tot fugărit, până într-o zi când  i-a găsit ucenicul. Geologul Petrică Iancu, de loc din Vălenii de Munte, este pe cale să devină aurar. A făcut o casă în St nija,  i-a adus  i familia, a a că tainele căutătorului de aur tocmai se predau spre o altă genera ie. Care pare a avea g nduri mari: „Eu am șapte feciori, îmi doresc să le transmit  i lor această  nv  tur . N-a  vrea să se piardă tradi ia, dar îmi doresc  i să modernizăm puțin procedeul, respectiv să facem rost de o instala ie de prelucrare a aurului mai performantă. Cunoa te i vreun sponsor?”

Bilele de aur
sunt... toxice

Mai mult
pasiune
decât afacere



După vreo oră de vânturat nisip, Ioan Cătălina și ucenicul lui, Petrică Iancu, dau de urma metalului prețios: „E ca zahărul farin, și fără lupă îl veдеți!” Mă uit în șaitroc și, într-adevăr, zăresc, așa, o pulbere de stee, galben-strălucitoare, printre firicelele de nisip. N-o să vă vină a crede, da' chiar am pipăit aur, în stare pură! Așa, la o poveste, pe Valea Arieșului.

De aici până la bijuterii, însă, e cale lungă. Fără să divulge chiar totul, că, de, e secret profesional, nea Ioan ne descrie „procesul tehnologic”: „După ce m-am convins că e aur într-un loc, fac acolo o hureă, adică un fel de jgheab, în care pun petice din postav de lână, că prin ele trece nisipul, da' aurul se agață. După aia adun peticele și le spāl într-un ciubăr. Când se face de-o moară, ca și cantitate, o port cu bile, după cât e materialul de tare. Pentru amalgamare

adaug sodă calcinată, mercur, apă, var și sodă caustică. Apoi iau concentratul, îl spāl, îl storc de mercur, distilez, rafinez și, într-un final, iese aurul curat”.

Atelierul în care se întâmplă toată alchimia cu pricina este un șopron, un fel de anexă a casei. Dacă tot ne-am împrietenit, Ioan Cătălina se învoiește să ne arate și aceste „intimități”. Aici, însă, se păsește încet și se vorbește în șoaptă. Că, dacă nu știți, există și un duh al aurului, pe care nu se cade să-l tulburi. În cutiuțele negre cică se află pepite, adică fărâme de aur pur. Așa, ca din întâmplare, nea Ioan îmi goleşte una dintre cutii în palma stângă. Apoi râde, cu poftă, de situația creată. Respectiv un fel de tremureală în doi: „Făcurăm pe dracu', doamnă, vezi să nu împrăștiem bunătate de aur!” El zice că tremură când se apropie de o femeie, eu tremur de frică să nu scap fărâmele prețioase pe jos. Dacă am trecut proba

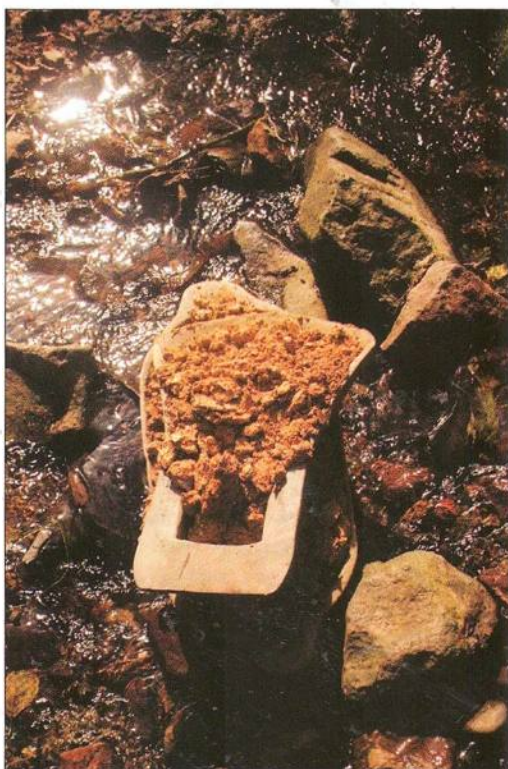
asta, merit să văd și o bilă. Tot din aur, evident: „Da' uită-te repede la ea, că e învelită în mercur, care e toxic, că se evaporă la plus 18 grade Celsius. De aia țin bilele în apă”.

Dacă tot e autorizat legal, Ioan Cătălina plătește și taxe pentru ocupația lui. Lucrează ori ba, găsește aur sau nu, datoria la stat trebuie achitată. Singura lui problemă este că nu prea înțelege cum se calculează asta: „Bani ei mi-i iau trimestrial, chiar dacă eu nu lucrez. Iarna, de pildă, e clar imposibil, că e pârâul înghețat. Zilele trecute mi-or luat 1,8 milioane și le-am spus că-i prea mult. Ei zic că nu-i bai, că banii nu se pierd, mi-i or da înapoi. Și așa o fost și anul trecut, când m-or purtat pe la oraș, cu planificări, ca să-mi restituie zece lei noi, de mai mare râsul!”

Sigur că povestea asta e mai mult pasiune decât afacere. De când e cu acte în regulă, că înainte nu se pune, nea Ioan a strâns cam 100 de grame de aur. Ceea ce înseamnă că nu a acoperit, încă, nici nevoia de bijuterii a fiicei sale, dar decum să se îmbogățească. Chiar și așa, însă, el susține că are un randament destul de bun: „Uneori nu găsesc, ce-i drept, alteori lucrez o zi, două, nouă pentru un gram. Asta e chestie de noroc, doamnă. Dar, per total, după știința mea nu stau rău. Am urmărit un documentar, pe *Discovery*, unde ziceau că randamentul actual ar fi de 0,4 – 0,5 grame de aur la o tonă de nisip. Io scot mai mult, să știți, chiar dacă lucrez rudimentar. Dintr-o tonă de nisip, tot îmi rămân 3 – 5 grame de aur pur. Ceea ce io zăc că-i bine”.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tîbăr**



SYSTEM INTEGRATION INFRASTRUCTURE DOCUMENT MANAGEMENT

INFRASTRUCTURE:

- Hardware delivery & Associated services
- Software delivery & Associated services
- Communications & Associated services
- Service Provider, on site services, roll out services, warranty, maintenance
- Integration Services

INTERNET AND CORPORATE BANKING:

- OMIKRON MULTICASH
- Internet banking and Corporate Banking, licensing, installation, support, maintenance.

BUSINESS CONTINUITY:

- Disaster Recovery
- Data Consolidation
- Data Replication
- System Management
- Network Security

BUSINESS AUTOMATION:

- Kofax Intelligent Capture and Exchange
- Electronic Archive
- Document/Content Management

PROFESSIONAL SERVICES:

- Experienced team of consultants and solution architects who can provide services from IT consulting to business consulting.
- High technical certifications from HP, IBM, NetApp, Juniper Networks Cisco, VMware, Kofax.

net
consulting

Member of

ASSECO
SOUTH EASTERN EUROPE

www.netconsulting.ro
office@netconsulting.ro
Tel.: +4 021-206 45 00



Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălbănuș
mihail.galbansu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Anastol, Mihail Belu, Dumitru (Pis) Dirutescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golan Sumy, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Mama Iosiu, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stanciu, Jean-Louis Sterian, Raluca Șeinoiu,
Bogdan Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zăroianu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dip@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Frunz (Canada), Lora Hănanagiu (Portugalia), Arda Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Iondra), Luiza Pațanțiu (Paris), Laurențiu Stela (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Razvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Lesi Iou (Senegal), Haon
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Phan Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Conșat (Sulinc),
Lidia Pană (Constanța)

PUBLICATIILE
FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICATIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiilefiacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășarin
alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:
Corina Anghel - corina.angel@publicatiilefiacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Stoian
petru.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, Q.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa



Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘARIN



REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu I. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Şef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Laurențiu Marian Celcar,
Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Pandeale
Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot abona
prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.

Cititorii se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L. București
Tel./fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivă art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

De la Gigi TV la Miron
și frumoasa fără fond



EXCLUSIVITATE

Paperon de paperoni italieni



VIP

Cristina
Rus



INEDIT

Opus Dei vine la București



DOSAR

Pokerul georgian
versus ruleta rusească



SĂNĂTATE

Ace care vindecă



DOCUMENTAR

Prof. Dr. Josif Constantin Drăgan:
„Cuvântul fericire nu-l cunosc.
Îl confund cu cel de mulțumire.”



REPORTAJ

Afaceri
cu
aripi
diafane



GLOBE-TROTTER

Malta, insula mierii 32

FOTOREPORTAJ

Decebal Rex, Drăgan Fecit 40

FASHION

La Bucharest Fashion 2008:
A New Beginning by Ștefan Muscă 44

SHOW/FILM/TEATRU

Jazzaldia 46

MEDIA

Tempo Media s-a vândut.
Trăiască Tempo! 48

TURISM

Patru destinații de Revelion 54

STIL DE VIAȚĂ

Guara 66

AUTO

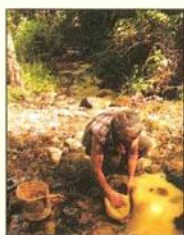
Experiența hibridă 72

BRAND TO BRAND

Tequila, băutura produsă
din fructele aztecilor 76

SPORT

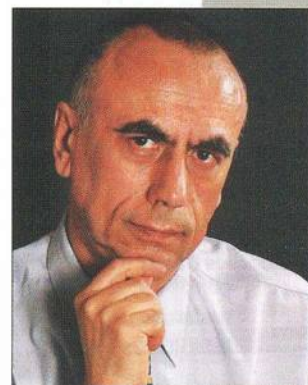
Între onorabilitate
și (sub)mediocritate 78



Coperta 1:
foto Octavian Tibăr

Altceva

**Dacă vii din străinătate, nu-ți trebuie mult
ca să afli că, în curând, în România, vor fi
alegeri parlamentare.**



BÂLCIUL PROMISIUNILOR

E de-ajuns să urmărești prestația vicioasă a politicienilor noștri ca să îți dai seama că ele se apropie vertiginos și implacabil. Toți cei domici să fie din nou printre aleșii neamului se întrec în promisiuni pe care norodul le ascultă cu evlavie. Unul făgăduiește că, în doar câțiva ani, vom avea mii de kilometri de autostradă. Altul se laudă cu atenția pe care o va acorda pensionarilor, astfel încât și un adolescent să aștepte cu înfrigurare clipa în care va ajunge să joace table în Cișmigiu. Desigur, nu sunt uitate cadrele didactice, ale căror salarii vor crește mirololant – va fi greu să mai prinzi un post de profesor sau de învățător, mai ales la țară, unde se vor acorda sporuri substanțiale. Funcționarii? Tocmai ei să fie uitați? Datorită simbriei pe care o vor încasa, vor fi numai lapte și miere în fața cetățenilor, îi vor pofti politicos în birouri, îi vor invita să ia loc pe scaune, le vor scutura scame imaginare de pe haine – adio cozi interminabile la ghișee! Iar judecătorii, procurorii, poliștii nu se vor mai osteni să ia foloase necuvenite – mărunțișul acesta i-ar încurca la socotirea venitului încasat anual de la stat. Nici cercetătorii nu vor avea de ce să se plângă. Condițiile care le vor fi create pentru a-și desfășura munca îi vor readuce în țară până și pe cei angajați în Silicon Valley. Dar muncitorii? Ar sta peste program, ar lucra și sâmbăta, siderați de nivelul de trai la care au ajuns, incomparabil mai înalt decât cel visat. Ce să mai spunem despre cei din agricultură! Ajutoarele primite pentru cultivarea pământurilor i-ar scuti să mai muncească, având posibilitatea să angajeze spanioli la strângerea recoltelor. În scurt timp, după spusele de azi ale viitorilor deputați și senatori, se vor înălța, ca în basme, școli, spitale, se vor amenaja stadioane, pentru ca toți copiii să facă sport și să crească sănătoși, iar tinerii vor primi apartamente la cheie, pe care le vor plăti abia după ce își vor croi un rost sigur în viață.

Pentru câteva săptămâni, vom crede, din nou, că ne paște un viitor strălucit.

Serge Brion

În numărul viitor:



- ADEVĂRUL DESPRE SECTA AUM: o anchetă documentată la fața locului. Un insider autentic. Va fi, cu siguranță, printre vedetele numărului. O singură surpriză: numele celui care semnează. Și e un nume românesc.
- INTERVIU CU AURORA CORNU, fosta soție a lui Marin Preda. Pentru *Flacăra*. În exclusivitate.
- VIPASSANA ÎN ROMÂNIA? O întrebare la care, dacă n-ai știut, răspunsul e da. Cum și ce fel, citești numai în *FLACĂRA*, peste o lună.
- Ce crede un mare jucător, fost internațional din generația de aur, despre fotbalul românesc și dacă acesta mai are, în ochii lui, viitor.

Nu vă dezvăluim, încă, numele lui... ● Războiul rece Rusia-SUA (NATO) reînvie? Cum? Privește acest lucru România?

● Și alte, multe, multe surprize, pentru că numărul e efectiv plin de ele!

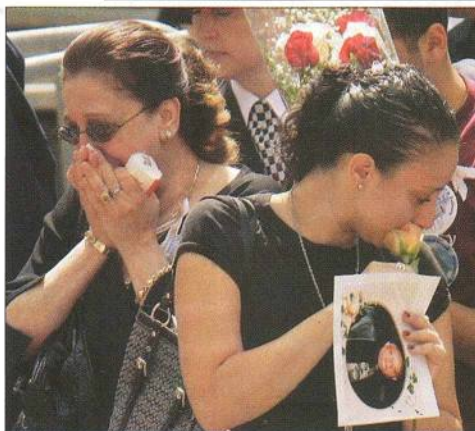
Ursul

S-a spus că președintele georgian a greșit. În fapt, a provocat Ursul să se arate în toată splendoarea sa. Rusia și-a trimis armata pe teritoriul altui stat. Îngrijorate, statele UE s-au reunit de urgență... peste vreo două săptămâni și au convenit să amâne negocierile pe tema unui nou parteneriat cu Moscova, condamnând „reacția disproporționată a Rusiei” și cerându-i „să aplice scrupulos planul în 6 puncte”. Peste încă o săptămână, la Gori, lucrurile arătau ca în această imagine, iar președintele Dimitri Medvedev lua în calcul o retragere până la 1 octombrie. În toată această poveste ați auzit cumva ceva dinspre Organizația Națiunilor Unite? Mai există ONU?



Gaura

Cel mai așteptat experiment științific al ultimelor decenii (dar nu „al secolului”, cum scriu cei care nu s-au prins că mai sunt încă 92 de ani din acest secol!), punerea în funcțiune a acceleratorului de particule care va încerca să recreeze condițiile de după Big Bang, a suscitat vii discuții din cauza zvonului că ar putea genera o gaură neagră care să înghită Pământul precum vârcolacii Luna. Probabil că aberanța idee a fost lansată chiar de către oamenii de știință, conștienți că, în lipsa unei atare perspective, munca lor ar fi trecut la fel de necomentată ca majoritatea cercetărilor fundamentale. Una peste alta, ne-a făcut plăcere să-i auzim vorbind despre quarci pe cetățenii care de obicei vorbesc despre Mitici. ■



Comemorare

Greu de crezut, dar au trecut șapte ani de la 11 septembrie 2008. Șapte ani care sunt departe de-a fi adus pace în sufletele celor care și-au pierdut atunci, în împrejurări cumplite, rude sau prieteni – iar limpezirea faptelor, nici atât. Dovadă că, într-un recent sondaj, procentul celor care consideră Al Qaeda responsabilă de atentate abia sare de jumătate, și asta în ciuda faptului că Ossama bin Laden le-a asumat câteva zile mai târziu. Oricum, bin Laden e liber, în Afganistan se moare și azi în atentate, Ground Zero e tot teren plat, iar cum au fost posibile și cum s-au desfășurat atacurile nu se știe încă. ■

Vacanța

Numărul românilor care și-au petrecut vacanța în străinătate a fost anul acesta cu peste 25% mai mare decât în 2007. Peste 250.000 de turiști au ales Grecia, 150.000 Bulgaria, 130.000 Turcia, 70.000 Spania, 50.000 Tunisia și 20.000 Egiptul. Balanța intrări-ieșiri arată așa (ianuarie-august 2008): 700.000 de români plecați, 100.000 de străini veniți. Nu-i greu de ghicit de ce a plecat atâtă lume: condiții mai bune de cazare, masă, servicii, distracții etc. Și prețuri mai mici –



idem. Cât despre străinii descălecați aici, probabil că aveau treabă. Sau vreo curiozitate specială. ■

Proces

În vreme ce, la noi, toți foștii lideri comuniști, în afară de Elena și Nicolae Ceaușescu, fie au murit în paturile lor, fie sunt în plină activitate (politică și/sau economică), Polonia nu și-a încheiat încă socoteliile: procesul fostului dictator comunist polonez, generalul Wojciech Jaruzelski (85 de ani), acuzat de „crime comuniste” pentru că a impus Legea



Marțială în 1981, a fost reluat la Tribunalul regional din Varșovia. Jaruzelski riscă să fie condamnat la zece ani de închisoare. În imagine, el se află alături de ex-prim-secretarul Partidului Comunist Polonez, Stanisław Kania, inculpat și el, alături de alți șase foști oficiali. De notat că acuzarea e formulată de reprezentanți ai Institutului Național al Memoriei. Unii nu vor să uite. ■



Tensiune

Disputa dintre Statele Unite și Venezuela a intrat într-o etapă nouă după ce Departamentul de Stat l-a expulzat pe ambasadorul venezuelean la Washington, în urma deciziei similare pe care autoritățile de la Caracas au adoptat-o față de reprezentantul american din Venezuela. Președintele Chavez, un binecunoscut „prieten” al SUA, a anunțat că a ordonat expulzarea în semn de solidaritate față de Bolivia care și ea l-a trimis acasă pe ambasadorul american din La Paz. Și astfel, la patru decenii după Vietnam, graffitiile tip „Americani, valea!” au reînflorit pe continentul sud-american. Mai rămân de văzut două lucruri: cum se vor descurca SUA fără Venezuela și Bolivia – și viceversa. ■



Consumați cu moderație.

Barometru politic de toamnă:

De la Gigi TV la Miron și frumoasa fără fond

O lună politică pestriță, plină de evenimente mai mari sau mai mici, dar în nici un caz una de prim rang, servind, mai degrabă, dezmoștirii din arșița verii (cât mai e ea)...O lună de tranziție spre o toamnă electorală de vârf, care va urca spre cote, probabil, paroxistice. Un preludiu la o înțeleștare.



MONARHIA TENTEAZĂ ROMÂNIA?

Să fie România tentată de monarhie? Până atunci, mai degrabă PNL, conform unor sfârșiri de culise, ar putea dobândi o asemenea faimă. Și, poate, nemeritată, căci la ceea ce iese de sub fustele politicienilor (cine știe, poate și politicienilor...). Și ce iese din capetele politicienilor precum Elena Udrea negreșit înfierbântă audiența până aceasta ajunge la incandescența spiralelor de reșou din căminele studențești...

BOLILE COPILĂREȘTI ALE IMUNITĂȚII

Majoritatea discuțiilor politice din ultima lună s-au învârtit în jurul imunității. PSD, actor fundamental. În fond, aproape că e vorba de imunitatea unui partid, parcă – și nu a unor politicieni.

Este tabăra în care cei mai mulți sunt chemați în instanță. Fresc, pentru că se află și în opoziție. Dar sunt și alți răzlețiți din alte partide care stau și ei, deopotrivă, cu bungiulul pă imunitate...

CINE ÎL PORNEȘTE PE OPRESCU?

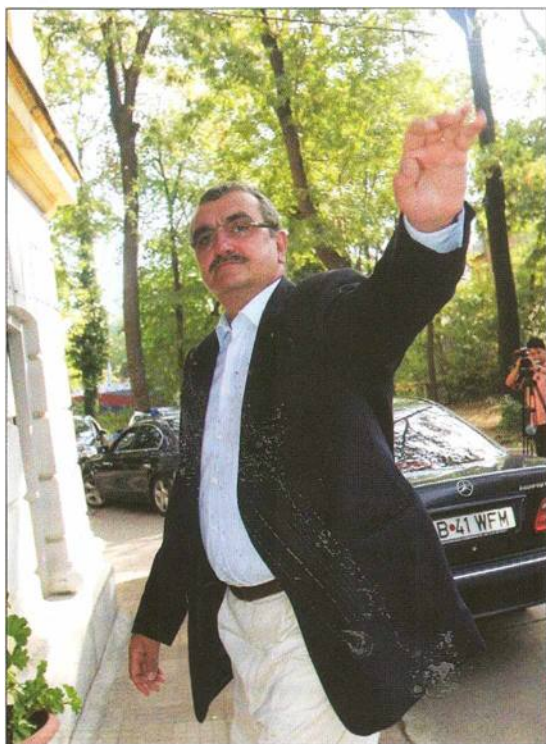
Provocări, palmieri, transport la pământ. Deși a netezit calea Capitalei noastre cu frunze exotice, transportul „pe deasupra” al Bucureștilor, în comun, amenință să devină un dezastru absolut. Cineva ar trebui să îl pomească pe Oprescu. Să îl bage în priză. Să îl dezmeticească, explicându-i că, astăzi, cea mai stringentă problemă nu are legătură cu rădăcinile palmierilor. Ci, mai repede, cu felul în care se circulă în București.

Deocamdată, cam tot ce am văzut până la răscruce de drumuri și până la intersecții seamănă cu sclipici, beteli, poleială, luminițe vesele. Din păcate, nu sunt de la capătul tunelului.

MIRON ȘI FRUMOASA FĂRĂ FOND

După cum se știe, pe vremea ălălantului mandat PSD, Miron Mitrea (alias Piron Pitrea, după cum a fost cunoscut în toate mediile devoratoare de DIVER-TIS), era „stăpânul fondurilor”. Bine, nu era singurul, mai era un DIPO, mai un Dan Nica... Se vede treaba că fondurile s-au cam terminat, stăpânirea s-a cam scăpat. Miron a rămas fără fond. Fondurile s-au dus la gazete. Cameleonice. Frumoase. Sau la alte frumoase care n-au legătură cu gazetăria. Așa că Miron a ajuns în față cu justiția.

Și nici măcar nu știm dacă mai are fond de ten...



Ne așteptam la mai mult, în ultimul mandat, de la

Gheorghe Flutur, care s-a dovedit a fi un prim-ministru fără guvern, după ce, la un moment dat, la fel ca Mona Muscă, părea să se afle pe val. Acum, singur declină candidaturile la funcția de prim-ministru, ceea ce înseamnă, oricum, o atribuțiune mai puțin... Așteptăm ca domnul Flutur să-și revină din pumni. Nu de altceva, dar fluturii în pumn mor.

TU-I CAIACII MĂ-SII DĂ VIAȚĂ!

Cred că moartea/mormântarea lui Kennedy a fost, cât de cât, comparabilă cu a lui Caiac. Scenariile de aici încep. Mediatizarea excesivă e, sigur, vina presei. Așa se creează eroii. În cel mai fericit caz, în-căierarea din Craiova seamănă cu o scenă de cartier cu cuțitarii lui Borges. În cel mai rău caz – și, poate, cel mai adevărat, e o lamentabilă păruială între doi „trști”. Dintre care unul nu mai e în viață. Iar celălalt e la pânaie. Adevărata, reala problemă este complicitatea poliției cu lumea mafiotă. Și nu e doar cazul Craiovei, ci al Galațiului, Brăilei, Constanței, Bucureștiului, Timișoarei, poate chiar și Brașovului sau Bacăului. Și lista nu e chiar epuizată.

GIGI TV

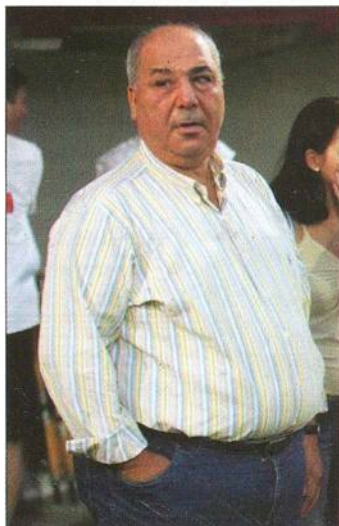
Nu DiGi TV, ci GIGI TV. Deschizi televizor, una-două, auzi de nea Gigi. Nea

Gigi a zis că-și face televiziune. Da' nu și-a făcut. Că n-are de ce. Păi n-are de ce, nici el, nici nenea Borcea. Și nici nenea Mureșan. Faci ce faci, te învăț prin casă, îți bei ceaiul sau faci o cafea, ăștia de la știri sunt mereu cu Mureșan în gură. Și cu nea Gigi. Meniu fix. Nu lipsește, ca o masă fără pește. Pă vremea comunismului. Astăzi iar, la telejurnal, aș putea să exclam, am văzut... nu, nu cașcaval. Am văzut Marian Iancu. Am văzut Copos. Am văzut Răzvan Lucescu. Mai nou, au băgat Taher. Cred că e pe sub mână. Cred că e de contrabandă. Marfă scumpă. Marfă scumpă, Taher. N-duce uniteru' ce-duce tahehu. Core(ct)grafii de negocieri. Balet de verzișori pă la nasu' rapidiștilor. Imagine en-gros. Să spunem că nenea Copos a fost mai șmecher (de Giulești!) și l-a făcut pă Taheruțu nostru. Da, da, l-a făcut o tură. (Și o dată nu se pune, e ca la femeii...) Și strică târguiala, îi zice:

auzi, bă, nene, tahehutzule, io mi-au (miau!) rapidulețu la spinare ș-am plecat. Păi nu rămâne nenea tahehutză cu reclame dă milioane? Cu mediatizare supraexcesivă de luni întregi, de nu știa nimeni acu un an cine pușca lu avram iancu e tahehutză, iar azi, toată lumea: cum, nu știi cine e tahehutză, bre, ăla dă la rapid, mânca-ț-aș! Păi chiar de-i ia frațele Copos jucăria, pun pariu că-i mai și spune: tu mai ai să-mi dai banii pă mediaplanning, nea tahere, că la un buget de fie și numa șase mii dă euro pă zi minutu, la treizeci dă zile se face vro sută optzeci dă mii dă euro băgați în imaginea lu matale, așa, pă prost, cum să zice, nene, pă malurile dâmboviței... Păi da, rubrica de știri sportive a ajuns să fie brand. Sponsorizată. Nu se mai numește ȘTIRI SPORTIVE, să chiamă TAHER TV. Sau DJ BORCEA. Și cum să n-ai încredere să faci afaceri cu Vasile Turcu, dacă-l vezi în fiecare zi la televizor? E persoană publică, ce pisica mă-sii! Are vizibilitate. E nenea Borcea mai deștept decât noi? E mai talentat? Oricum ar fi, chiar monstruos mai inteligent decât noi (așa precum pare, nu?), cu dansul dumisale dăn buric, cu maximele dă la liga campionilor în care o vedea numa' pă echipa dinamo, el este VIP, iar noi nu. ăștia ne este vipurile, nene, nicoleta gutză, nenishorul Borcea... fetele dă la trident care ne arată triumghiurile lor cele mai interesante, de fapt singurele. ăsta e poporu' român, un popor de maneliști, iar ce nu e maneliști, e fotbaliatori cu capu' sau cu picioarele. Ar trebui să fim mândri de asta! Francejii, de pildă, sunt niște boi, n-au nici măcar manele. N-au și ei, la o adică, o nicoleta gutză. Sotzia lu' unul dintre liviu și nicolae gutză, parcă poate să mai știe cine și care?

text **Mihail Gălățanu**

foto **Agerpres**



UN PERSONAJ DIN DA VINCI CODE:

Opus Dei vine la București

„Opus Dei” (în latină, „Opera, Lucrarea Domnului”) este una dintre cele mai controversate organizații ale Bisericii Catolice din toate timpurile.

Opus Dei este așteptată să își deschidă o filială la București. (Știrea apare în ziare românești de la sfârșitul anului trecut și începutul anului acesta, care citează un interviu acordat de Monseniorul Javier Echevarria, șeful O.D., pentru publicația Inside the Vatican, preluat de revista Lumea Catholica).

Punctul forte al *Opus Dei* este caracterul ei laic: membrii ei nu sunt călugări, oameni retrași din viața socială, ci, majoritatea, oameni exercitând diverse profesii, unii dintre ei activând în domenii de vârf. De altfel, ideologia *Opus Dei* își propune să unească ideea de viață socială și de viață contemplativă, promovând idealul sfințeniei în mijlocul lumii, nu în afara ei. Orice om, spune fondatorul organizației, părintele Josemaría Escrivá, poate deveni sfânt și trebuie să urmărească acest lucru în tot cursul vieții sale. Pentru aceasta, el trebuie să își sacralizeze activitățile sale cotidiene, să le facă foarte bine, ca pe o ofrandă adusă Domnului și ca pe un mijloc de a-ți ajuta semenii.

Misiunea organizației constă, conform spuselor părintelui fondator, în a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că viața lor este o cale

spre sfințenie: orice om poate deveni un sfânt în locul în care se află, îndeplinindu-și munca sa și trăind alături de familie și de semenii săi. Dincolo de mesajul teologic, destul de îndrăzneț, de altfel, *Opus Dei* oferă suportul material necesar pentru ca membrii ei să pună în practică aceste precepte. Organizația oferă un fel de „școlari-zare” religioasă, care cuprinde seminare, întruniri, ateliere, ore de pregătire doctrinală, spirituală, dar și profesională. *Opus Dei* deține pentru aceasta luxoase centre rezidențiale în întreaga lume: aici trăiesc membrii celibatari ai organizației, se desfășoară activități de recrutare sau de formare.

Pe lângă aceste centre, *Opus Dei* e implicată într-o rețea întreagă de activități sociale, în fondarea și conducerea unor instituții și fundații non-profit, grupate sub

numele „Lucrările Corporatiste ale *Opus Dei* (școli și universități, centre de formare). Investițiile non-profit în care e implicată *Opus Dei* valorează cel puțin 2,8 miliarde de dolari. Sumele uriașe pe care le rulează pentru activitățile sociale non-profit, ca și implicarea unor membri *Opus Dei* în politică, în guvernele unor dictatori precum spaniolul Franco, chilianul Pinochet sau peruanul Fujimori, dar și în structuri precum FBI, constituie, de altfel, argumentele principale pentru care *Opus Dei* a fost și este incriminată: pare mai mult o organizație bine pusă la punct care se extinde cu scopul de a domina politic, economic și ideologic scena mondială.

Lipsa transparenței (membrii păstrează secretul aderării la organizație), pe care unii jurnaliști au apropiat-o de practicile franc-masone sau ale sectelor, conduce la



Opus Dei e o organizație care numără

87.000 de membri (în 80 de țări), dintre care doar 1.900 sunt preoți și restul laici. În afara de aceștia, mai sunt și „cooperanții”, simpatizanți de orice religie, care ajută organizația în diverse moduri, mai ales financiar. Membrii

Opus Dei sunt, cei mai mulți, oameni căsătoriți și cu familii, care își urmează carierele profesionale. Ei se numesc supernumerari, contribuie financiar la Opus Dei și au datorii religioase simple precum aceea de a se ruga zilnic, de a participa la întrunirile organizației și la diverse alte activități. Pe lângă supernumerari, mai există încă trei categorii, acestea de celibatari: numerarii, bărbați și femei, care trăiesc, separați pe sexe, în centrele speciale ale Opus Dei, dar care au carierele lor profesionale și donează întregul câștig organizației; asistentele numerare (doar femei) care trăiesc în aceste centre și se ocupă exclusiv de îngrijirea lor și a rezidenților acestora; asociații, tot celibatari, trăind în afara centrelor, dar cu obligații familiale și profesionale.

crearea unei zone de mister și de controverse în jurul organizației. Totuși, dincolo de simple speculații, câteva evidențe trebuie luate în seamă: averile Opus Dei sunt impresionante și provin din fonduri obscure (numai recentul sediu central din New York costă cca. 50 milioane de dolari); rețeaua ei de relații în lumea universitară, de afaceri și politică este întinsă. În plus, în ultimii ani, mai mulți membri Opus Dei au fost implicați în diverse scandaluri, politice sau mediatice. Spre exemplu, e suspectat ca membru Opus Dei Louis Freeh, șeful FBI din 1993 până în 2001. În 2001 Freeh demisionează în urma scandalului stârnit în jurul agentului FBI Robert Hanssen, arestat pentru spionaj în favoarea rușilor. Hanssen și-a recunoscut apartenența la Opus Dei, alături de întreaga familie. Atât Freeh, cât și Hanssen sunt catolici practicanți, tați a mai mulți copii (membrii Opus Dei nu practică contracepția); nu întâmplător, unul dintre fiii lui Freeh urmează, ca și trei dintre băieții lui Hanssen, The Heights School din Potomac, Maryland, școală condusă de Opus Dei.

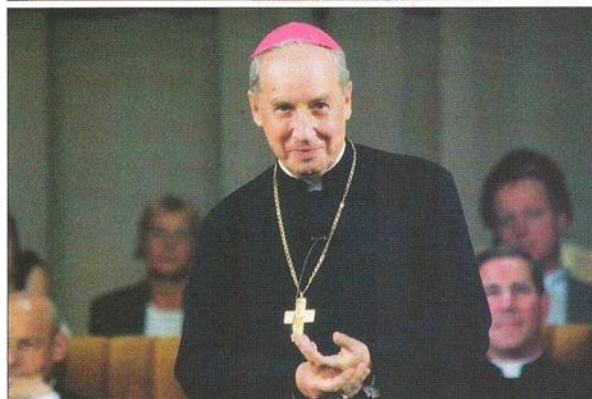
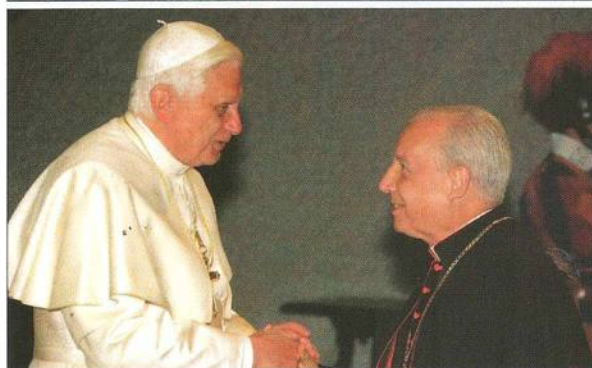
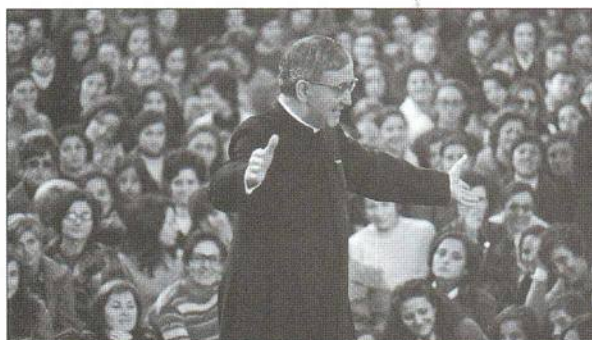
Deși oficial nu practică decât „discreția”, organizația a fost acuzată de închidere, manipulare și de cultivarea secretului la toate nivelurile. Veronique Duborgel, una dintre persoanele care au părăsit organizația după o lungă experiență traumatizantă, a făcut dezvăluiri surprinzătoare în cartea sa *În infernul lui Opus Dei*, publicată anul trecut la reputata editură Albin Michel din Paris: membrii Opus Dei nu au voie să-și deconspire apartenența la organizație, nici măcar persoanelor apropiate, dar, în schimb, trebuie să dezvăluie toate detaliile vieții personale superiorilor din organizație și sunt obligați să atragă sau să racoleze în fiecare an noi membri din propriul entourage. Și alte voci s-au ridicat pentru a confirma aceste declarații. Doi reputați jurnaliști francezi, Bénédicte și Patrice des Mazery (el, jurnalist la Canal Plus), autorii unei anchete și ai unei cărți despre Opus Dei (tradusă și la noi, la ProEditura), acuză, printre altele, organizația de prozelitism în rândul minorilor. Aceasta este și una dintre acuzele confirmate de cercetările Centrului Contra Manipulărilor Mentale de la Paris, asociație specializată, agreată de Ministerul Educației Naționale și de Ministerul Tineretului și Sporturilor francez. Părinții unor minori care au intrat în Opus Dei confirmă insistența organizației în a atrage mai ales copii superdotați prin metode diverse, dintre care

nu lipsesc manipularea și disimularea. În site-ul ODAN (*Opus Dei Awareness Network*) se află de asemenea mărturiile unor ex-membri, cooptați de Opus Dei încă de pe băncile școlii. În acest sens, încă din 1981, cardinalul englez Basil Hume recomanda Opus Dei să interzică adeziunea minorilor la organizație. Un alt document oficial din anii '90, raportul Comisiei parlamentare belgiene în problema sectelor, includea Opus Dei pe o listă de grupări precum Moon, Ordinul Templului solar, Aum și

însă și pe numeroșii „cooperanți”. În această listă se pot regăsi nume de pe scena contemporană precum Ruth Kelly, secretar de Stat pentru Transport în Marea Britanie (din 2007), Paola Binetti, senator italian (din 2006), Adolfo Suarez, președinte al guvernului în Spania anilor '78-'82, ca și o serie întreagă de miniștri din timpul dictaturii franchiste. (Opus Dei a fost fondată în 1928, la Madrid, și s-a extins în întreaga Spanie în timpul regimului lui Franco.)

Dincolo de controversele instigate de „lista de membri” mai mult sau mai puțin secreți ai Opus Dei și de funcțiile de putere ocupate de aceștia, trebuie subliniat că organizația își desfășoară totuși activitatea în cadrul Bisericii Catolice, încă din 1950, când Papa Pius al XII-lea a aprobat intrarea organizației în cadrul Bisericii Catolice. În 1982 i-a fost acordată titlatura, unică în interiorul Bisericii, de „prelatură personală”, ceea ce înseamnă că sub jurisdicția Opus Dei intră toate persoanele afiliate, indiferent unde s-ar afla acestea. În plus, ca o confirmare finală, fondatorul organizației, părintele Escrivá (care este și marchiz de Peralta, rang solicitat și obținut în 1968!) este beatificat în 1992, iar în 2002 Papa Paul al II-lea îl canonizează, la doar 27 ani după moartea sa, situație de asemenea excepțională în istoria Bisericii. Ba chiar mulți jurnaliști au caracterizat Opus Dei ca fiind promotoarea unor principii și practici religioase conservatoare (mortificare, interzicerea avortului și a contracepției, incriminarea homosexualității etc.).

În ultimii ani, o serie de romane au în centru misterioasa organizație: John Case, *Codul genetic* (tradusă anul acesta și în română), *Codul lui Da Vinci*, de Dan Brown (plus filmul, lansat în 2006) sau, cea mai recentă, *Camino 999* (titlu aluziv la opera părintelui Escrivá, *Calea*, conținând, cifră „magică”, exact... 999 de maxime!). Autoarea acestui polițier, Catherine Fradier, a fost atacată în instanță de Opus Dei, dar sentința a fost pronunțată nulă de Tribunalul din Paris. Toate aceste cărți fac din Opus Dei un adevărat mit negativ contemporan (Mafia sfântă, Francmasoneria albă sau Caracatița Domnului), amestecând ficțiune, zvonuri și date reale, după o rețetă care asigură succesul.



alte secte sataniste. Secretomania organizației, practicile care limitează și încalcă libertatea individului, supunerea oarbă față de organizație și tehnicile subversive de racolare constituie argumente forte în condamnarea organizației, atât în documentele oficiale, cât și în mărturiile individuale. O sursă BBC îl citează chiar pe părintele Escrivá susținând că „trebuie să fim puțin nebuni... trebuie să te uciți pe tine însuși pentru cauza prozelitismului”.

Totuși, în ciuda secretomaniei mult criticate, există o listă a membrilor marcanți ai Opus Dei, publicată în monitorul oficial al organizației, *Romana*, care nu îi include

text **Raluca Perța**

ÎN LUMEA MILIARDARILOR:

PAPERON DE PAPERON

Consulul onorific al României la Treviso este al șaptelea în to pul bogaților din „Cizmă”



208.000 milionari și 13 miliardari. Atâția sunt în Italia așa-numiții „Paperon de Paperoni italieni”. Porecla este inspirată de către rățoiul Scrooge (Zio Paperone, în versiune italiană), unchiul miliardar al lui Donald Duck, celebrul personaj de desene animate creat de către Walt Disney. Bogatul rățoi se prezenta publicului larg spunând: „Iată-mă aici, în vila mea confortabilă, așteptând să treacă Crăciunul. Ce sărbătoare idioată, în care toți spun că sunt mai buni! Pentru mine, nu e așa. Toți mă urăsc și eu îi urăsc pe toți. Și toți se-nghesuie să cumpere cadouri. S-ar părea că așa se distrează. Eu nu m-am distrat niciodată”. Dar să lăsăm lumea imaginară a desenelor animate și să trecem la personaje și fapte din zilele noastre.

Pe listă,
Armani,
Benetton,
Briatore...

Cuiva i-ar putea trece prin cap că primul pe lista celor 13 miliardari italieni ar putea fi chiar el, premierul Silvio Berlusconi (grupurile *Fininvest* – *Mediaset*). Nimic mai neadevărat. Era primul pe listă în îndepărtatul 1996, când actualul premier îl detrona pe Giovanni Agnelli, patronul *Fiat*. Cronicile vremii spun că l'Avvocato (așa era numit și așa a rămas în memoria italienilor, Giovanni Agnelli) ar fi comentat sec: „O să fie interesat Robin Hood”.

Astăzi Silvio Berlusconi este abia al treilea pe listă, cu 9,4 miliarde de dolari, surclasat de către creatorul cremei *Nutella*, Michele Ferrero, primul pe listă cu 11 miliarde de dolari, și de către Leonardo Del Vecchio (10 miliarde), patronul firmei

Luxottica, lider mondial în producția de ochelari. Clasamentul, realizat de către revista americană *Forbes*, care se autodefinește „Biblia mondială a capitalistului sau a aspirantului capitalist”, a fost publicat în primele luni ale anului 2008. Pe glob, poziția primilor trei italieni este destul de bună: locul 68 pentru Ferrero, 77 pentru Del Vecchio și al 90-lea „Il Cavaliere”.

Lista continuă apoi cu stilistul Giorgio Armani (5 miliarde), frații Benetton (Carlo, Gilberto, Giuliana e Luciano) și cu „Domnul Geox”, Mario Moretti Polegato, consulul onorific al României la Treviso. Mai „sărăcuți” sunt industriașul și editorul Francesco Gaetano Caltagirone (2,6 miliarde),

Stefano Pessina, proprietarul uneia dintre cele mai mari firme de distribuție a produselor farmaceutice din Europa (2,3 miliarde), bancherul Ennio Doris (*Banca Medilano*) și familia (2,1 miliarde) și Silvio Scaglia, fost acționar la *Fastweb*, una dintre cele mai mari firme italiene de comunicații (1,2 miliarde).

Nu face parte din clasamentul miliardarilor Flavio Briatore, managerul curselor automobilistice, *team-manager* al casei *Renault*, al cărui patrimoniu nu depășește 160 milioane de dolari. Măruntș, cum s-ar putea spune, însă Briatore afișează, față de oricare alt personaj înstărit din Italia, o opulență ieșită din comun: yachturi de vis, proprietăți în Kenya, restaurante exclusive

ITALIANI

Regele pantofilor care respiră frumos

Mario Moretti Polegato, „regele pantofilor care respiră”, și-a câștigat averea cu o idee pe care inițial a propus-o unor coloși internaționali producători de încălțăminte: găuri în talpa pantofilor, care să permită aerului să circule în timpul purtării.



Cum nimeni nu a crezut în ideea pe atunci foarte tânărului italian, Moretti Polegato și-a suflăcat mâinile și a brevetat tehnologia care permite picioarelor să respire în contact cu talpa de cauciuc. A constituit astfel Grupul Geox, cea mai mare întreprindere de încălțăminte din Italia și a patra în clasamentul mondial al întreprinderilor producătoare de încălțăminte confortabilă. La începutul anilor 2000, Geox deschide o fabrică în România, la Timișoara, printr-o investiție care depășea la acea vreme 70 milioane de dolari. Fabrica este considerată cea mai mare investiție italiană în România, fiind și cea mai mare proprietate a grupului Geox în afara Italiei. În 2008 este deschis și un centru pilot cu scopul de a face transfer de creație de modele din Italia spre țările unde se realizează și producția. Din acel moment, Timișoara nu face doar producție, ci și cercetare, creație și design. În 1997 Polegato este numit Consul general onorific al României pentru zona de nord-est a Italiei. Sediul Consulatului este la Treviso, Via Pietro Bembo No.79, 31011 Asolo Treviso. Alegerea lui Moretti nu a fost întâmplătoare, având în vedere că, de regulă, consuli onorifici sunt numiți dintre persoanele cu poziții importante în țările respective, apropiați de România. În 2000, este numit „Cavaler de Merit al Ordinului Național” al României, iar în 2002 devine Consilier în Consiliul de Administrație al Unicredit din țara noastră. Un an mai târziu primește titlul de Doctor Honoris Causa al Universității Banatului din Timișoara, Facultatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară. În 2004 fondează Asociația Podul surâsului în sprijinul orfanilor români aflați în condiții grele și riscante.

În care au loc „feste” fabuloase și, până de curând, amante dintre cele mai râvnite: Naomi Campbell, Heidi Klum, Vanessa Kelly. Căsătoria cu Elisabetta Gregoraci în luna iulie a acestui an a fost și ea pe măsura faimei de nabab.

Distribuția teritorială este extrem de interesantă: 25,1% din bogăția italiană este „rezidentă” în Lombardia, 11% în Lazio, 9,3% în Emilia Romagna, 8,3% în Veneto și 8,1% în Piemont. Tezaurul nu este constituit din bani gheață sau lingouri, ci din titluri de obligații (40%), cote de fonduri comune (19%), acțiuni cotate (11%), gestiuni de patrimonii (13%), produse asigurative și depozite.

La puțină vreme după ce *Forbes* a publicat lista cu „Paperonii” italieni și nu numai, în Peninsula izbucnește un alt



scandal, strâns legat de „buzunarele” contribuabililor: în data de 29 aprilie, pe portalul Agenției delle Entrate (echivalentul Agenției Naționale de Administrare Fiscală) apar declarațiile de venituri ale italienilor, referitoare la anul 2005. „Gata cu secretul asupra câștigurilor. Acum puteți vedea veniturile vecinului, ale unchiului, ale medicului de familie, ale lui Totti și del Piero sau ale educatoarei de la grădiniță”, scriau unele ziare. „Este încălcat dreptul la privacy”, susțineau altele. „Gata cu minciunile. Cine face declarații false, poate fi demascată”, mai adăugau altele cu satisfacție. La ora prânzului portalul Agenției se blocase din cauza numărului mare de accesări. Ziua a fost agitată, la fel și următoarele, chiar dacă în 30 aprilie autoritatea pentru protecția datelor (garante della Privacy) a suspendat publicarea declarațiilor. Viceministrul Economiei, Vincenzo Visco, cel care a avut un rol cheie în derularea acestui proces și care, după căderea guvernului Prodi, tocmai își făcea bagajele pentru a lăsa ministerul, a declarat: „Este o demonstrație de transparență, de democrație, așa e în lumea întreagă”. Scandalul s-a atenuat încet-încet, însă „urmele” au rămas. Cine a avut acces la date în primele ore ale zilei de 29, a creat CD-uri pe care apoi le-a pus la dispoziție online, alții au copiat documentele în format text și le-au pus pe rețele *peer to peer* care pot fi accesate cu programe comune cum ar fi eMule. Datele au rămas, se pare, pentru totdeauna, online. Ziarele din peninsula n-au întârziat nici ele să publice liste întregi cu date privind câștigurile milionare ale oamenilor politici, ale managerilor, ale ziariștilor și ale sportivilor celor mai în vogă. Și surprizele n-au întârziat să apară. „Șase zero-uri au veniturile unor fotbaliști ca Figo (2 milioane), Montella (7 milioane), Pancaro și Stankovic (4,9 milioane)”, dezvăluia *Il Giornale* câteva zile mai târziu. Cristian Chivu era și el pe listă cu 3,1 milioane, față de cele 2,3 milioane ale lui Sinișa Mihajlovic. Între ziariști se afirmă Ferruccio de Bortoli (*Sole 24 Ore*) cu peste 1 milion, în timp ce Bruno Vespa (*RAI 1 - Porta a Porta*) declară 2,8 milioane, Paolo

Mieli, director la *Corriere della Sera* (689.000), iar Ezio Mauro (*Repubblica*) – 463.000. Stiliștii cei mai înstăriți sunt Santo și Donatella Versace, Silvio Gabana și Dolce Domenico. Nu se descurcă rău nici artiștii din domeniul muzicii, Ennio Moricone și Vasco Rossi au declarat câte 1,7 milioane fiecare, față de 1,5 milioane ai lui Eros Ramazzotti. Dintre oamenii politici stau destul de liniștiți primarii orașelor Roma și Milano, Gianni Alemanno și Letizia Moratti, cu 188.000 și respectiv 183.000 de euro. Fostul primar al Romei, Walter Veltroni, declara în 2005 „doar” 376.000 de euro.

„Paperonii” italieni sunt însă în *buona compagnia*. Și la nivel mondial a avut loc o „răsturnare de situație”: după 13 ani de supremație absolută, tânărul Bill Gates a cedat locul „Oracolului din Omaha”, miliardarul american Warren Buffett (62 miliarde estimate), proprietarul vehiculului de investiții *Berkshire Hathaway*. Urmează mexicanul Carlos Slim Helu, regele telecomunicațiilor, și Bill Gates. 946 sunt în total miliardarii de astăzi, distribuiți în 53 de țări: 415 în SUA, 55 în Germania, 53 în Rusia, 36 în India, 29 în Marea Britanie. Între doamne, cea mai înstărită este Liliane Bettencourt, acționară a grupului l’Oreal, care, cu cele doar 23 de miliarde, se află pe poziția a 17-a.

Un singur lucru ar mai fi de adăugat: în ciuda crizei mondiale care face ca prețul petrolului, al grâului, al energiei și al vieții să devină din ce în ce mai mare, numărul miliardarilor este în continuă creștere, iar averile lor devin, pe zi ce trece, din ce în ce mai consistente. Iar clasamentul *Forbes* din acest an confirmă încă o dată, dacă mai era nevoie, că *Nutella* pe pâine dă mari satisfacții: cui o mănâncă și, mai ales, cui o produce. Chiar dacă proprietarul firmei are alte explicații: „Succesul firmei se datorează Fecioarei de la Lourdes, fără ea noi nu putem să facem mare lucru”, spunea Michele Ferrero acum doi ani când holdingul sărbătorea jumătate de secol.

Text: Viorica Nechifor

Cristian Chivu,
între bogătașii
italieni

Buona
compagnia.
Răsturnări
de situație

Pokerul georgian ver

Nimeni nu știe cum a început acest nou horror caucazian cu mult sânge și vedete politice internaționale de prim rang în rolurile principale. Georgienii au încercat să facă un poker cu rușii, dar aceștia nu joacă decât varianta lor de ruletă, adică totul sau nimic, pe viață și pe moarte. De murit, au murit oficial 74 militari ruși și 115 militari georgieni, plus câteva sute de răniți de ambele părți, dar cu certitudine sunt câteva mii de victime civile, marea majoritate osetieni, dar și georgieni. Peste cadavrele acestora, la fel ca și peste ruinele fumegânde ale miilor de case distruse, a fost așternută cu bună știință, încă din start, o perdea groasă de propagandă, chiar sub ochii freneticilor corespondenți de război.



Scenarii și teorii ale conflictului

La fel ca în orice situație în care lucrurile nu sunt clare, iar interesele aflate în joc sunt multe și divergente, despre scurtul, dar violentul război caucazian din august 2008 nu au întârziat să apară teorii ale conspirației. Una dintre aceste teorii susține că tocmai serviciile secrete rusești l-au atras pe naționalistul Saakașvili în capcana unei intervenții militare fără sorți de izbândă în Osetia de Sud spre a avea astfel ocazia unei contralovituri decisive pentru soarta celor două provincii separatiste autonome, Osetia și Abhazia (ce au fost recunoscute în pas alergător de către Duma de stat rusă); în plus, Rusia reușea – în bunele tradiții ale Războiului Rece – să-i lovească pe americani pe pielea unuia dintre aliații săi. Teoria explică incredibil de rapida mobilizare, în

doar 24 de ore, de către ruși, a zeci de mii de militari, sute de tancuri și vehicule blindate, simultan cu concentrarea lor într-o acțiune ofensivă în cooperare (cam proastă ce-i drept) cu aviația și marina militară din Marea Neagră. Greu de admis în această teorie a intoxicării o asemenea doză de naivitate informativă din partea lui Saakașvili, un lider atât de îndeaproape susținut de americani. O altă teorie pornește de la faptul că micuța Georgie nu ar fi putut îndrăzni singură planificarea unei acțiuni de o asemenea amploare și afirmă că americanii ar fi fost inițiatorii acesteia. Aceștia ar fi mizat pe o ripostă militară relativ modestă din partea Rusiei, care ar fi trebuit să fie surprinsă de eveniment, la fel ca și întreaga lume, mai ales că totul s-a petrecut în timpul festivității

de deschidere a Jocurilor Olimpice de vară de la Beijing, unde se aflau reuniți în aplauze și cu zâmbetul pe buze aproape toți liderii importanți ai lumii. Desigur, americanii nici nu și-au pus problema unei confruntări deschise cu Rusia pe seama Georgiei, datorită rolului pe care l-ar putea juca această nou redeschisă și orgolioasă mare putere în mult mai complexul dosar iranian.

În fine, se vorbește și despre o „nebulă” personală a tânărului președinte, absolut al Harvard-ului, dar care era perceput încă de la preluarea mandatului drept un Jirišovski georgian. Cu tot aplombul său occidental, Saakașvili a evaluat greșit atât riposta militară a rușilor, cât și sprijinul politic al aliaților săi occidentali, precum și soluția strategică a ofensivei militare îndreptată practic doar împotriva unui batalion de câteva sute de *peace-keeperi* ruși staționați în zonă cu mandat internațional. Probabil că fiecare dintre aceste teorii conține un sâmbure, mai mare sau mai mic de adevăr, care în final a generat acest nou conflict. Dacă acestea au fost, în mare, scenariile privind originea războiului, alte teorii la fel de solid motivate politic au fost formulate în privința posibilelor consecințe ale conflictului. Cea mai frecventă ipoteză, folosită ca argument politic îndeosebi de liderii politici ai țărilor vizate, este cea a oficializării în practica relațiilor internaționale a precedentului kosovar: o minoritate etnică se revoltă împotriva majorității etnice din statul respectiv și cere mai întâi autonomie, apoi independență; marile puteri intervin politic sau

Sus Ruleta rusească

**Multiple
motivații
și jocuri
de interese**

militar pro sau contra (în funcție de interesele fiecăreia) în criză, folosind, după caz, dreptul națiunilor la autodeterminare (principiu dominant după Primul Război Mondial conform preceptelor wilsoniene în 14 puncte) sau dreptul suveran al popoarelor de a decide suveran în interiorul frontierelor statelor (principiu dominant după cel de-al Doilea Război Mondial). Rezultatul final este decis în funcție de oscilațiile balanței de putere a marilor actori din arena internațională.

O altă teorie privind consecințele războiului din Georgia este cea a reluării – într-un alt decor – a Războiului Rece între rivalii tradiționali, Statele Unite și Rusia. Cele două superputeri nu se confruntă direct – ar fi pe cât de neproductiv, pe atât de catastrofic – ci folosesc terțe teritorii și națiuni situate pe linia de frontieră a intereselor lor geopolitice și strategice, în cazul de față Georgia, la fel cum în 1999 a fost Kosovo. Transnistria este privită a fi doar următorul spațiu în care erupția secesionistă este așteptată a se produce, după faptul împlinit în februarie 2008 în Kosovo și după cele predictibile din Osetia și Abhazia. Greu de prezis cum vor evolua lucrurile după acest război în urma căruia resuscitatele aspirații imperiale ale Maicii Rusia (susținute deosebit de convingător de argumentul energetic) nu vor fi prea ușor de potolit, tot așa cum nici pozițiile dominante planetare ale americanilor nu vor fi abandonate prea ușor, la fel cum nici bogații și rafinații europeni nu vor mai accepta rolul de simplu spectator în spectacolul luptei pentru putere mondială.

său ministru de interne Lavrenți Beria, dar și fostul șef al Comitetului Întrușit al Statelor Majore american în anii 1993–1997, generalul John Shalikashvili) au fost nemiloși cu etnia osetină mergând până la exterminare, până în momentul în care Uniunea Sovietică, scăpată de amenințările externe și interne, a înglobat mica republică prin forța Armatei Roșii. Pe fundalul disoluției Uniunii Sovietice de la sfârșitul Războiului Rece, la 31 martie 1991, atunci când Georgia și-a recăpătat independența, liderul ultranaționalist Zviad Gamsakurdia a anulat

București, în pofida unei acerbe susțineri americane și confruntat cu o opoziție internă puternică (pentru înfrângerea căreia a fost nevoit chiar să decreteze o nedemocratică stare de asediu), naționalistul și charismaticul Saakașvili a fost probabil tentat să joace la cacealma sensibilă carte a provinciilor separatiste într-un poker ce s-a transformat într-o sângeroasă ruletă rusească, degenerată într-un conflict care reflectă răbufnirea unei uri mocnite de generații întregi.

Statele Unite sunt extrem de interesate de micuțul teritoriu caucazian deoarece acesta ar putea găzdui – în situația în care ar intra sub jurisdicția Tratatului de la Washington – radare de supraveghere și rampe de lansare a rachetelor situate atât de aproape de centrul nevralgic al rușilor, încât ar permite lovirea decisivă a acestora înaintea oricărei posibilități de apărare și ripostă. Spre sud, aceleași baze de rachete ar putea lovi cu aceeași eficacitate Iranul sau Siria, în conjuncție cu un atac coordonat cu Israelul, ce dispune de sisteme de lovire similare. Nu în ultimul rând, controlul american și occidental asupra conductei de petrol Baku–Tbilisi–Ceyhan ce pleacă din Azerbaidjan, traversează prin Georgia și ajunge în Turcia (fără a uita nici controversatul proiect *Nabuco* cel care cuprinde și România) în afara oricărei influențe rusești sau iraniene reprezintă un instrument de manevră de importanță strategică în jocul din ce în ce mai înversunat de pe piața energetică mondială.

Rusia lui Putin, redeșteptată după colapsul URSS și degingolada elținistă din anii '90, își revendică, din nou, cu un aplomb viguros ce duhnește nu a vodcă, ci a petrol și gaz metan, un rol central la masa marilor puteri ale lumii. Violența și angajamentul supradimensionat al contraofensivei rusești în Georgia ar putea reprezenta un semnal convingător al Kremlinului că, după ce a trebuit să suporte trauma cecenă și mai ales după ce a fost obligat să accepte intrarea Poloniei și țărilor baltice în NATO, amplasarea scutului antirachetă american



autonomia limitată a Osetiei, ceea ce a determinat o revoltă a osetinilor sprijiniți, atunci ca și acum, de Rusia. Sub regimul (1992–2003) foarte abilului Eduard Șevarnadze – fostul ministru de Externe al lui Mihail Gorbaciov și artizan al reunificării Germaniei – șovinismul georgian a fost temperat (chiar și în criza abhază din 1992–1993), dar el a reizbucnit în 2003, odată cu venirea la putere a lui Mihail Saakașvili pe valul revoluțiilor portocalii occidentale din estul Europei. Ratând invitația de aderare la NATO, la summitul de la

**La o primă privire
apare firească
întrebare a
cetățeanului turmen-
tat mioritic: de ce
atâta zarvă pentru un
petec de pământ de la
celălalt capăt al Mării
Negre, despre care
este încă neclar dacă
face sau nu parte din
Europa? Răspunsul se
ridică pe mai multe
etaje: istorice,
geopolitice, econo-
mice, din perspectivă
locală și inter-
națională.**

Blitzkrieg mediatic și propagandă la greu

În Polonia și Cehia, independența Kosovo, nu mai este dispus să cedeze nici un pas din sfera sa de influență. Dacă un mic, dar puternic, grup de oligarhi ruși își doresc o atitudine defensiv-conciliantă a Moscovei față de Occident și Statele Unite în schimbul unor avantaje economice și comerciale, în schimb în rândul populației naționalismul agresiv, nostalgia vremurilor imperiale (țariste sau sovietice), multiseclarul mesianism slav renasc și se dezvoltă pe măsură ce nivelul de trai și puterea militară a rușilor se refac. Geopolitic, Rusia – ca și orice altă superputere continentală – a fost întotdeauna preocupată să-și asigure în jurul frontierelor sale un spațiu de securitate, constituit în timpul Războiului Rece de fostele state socialiste, dar care s-au îngheșuit să intre în NATO sub umbrela unchiului Sam. Chiar dacă Moscova și-a normalizat relațiile cu Beijingul și chiar dacă a semnat un acord cu această mare putere, în criza georgiană singurele voci răspicate care s-au auzit în sprijinul necondiționat al Rusiei în timp ce restul lumii o blama mai voalat sau nu, au fost cele ale Siriei lui Bachar al-Assad, ale Venezuelei mereu turbulentului Hugo Chavez și ale Belarusului prea-supusului președinte pro-rus Aleksandr Lukașenko.

Președintele georgian și-a concentrat ofensiva sa mediatică asupra vectorului televiziunilor occidentale (conferințe de presă, interviuri) exploatând educația sa universitară americană de elită. În acest sens, fie că a fost regizat sau nu, episodul evacuării sale dramatice de către gărzile sale de corp, inclusiv secvența privirii panicate spre cer a președintelui, în fața unei posibile amenințări create de survolul unui elicopter rusesc, a contribuit la credibilizarea percepției internaționale privind micuța-și-democratica-Georgia invadată-brutal-de-atotputernica-Rusie.

Cotidianul britanic *The Guardian* a afirmat că guvernul de la Tbilisi a folosit, în ceea ce presa rusă a denumit un *Blitzkrieg mediatic antirus*, serviciile unei firme de relații publice *Aspect Consulting*, care are filiale la Bruxelles, Londra și Paris, numărând printre clienții săi branduri sonore precum *Exxon Mobil* sau *Procter & Gamble*. Astfel se explică „bombardarea” media occidentale și în special a agențiilor internaționale de presă imediat după declanșarea operațiilor militare ale forțelor georgiene în Osetia de sud cu informații despre trupele rusești care continuă să atace civili, despre amenințarea asupra rezervelor energetice ale Europei, despre epurare etnică. Formula nu este deloc nouă, dimpotrivă, ea a devenit clasică după ce guvernele kuweitian (prin firma de PR *Hill&Knowlton* în 1991), cel croat și cel bosniac (prin firma *Ruder Finn* în 1991–1993) și-au demonizat cu efecte politice imediate dușmanul irakian, respectiv sârb. Similar practicilor uzitate în timpul războaielor civile puternic mediatizate din Bosnia sau Iugoslavia, ziariștii occidentali au fost duși prin grija autorităților georgiene îndeosebi la Gori și în acele puncte ale confruntărilor în

care relațiile mediatice generau dovezi, informații, comentarii favorabile Georgiei și defavorabile Rusiei. La fel de adevărat este și faptul că nici militarii ruși – cel puțin cei din prima linie – nu au arătat prea multă bunăvoință (sau nu au fost instruiți în acest sens) față de corespondenții de război aflați în teren de la care porneau imaginile și știrile, dar și trendul asupra cursului evenimentelor.

Chiar dacă și guvernul de la Moscova a beneficiat și el de serviciile unor firme de relații publice precum *Gplus* din Bruxelles sau *Ketchum* din Washington, așa cum a recunoscut chiar ministrul de Externe rus Serghei Lavrov, rușii sunt încă niște copii în comparație cu americanii în materie de utilizare a mass-media. Cu toate acestea,



media rusă au fost cvasi-unanime în a susține cu vehemență politica dură a Kremlinului împotriva Georgiei, demonizându-i pe georgieni, la un nivel comparabil doar cu cecenii. O lipsă de imparțialitate oarecum similară poate fi sesizată și în media occidentală care au preferat varianta georgiană a conflictului și au dovedit antipatie față de reacția militară exagerat de puternică a rușilor. Pentru a spăla umiliința la care fusese supusă în 1999 în timpul războiului NATO contra Iugoslaviei datorită atacurilor armatei sârbe împotriva etnicilor albanezi din Kosovo, Moscova a folosit o retorică perfect similară celei anglo-americane din urmă cu nouă ani, dar întoarsă împotriva occidentalilor, georgienii fiind acuzați de genocid

contra osetinilor, provocând un dezastru umanitar în Tkinvali sub comanda criminalului de război Șaalkașvili ce ar fi trebuit judecat la Haga.

În spațiul fostei URSS, trimiterea la fascism reprezintă una dintre cele mai grave injurii, datorită traumelor holocaustice lăsate de cel de-al Doilea Război Mondial. Demonizările reciproce pe această linie îndreptate cu precădere asupra liderilor din ambele tabere dovedesc încrâncenarea ieșită din comun a acestui nou război propagandistic: Șaalkașvili a fost portretizat drept un nou Hitler din Caucaz, în timp ce georgienii au afișat la Tbilisi un poster cu cei doi lideri ruși, deghizați în „Adolf Putin” și „Benito Medvedev”. La fel ca în orice confruntare propagandistică pe timp de război, nici de data acesta nu a lipsit cenzura, Georgia interzicând retransmisia programelor de televiziune rusești pe teritoriul său, acuzându-le de... propagandă. Pe de altă parte, au fost reclamate puternice atacuri cibernetice asupra site-urilor oficiale ale președintelui, precum și ale ministerelor de Externe și ale Apărării georgiene, atacuri care au fost atribuite (nu și dovedite, însă) rețelei de hackeri ruși RBN – *Russian Business Network* – bănuită a avea legături atât cu mafia rusă, cât și cu guvernul de la Moscova. Imediat Estonia, țară cu una dintre cele mai avansate tehnologii informatice din Europa și care suferise un atac similar din partea rusă în primăvara lui 2007, după ce mutase monumentul ostașului sovietic din centrul capitalei Tallinn, și-a oferit imediat sprijinul și consultanța.

În fine, din încheștarea propagandistică a acestui război nu au lipsit nici falsurile și denaturările, servite, intenționat sau nu, spre consum opiniei publice internaționale. Este vorba în primul rând de acele imagini dramatice cu localități în ruine, cu civili bombardati sau aflați în suferință. Transferul de realitate s-a produs între cele două orașe care au avut cel mai mult de suferit de pe urma războiului și anume capitala Osetiei de sud, Tkinvali, și orașul Gori: astfel imagini filmate ale dezastrului umanitar din Tkinvali produs de ofensiva forțelor georgiene au fost prezentate de CNN drept urmări ale bombardamentului rus asupra orașului Gori; fotografiile purtând sigla *Reuters*, extrem de impresionante privind drama civililor georgieni, au fost acuzate a fi în realitate nu instantanee fotografice, ci... regizate anume.

Text: Călin Hentea

Cu un

*nu poți să stingi
un incendiu.*

O asigurare pentru locuință face cât toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

www.asiban.ro

CRISTINA



Îmbinarea de frumusețe, stil, rafinament și voce este una mai rară la artiste române. De aceea, Cristina Rus merită să fie apreciată. Piesa ei, *Prea târziu*, de pe cel mai recent album, omonim, face furori în topurile radiourilor și televiziunilor de specialitate, iar prestația pe care a avut-o la *Festivalul Callatis* sau, în urmă cu ceva vreme, în show-ul *Dansez pentru tine*, a fost una de aplaudat, în care s-au văzut calitățile pe care vi le-am enumerat. Dar cine este Cristina Rus?...

RUS

Născută în 1981 în Cluj, Cristina a lucrat ca model de la vârsta de 14 ani pentru creatori români de top: Zina Dumitrescu, Cătălin Botezatu, Ingrid Vlasov. La doi ani după debutul în lumea modei, a primit titlul de cel mai bun manechin la Festivalul de modă de la Pitești. La 17 ani, a devenit imaginea liniei de lenjerie Argos. La aceea vârstă, lucra la Radio Uniplus, unde realiza spoturi publicitare. Norocul i-a surâs în clipa în care Sandy Deac, liderul trupei *Desperado*, i-a propus să devină *backing-vocals*. Propunerea lui Sandy a încântat-o atât de mult, încât a doua zi după încheierea colaborării s-a înscris la cursurile de canto ale Școlii populare de artă din Cluj. Perioada *Desperado* a fost cu totul specială pentru Cristina, fiindcă aici a trăit fiii primei iubiri, alături de chitaristul lor, Călin (zis și *Boyzone*).

Încă de atunci, interpreta intenționa să lanseze un album solo, însă a renunțat la proiect pentru a se muta în trupa *Sing Sing BB*. Această formulă a rezistat doi ani, apoi Cristina Rus s-a alăturat Andreei Bănică și, de la 1 februarie 2001, au cântat împreună sub titulatura *Blondy*, o trupă apreciată, care a făcut valuri patru ani. Albumul de debut al fetelor s-a intitulat *Atât de aproape*, și includea 11 piese, compuse de Laurențiu Duță și același Sandy Deac.

Dar *Blondy* nu a trecut proba timpului, astfel că în 2005 trupa s-a destrămat, odată cu plecarea Cristinei. Se pare că solista a părăsit *Blondy* ca urmare unor neînțelegeri financiare și contractuale. Împreună au lansat trei albu-

me: *Atât de aproape* (2001), *O parte din tine* (2002) și *Dulce și amar* (2004). Despre perioada *Blondy*, Cristina ne-a declarat, fiind extrem de evazivă: „Trupa *Blondy* a însemnat o perioadă foarte importantă din viața mea, am

să-i mulțumesc pentru invitația de a juca în *Supraviețuitorul*. Atunci când ești profesionist (așa cum este domnul Nicolaescu) nu este loc pentru nici un fel de aspecte negative”.

Pentru că are de susținut multe

realizat lucruri frumoase împreună, însă destinul ne-a călăuzit pe drumuri diferite... Îmi este bine așa cum sunt acum și nu vreau să mai vorbesc despre trecut!”.

După despărțirea de Andreea, Cristina s-a lansat cu brio în cariera solo, odată cu primul album, în 2006, numit *Viața mea*, având ca prim extras pe single piesa *Viața mea*, al cărei refren a fost foarte repede îndrăgit de public (*Dar asta e viața mea/Este și bună și rea/Dar mi-e mai bine/Fără tine în ea*). A urmat recentul album *Prea târziu*, care include hitul omonim, și *Dacă m-ai întreba*, alte melodii pe care le caracterizează ceva specific cântăreței: versuri simple, muzicale, ușor de memorat.

Filmul lui Sergiu Nicolaescu *Supraviețuitorul* a punctat debutul ei pe marele ecran. Cu mult sex-appeal (care, la 1,75 m, ochi verzi, păr blond și siluetă de învidiat, nici nu e de mirare), ea joacă rolul amantei lui Goldberg, cel mai de temut dușman al comisarului Moldovan și principalul personaj negativ al peliculei. Cristina a rămas cu o impresie foarte bună despre perioada filmărilor și rezultatul final, o producție marca Sergiu Nicolaescu: „Pot spune cu inima deschisă că nu am văzut mai mult profesionalism pe un platou de filmare așa cum am întâlnit la filmul domnului Nicolaescu, și vreau



„Banii reprezintă rodul muncii mele și obișnuiesc să mă răsfăț cu orice lucru care îmi place; de obicei aleg lucrurile utile.”

spectacole în mediul rural în locuri în care nu există scene, recent și-a achiziționat, după modelul trupelor *Voltaj* și *Holograf*, o scenă mobilă. La întrebarea dacă a meritat o investiție de 10.000 de euro, ea ne-a spus: „Firma mea de management s-a ocupat de achiziționarea scenei și mă bucur că am lângă mine oameni competenți și descurcăreți. Sunt foarte fericită pentru această achiziție și cred că fanii mei o meritau din plin! Întotdeauna sunt primită la concerte cu multă căldură și veselie, de aceea merg la cântări oriunde sunt chemată”.

Cât despre decizii greșite, nici ea nu a fost scutită, deși spunem acest lucru din punctul ei de vedere. Astfel, în februarie anul trecut, Cristina a pozat nud pentru revista glossy *High Life*. Ea regretă și acum faptul că și-a expus trupul dezgolit în revista respectivă, cu atât mai mult cu cât, potrivit propriilor sale declarații, onorariul primit nu a fost foarte mare. Mai mult decât atât, Cristina consideră că acele poze nu i-au adus nici pe departe plusul de imagine pe care îl sconta, tocmai acesta fiind și motivul pentru care nu mai vrea să discute pe marginea subiectului respectiv. Cât despre importanța frumuseții comparativ cu calitățile vocale în cariera unei artiste, ea ne-a mărturisit: „Cred că amândouă sunt importante și se află într-o conexiune permanentă. Silueta conturează expresia fizică (imaginea) fiecărui om, iar pentru un artist, imaginea este foarte importantă, dar mai sunt necesare și multe alte calități spre a fi un artist de succes”.



„Imaginea este foarte importantă, dar mai sunt necesare și multe alte calități spre a fi un artist de succes.”

Fiind o femeie frumoasă, așteaptă de la un bărbat să aibă ceva din acel ideal, acesta semănând ca aspect fizic cu George Clooney sau David Duchovny. S-a scris destul de mult despre relația pe care ar fi avut-o cu fratele lui

armonios și, totodată, constituie o formă de relaxare față de stress-ul cotidian”, ne-a spus Cristina Rus.

Marius Moga, regizorul de videoclipuri Iulian Moga. Despre această așa-zisă poveste de dragoste cu năbădăi, ea spune, negând-o cu desăvârșire: „Relația mea cu Iulian Moga este o relație de prietenie, presa a fost cea care a transformat-o într-una amoroasă...” Totodată, în acest moment se tot scrie despre faptul că ar avea o relație cu omul de afaceri italian Mirco Maschio, fostul logodnic al Cristinei Spătar, unul dintre cei mai râvniți burlaci grație nu doar banilor, ci și farmecului și frumuseții sale.

Astfel, unii jurnaliști spun că între cei doi nu ar fi nimic real, însă ceea ce e adevărat este că sunt prieteni, având un grup comun de amici, și că se simpatizează foarte mult. Ce va ieși vom trăi și vom vedea...

La capitolul prieteni versus dușmani în showbiz, ea afirmă cu o sinceritate dezarmantă: „Am mulți amici în showbiz, dar prietenii adevărați sunt mai rari. Cât despre dușmani, nu știu dacă am”.

Secretul frumuseții?... „În nici un caz nu constă într-o cură de slăbire. Aș alege mănecarea sănătoasă, dar nu aș ține un regim strict niciodată. Consider că este foarte sănătos dacă mănânci puțin și des. De asemenea, mișcarea reprezintă foarte mult, cred că este o necesitate să mergi la sală. Exercițiul fizic te ajută să-ți formezi un corp

text **Cristian Alionte**

foto **Agerpres și arhiva**

Cu un

*nu poți șterge
o inundație.*

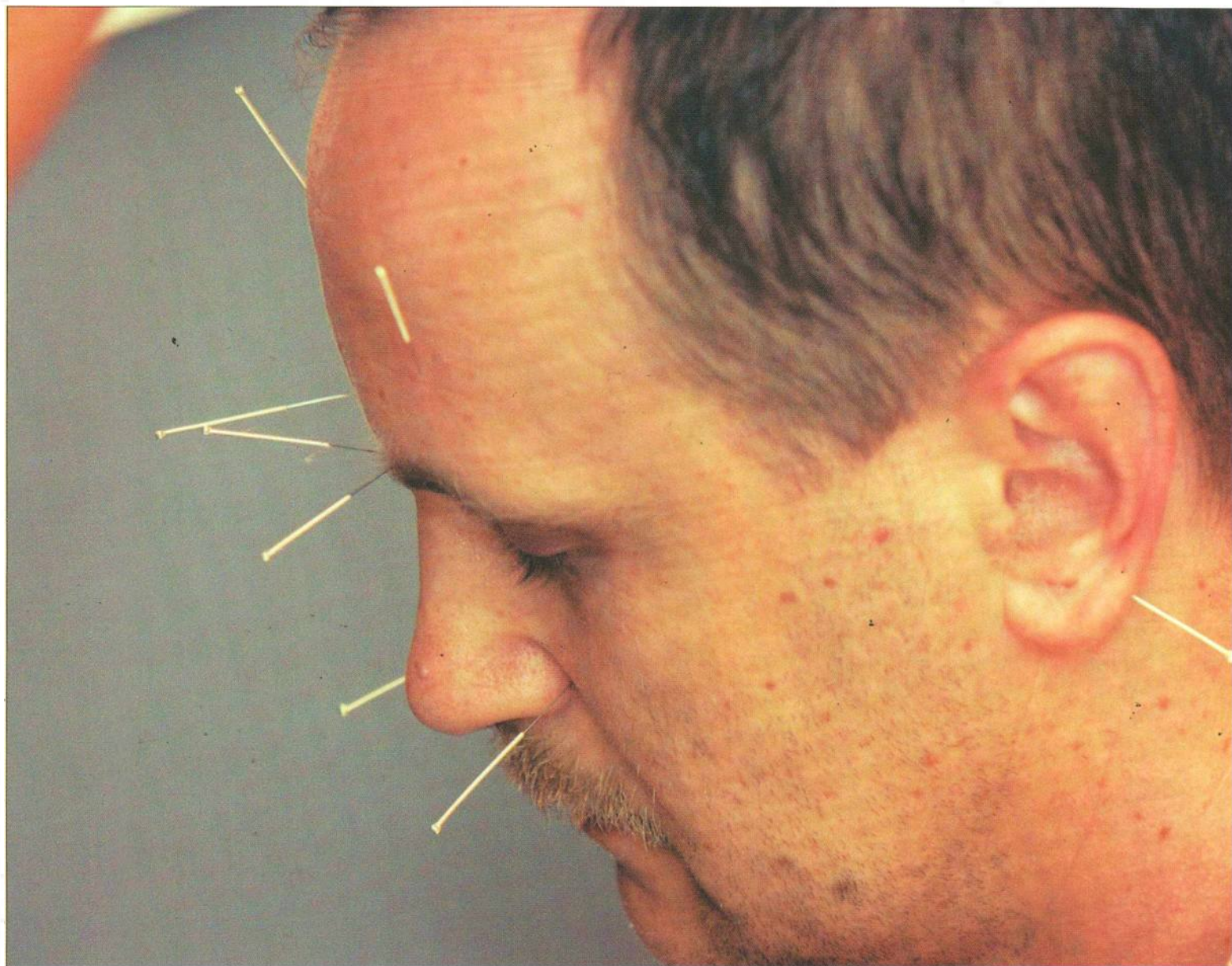
O asigurare pentru locuință face cât toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

www.asiban.ro

Ace care vindecă

Ace. 20-30 de ace introduse în piele, pe tot corpul. Și nu doare. Credeți-mă pe cuvânt, că a experimentat și subsemnata. Sigur, simți o mică durere la înțepătură, dar apoi totul e în regulă. E chiar relaxant. Și, mai ales, te vindecă. Chinezii fac asta de 5.000 de ani încoace. O serie întreagă de boli care adesea nu răspund la tratamentul cu medicamente moderne se vindecă sau se ameliorează prin ace. Mai exact, prin acupunctură. Dr. Răzvan Ionescu a studiat medicina tradițională chinezească acasă la ea și o aplică pentru noi, în România. La cabinetul său *nu ai loc să arunci un ac*, atât de mulți pacienți sunt. Vin aici, fiindcă medicina alopata nu a dat roade în vindecarea afecțiunilor de care suferă sau vin fiindcă acupunctura poate reprezenta un tratament adjuvant alături de altă medicație. Acupunctura este recunoscută de către OMS, ca de altfel și întreaga medicină tradițională chinezească.



Atracția meridianelor!

In acus salus est!

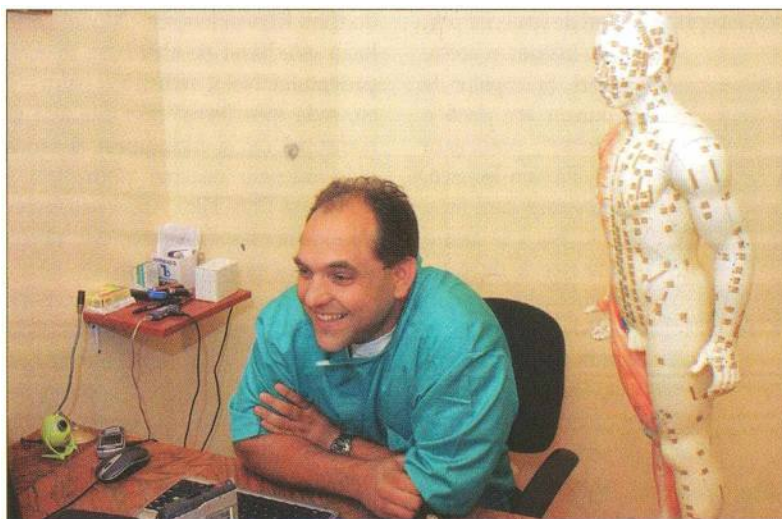
Pe când era încă în anul cinci, dr. Răzvan Ionescu a aflat că, afară de medicina occidentală, pe lume mai există și o altă opțiune de tratament: acupunctura, parte a medicinei tradiționale chinezești. Era înainte de '89. „La început luam hărțile cu meridianele corpului uman și încercam să văd dacă există vreo corelație între diversele dureri ale pacienților și meridianele pe care le descriu chinezii. Am observat, de pildă, că pentru problemele de vezică biliară erau dureroase unele puncte de la picior. Atunci m-am gândit că trebuie să fie adevărat ceva! Între anii 1990 și 1992, când s-au deschis granițele, am plecat cu o bursă în China, unde am studiat acupunctura”, își povestește aventura științifică dr. Răzvan Ionescu. Discutăm cu o oră înainte de a veni pacienții la tratament fiindcă după aceea medicul abia dacă mai are timp să respire între două puneri de ace. După experiența chinezească, Răzvan Ionescu a revenit în țară, și-a susținut diploma în medicină alopatică, apoi a lucrat la Centrul Național de Acupunctură și Homeopatie. Din 1999, împreună cu soția, și-a deschis propriul cabinet de acupunctură, homeopatie și fitoterapie.

„Acupunctura lucrează cu energii pe care nu le putem nega, deși știința modernă nu le poate încă explica. Așa cum nu putem nega magnetismul pământului, care, deși nu se vede, ne influențează, tot așa organismul uman are partea sa energetică nevăzută, dar care există și funcționează. S-a încercat o explicație cum că acupunctura ar lucra pe sistemul nervos, dar rapiditatea de transmitere a semnalului pe canalele energetice prin acupunctură este mult mai mare decât cea care se poate obține prin sistemul nervos“

– dr. Răzvan Ionescu.

Ne-am obișnuit prea mult cu administrarea de medicamente de la farmacie la primele semne ale unei răceli. Credem aproape orbește în cuceririle medicinei moderne. Și totuși, când credințele noastre sunt date peste cap, iar rezultatele sunt nule, ce facem? Căutăm remedii naturiste. Chinezii au aflat cu mult timp înaintea europenilor că sănătatea minții și a trupului poate fi controlată și altfel. Așa s-a născut medicina tradițională chinezească. Ce are special acest tip de medicină? „Întreaga medicină chinezească se bazează pe filosofia daoistă care este, în fapt, o filosofie practică. O știință a structurii universului care pornește de la polaritatea Yin și Yang. Relațiile opozite dar unitare dintre Yin și Yang se regăsesc în structura organismului. Partea superioară a corpului este Yang, cea inferioară Yin, exteriorul este Yang și inte-

riorul Yin, spatele este Yang iar fața este Yin, Yang e sufletul și Yin trupul, Yang este rațiunea și Yin sunt afectele ș.a.m.d. Legătura energetică dintre organele interne și dintre acestea și celelalte structuri ale organismului (glande endocrine, mușchi, oase etc.) este realizată prin intermediul sistemului energetic al canalelor denumite meridiane în literatura de specialitate”, ne explică dr. Răzvan Ionescu. Chinezii cred că viața și sănătatea sunt menținute de o energie numită Qi (Ci) a cărei sursă este pe de o parte ancestrală, iar pe de altă parte dobândită din alimente, aer și apă. Energia



Qi are o anumită circulație în corp de-a lungul meridianelor. Bolile apar fie prin blocarea unor meridiane, fie prin alterarea energiei Qi. Asupra meridianelor se poate acționa prin înțeparea anumitor puncte, astfel deblocând circulația sau chemând în ajutor energia Qi. Polaritatea Yin și Yang se manifestă în orice domeniu al vieții și cosmosului, iar teoria aceasta direcționează toate ramurile aplicative ale medicinei tradiționale chinezești: fitoterapia, dietoterapia, acupunctura, masajul și gimnastica energetică.

Dincolo de considerațiile teoretice, când

treci pragul unui cabinet de acupunctură trebuie să știi că prin acupunctură se tratează o serie întreagă de boli precum: bolile reumatice, hernii de disc; unele boli neurologice precum: nevralgia de trigemen ori migrena; deficitul motorii apărute după accidente cerebrale; bronșita cronică și astmul bronșic, rinite, sinuzite, hipo- și hipertensiunea arterială; gastrita, ulcerul și alte boli ale tubului digestiv; obezitatea; tulburările ciclului menstrual și infertilitatea; incontinența urinară; hepatita cronică; spasmofilia și stările anxioase sau depresive, urticaria și altele. Plaja de afecțiuni a căreia

ne putem adresa prin acupunctură este vastă. Din ea lipsește tratamentul cancerului. Ba, în cazul afecțiunilor de acest gen, acupunctura are efect revelator. Mai exact, cancerul – care este o formă de boală ascunsă – poate să se manifeste în urma acupuncturii. Cu toate acestea, acupunctura poate susține energetic un pacient care face tratament anticanceros cu chimioterapice, operație etc. Dr. Răzvan Ionescu atrage, de asemenea, atenția că: „O mașină, dacă o duci la service și o repari va fi funcțională din nou, dar dacă mergi iar prin gropi cu ea se va strica. Așa e și cu organismul uman. Omul este un sistem caracterizat prin intrări, ieșiri și procese interne, iar sănătatea reprezintă un echilibru între toate acestea. Calitatea aerului, a apei, a alimentelor și a vieții emoționale sunt de aceea foarte importante. Putem trata o perioadă, de pildă, un ulcer, dar dacă pacientul

continuă să fie stresat, mănâncă neregulat și inadecvat, ulcerul revine. Deci, pentru o vindecare de durată trebuie și pacientul să schimbe ceva în viața sa. Medicul român are pacienți mai mult decât oriunde în lume. La vechii chinezi, spre exemplu, medicul era plătit atât timp cât pacienții erau sănătoși, iar când omul se îmbolnăvea, medicul trebuia să trateze pacientul gratis fiindcă se considera că nu a făcut suficientă profilaxie. Prevenție înseamnă și că pacientul ascultă. Dacă i se spune să nu bea, păi atunci să nu bea. Dacă i se spune să nu mai fumeze, atunci așa să fie.“

**Cu ace
din cap până-n
picioare**

**Presopunctura
împotriva
fumatului**

Miercuri, cabinetul dr. Ioana și Răzvan Ionescu. O sală mare cu paturi și pe o parte și pe cealaltă. Pacienții își așteaptă rândul relaxați. Sunt programați la ore diferite astfel încât să nu stea prea mult la coadă. E un flux continuu de pacienți, cam 30-40/zi. Asistentele aleargă încoace și încolo. Când sunt oboseite, primesc și ele câteva ace în scalp. Au efect relaxant. Ba chiar și medicii Răzvan și Ioana Ionescu, dacă au avut o zi grea, își pun câteva ace pe ei. „Ne punem reciproc ace. Eu soției și ea mie. Ne folosim și noi din plin de medicina tradițională chinezească. După atât de multă muncă se simte și la noi oboseala, începi să ai dureri de spate, iar prin

ace înlăturăm aceste stări. Și copiii lor le punem ace dacă e nevoie”, precizează dr. Răzvan Ionescu. Persoanei care nu a mai fost i se face o anamneză de către unul dintre cei patru medici disponibili la cabinet. Apoi se strigă numele, se indică patul. Se trage draperia, omul se dezbracă și așteaptă liniștit să vină medicul să îi pună... acele. Da, acele, ați auzit bine! Subțiri, din oțel inoxidabil (sunt și din argint pentru dispersie sau

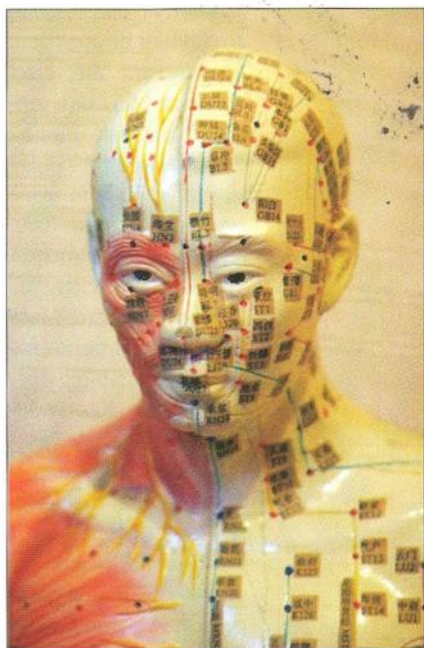
aur – pentru tonifiere, dar doctorul Răzvan Ionescu lucrează în special cu oțel), ascuțite, dar ușor sferice la capăt ca să nu producă leziuni în locul unde se introduc, acele acestea fac minuni. Și nici nu trebuie să crezi în tratament așa cum se cere în tratamentele bioenergetice. Nu, minunea este că te convingi pe parcursul tratamentului tocmai fiindcă simți o ameliorare. „Sigur, dacă pacientul crede în acupunctură, structura energetică va fi mai receptivă, dar acupunctura este o metodă dincolo de credința omului. Sunt mulți care au venit la noi așa, doar fiindcă au auzit, iar pe parcurs văzând și făcând s-au convins de rezultate”, explică doctorul Răzvan Ionescu. „Modul nostru de lucru este bazat pe abordarea în echipă a pacientului. Noi îl vedem toți patru – adică eu, soția mea Ioana, care este atât medic homeopat cât și fitoterapeut și farmacist, plus colegile noastre, doctorițele Irina Vornicu și Dana Filip. Astfel, vedem pacientul atât din perspectiva medicinei alopate cât și din cea a medicinei naturiste.”

Vine medicul. Nu începe direct să pună ace. Nu, mai întâi studiază limba pacientului – o adevărată hartă informațională despre starea bolnavului, îi ia pulsul de mai multe ori. Pulsul și examenul limbii reprezintă baza diagnosticului în medicina chinezească. „Limba este o hartă unde se manifestă toate organele interne. Din păcate, în era tehnologiei s-a diminuat legătura pacient-medice, iar diagnosticul se pune mai ales pe bază de analize de laborator și tehnici de imagistică, extraordinar de avansate tehnologic. Cu toate acestea, simțul clinic dezvoltat de medicina

chinezească continuă să fie o comoară a tradiției medicale ce merită explorată mai departe, deoarece poate aduce informații esențiale. Vechii medici chinezi puteau spune numai după puls ce a mâncat pacientul cu o zi înainte și de ce boli a mai suferit”, explică dr. Răzvan Ionescu. Dna doctor Ioana Ionescu adaugă: „La fel de importante pentru un medic care practică acupunctura, dar și pentru unul homeopat, sunt informațiile primite prin simțuri, inclusiv mirosul. Mirosul pacientului dă detalii despre starea sănătății acestuia fiindcă prin transpirație se elimină toxinele.”

Odată scanată starea bolnavului, medicul trece la pus ace. Nu vă speriați, în general nu doare, doare poate locul unde apasă medicul să vadă unde sunt blocajele energetice. Odată introduse acele, nu poți decât să te relaxezi pentru 15-20 de minute, cât durează ședința. Sigur, unii oameni sunt mai sensibili și suportă mai greu acele, dar cea mai mare parte a pacienților se simt foarte bine după ședința cu ace. Dacă este cazul, se poate folosi *moxa* – o plantă din familia pelinului (*Artemisia Vulgaris*) căreia i se dă foc și este pusă pe ac să încălzească și să tonifice organismul. Este folosită mai ales în bolile reumatismale. Se mai folosesc de asemenea lămpile cu infraroșu, aparatele de electrostimulare, bioptronul și ventuzele chinezești. Numărul ședințelor este în funcție de boală și pacient. De la zece ședințe grupate, la două zile una după alta, la o ședință pe săptămână de întreținere. Nu există o vârstă limită pentru acupunctură. „Avem o pacientă de 80 de ani cu insuficiență cardiacă. Atunci când a venit la noi obosea repede, acum starea i s-a ameliorat. Rezultatele în acupunctură depind de starea energetică a pacientului. Cu cât resursele îi sunt mai slabe, cu atât rezultatele sunt mai puțin spectaculoase. Evident că la bătrâni e mai dificil. Cu toate acestea, chiar și la copii, dacă au moștenit o stare energetică precară de la părinți, vindecarea este mai grea.”

Pe lângă numeroasele ședințe de acupunctură, dr. Răzvan Ionescu face și presopunctură, care merge foarte bine împreună cu acupunctura. A dezvoltat chiar o metodă proprie pentru cei care doresc să se lase de fumat. „Prin această metodă, după o ședință doar de un sfert de oră nu mai ai poftă să fumezi. Efectul durează trei-patru zile. Practic, plămânul este «resetat» la starea dinainte de a fi început fumatul. Presopunctura taie nevoia urâtă de a fuma, însă nu te poate lega de mâini să nu duci țigara la gură. Condiția este ca pacientul să nu se apuce de fumat și să își pună țigara în gură iar.”



Grigoraș Corina, 38 de ani, director de firmă

„Sufeream de vertij de la sfârșitul lui decembrie 2006. Nu mai reușeam să scap de asta. Am venit la cabinet aici prin aprilie 2007. Am făcut circa 20 de ședințe de acupunctură cu medicii de la cabinetul dlui dr. Răzvan Ionescu, iar acum le-am rărit la o ședință pe săptămână. Sunt practic ședințe de întreținere. Acele mi-au fost puse pe tot corpul și mă simt foarte bine, în urma acestei terapii.”



Grigoraș Gabriel, 36 de ani, fost sportiv de performanță

„Am recurs la acupunctură din cauza unor dureri articulare de care nu mai scăpam plus o sinuzită rebelă. Am avut o dislocare de umăr, coloana fisurată – eu practic handbalul – și am început să fac ședințe de acupunctură. Am făcut câte trei ședințe pe săptămână timp de 21 de zile și mi-am revenit la coloană foarte bine. Am scăpat de crize, iar acum vin și fac câte o ședință de întreținere pe săptămână.”

Ilina Nicoleta, 37 de ani, vânzătoare

„Știam despre acest cabinet de la un unchi. Sufeream de atac de panică, nevroză cu tulburări de anxietate, o gastrită plus discopatie lombară. Inițial am făcut 12 ședințe, câte un calup de trei pe săptămână, acum le-am rărit la două ședințe de acupunctură pe săptămână. Au dispărut amețelile, durerea de cap și problemele de stomac, dar mai e de lucru.”

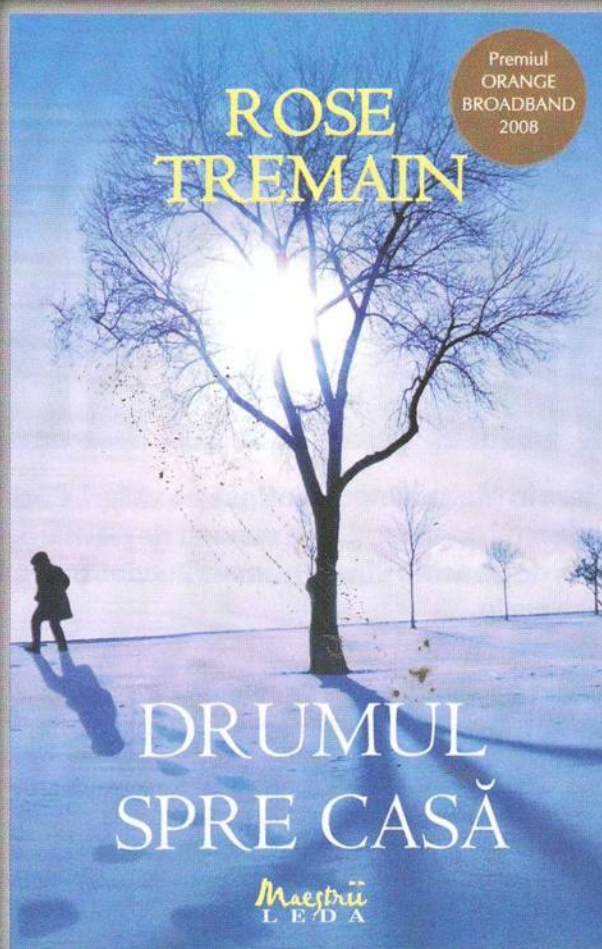
Winternitz Andreea, 36 de ani

„Am recurs la tratamentul prin acupunctură fiindcă sufeream de o rinită alergică severă, dureri de mijloc în urma nașterii plus o sensibilitate exacerbată la frig. De patru ani vin aici și urmez câte zece ședințe de întreținere anual. Am simțit o ameliorare încă de la început, după primele ședințe din primul an. Am găsit cabinetul dr. Răzvan Ionescu pe internet și m-am gândit să încerc. Starea mea este bună acum.”

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Octavian Tibăr**

Din OCTOMBRIE la Editura LEDA!
Roman distins cu
Premiul ORANGE BROADBAND 2008

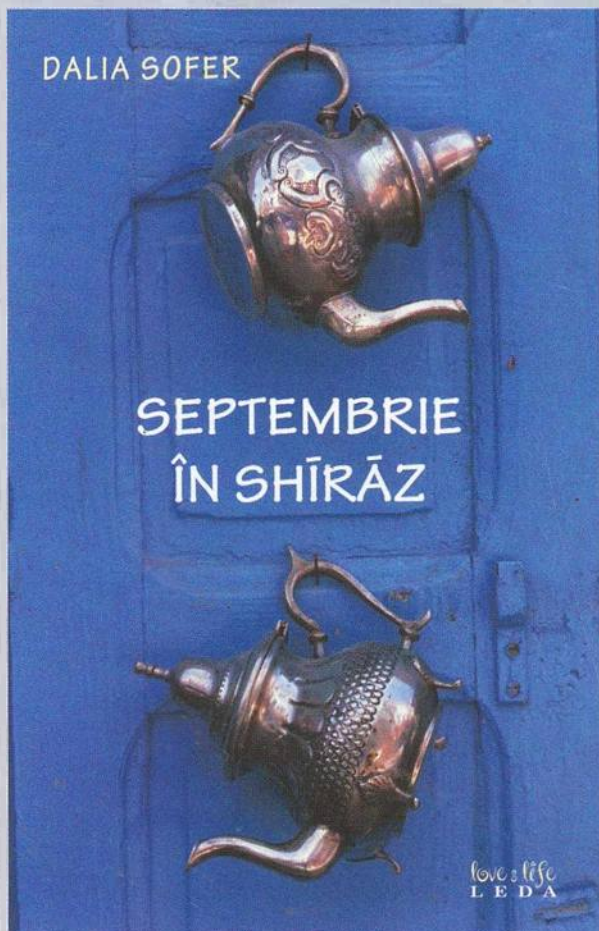


Actuală, intensă și îndrăzneată, cu accente dulci-amărui,
ultima carte a autoarei romanelor
Muzică și tăcere și *Restaurația*
ne aduce o mare surpriză:

O poveste contemporană – cu reverberații speciale pentru
noi! – a emigrantului est-european descins într-o Londră
fremătătoare, multiculturală, în căutarea unei vieți noi.

O lectură incitantă, provocatoare, despre Europa de Est și
Londra de azi, despre culturi ce-și dau întâlnire într-un mod
surprinzător, despre dileme, bucurii și suferințe, aspirații și
speranțe... și, mai ales, despre căutarea aceluia „acasă” din
fiecare dintre noi.

 www.ledabooks.ro/blog
www.edituracorint.ro
GRUPUL EDITORIAL CORINT



Editura LEDA prezintă:

SEPTEMBRIE ÎN SHĪRĀZ
Dalia Sofer



După revoluția din Iran, negustorul de bijuterii Isaac Amin
este arestat și acuzat pe nedrept de spionaj...

Povestea unei familii, a alegerilor și regretelor ei și a unei
victorii dobândite cu mare dificultate.

„Captivant... liric și uneori obsedant.” – *Washington Post*

 www.ledabooks.ro/blog
www.edituracorint.ro
GRUPUL EDITORIAL CORINT

MELITA, MALTA, MELIEHA

INSULA MIERII

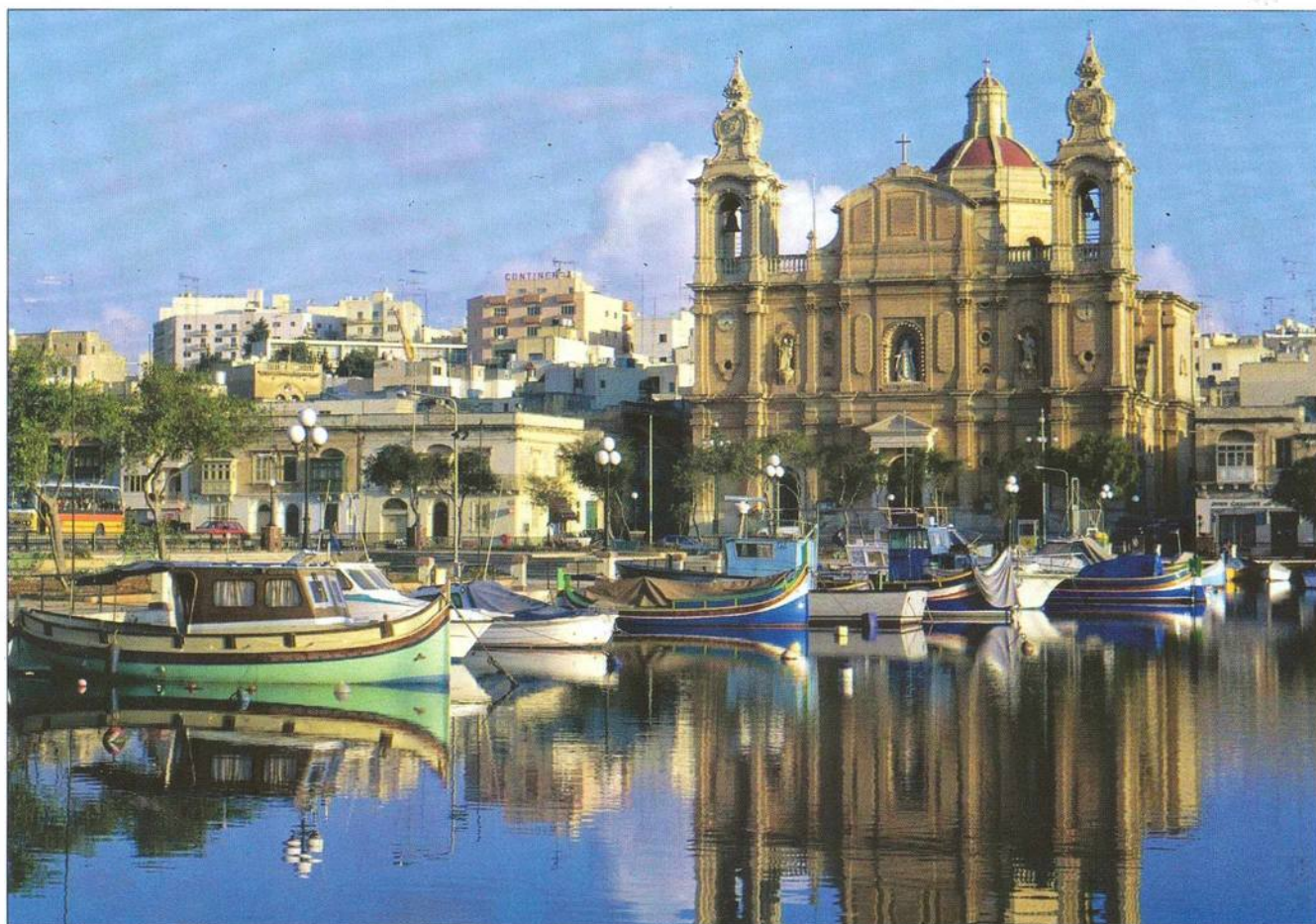
Da, Malta asta înseamnă: INSULA MIERII. E, cu adevărat, foarte multă miere în Malta. Uneori, întinsă pe ziduri. Căci și zidurile au culoarea mierii. De departe, cel puțin așa se văd. Și așa se vedeau și pentru cei care veneau de pe mare, mai ales prima oară. Și ei așa o și numeau: Melita. Sau Melitha. Căci, se pare, de pe acolo vine și numele insulei. Într-o mare mediteraneeană, solară, revărsată, nici nu e de mirare că totul părea auriu.

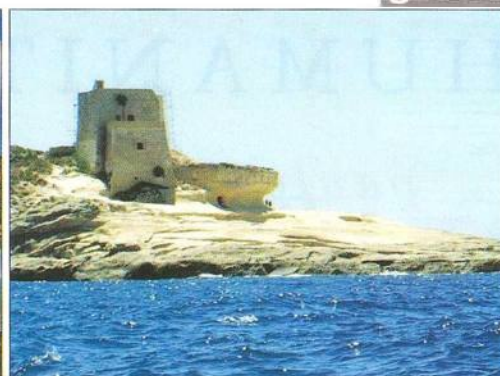
**Carcere,
torturi,
costume
de epocă**

Încă din momentul în care stewardesele îți fac cu mâna, în semn de „mă bucur că ai ales oferta noastră, sper să mai zburăți și data viitoare cu noi”, e sigur că aluneci pe un tobogan al unei insule fierbinți. Aerul îți spune asta. Și te îmbie să dai jos cu viteză țoalele de pe tine. Să arunci textilele și să te exhibi la soare. Ai atâția kilometri de plajă câți nici n-ai visat vreodată. Până și zidurile vechilor forturi, vechilor castele și întărituri se scaldă în aceeași culoare mierie. Îmi place să cred că așa au vrut cavalerii ioaniți, pentru ca să se întoarcă mai

râvnitori și mai bucușori acasă. Mierea, dincolo de nume, este, în Malta, și un mit: al puținelor lucruri comestibile pe care insula (și grupul de insule), parcimonioasă, le oferă. Mierea e și un dar al zeilor; iar cu Malta, pe cât de cărpănoși cu unele, zeii au fost foarte darnici cu altele: cu marea, cu soarele, cu plajele, e drept, majoritatea pietroase, dar au și ele, astfel, farmecul lor. Și cu limpiditatea apei, cu incredibile transparențe, cu neasemuitele reflexe verzi ale lespezilor de apă.

Era ora șase dimineață și soarele izbucnea din toate părțile, ca o explozie, atunci când ne-am imbarcat pe autocarul care avea să ne ducă la Hotel *Santana* (trei stele plus – sau patru, după socoteala localnicilor), unde eram cazați. Am ajuns după o oră de mers pe dinăuntru insulei și am căzut frânți. În ziua a doua ne-am apucat să descoperim o cetate din aria La Vallettei. Acolo am vizitat, prima oară (cel puțin pentru mine), un Palat al Inchiziției. Torturi, carcere, dar și cutumie de epocă, încăperi unde s-au dat ordine, s-au aprobat execuții.





(Pesemne că nu numai noi le vedem atât de sumbre.) În fond, ce e Malta? Un concentrat de istorie. Și de istorie nu oricum, ci specifică. Creștină. A cavalerilor. A ioaniților. Intru, mult mai târziu (fac, aici, firește, o acoladă!) într-un soi de *liquor store*. Se află la cinci minute de mers pe jos de hotelul meu, în centrul orașului. Cea mai des întâlnită bere peste care dau se numește... 1565! Este o bere care cèlebrează victoria localnicilor în ceea ce istoria a consemnat drept „asediul Maltei”. Bătălia câștigată de cavaleri împotriva turcilor marchează începutul declinului pentru Imperiul Otoman. Ce spune asta? Spune că Malta nu este doar o destinație de vacanță. Este, în primul rând, una de cultură și civilizație. Aici are cel mai mult de oferit Malta.

Seara, desigur, mergem la *Festa*. Nu este pentru prima dată. De data asta, *Festa* se desfășoară chiar în decorurile și incinta cetății medievale, care îți proiectează umbrele și fundalul printre jerbele de lumină. Este prima dată, însă, când apucăm să vedem *Festa*, în aceeași locație în care am făcut vizita, pe lumină, din timpul zilei.

Ce e *Festa*? E o feerie de lumini, un desfrâu al imaginației culorilor. O dezlănțuire a artiștilor. O victorie a spiritei luminii asupra celor ale întinericului,

negurii, nopților. Nu știam, dar acum aflu, albastrul este culoarea cea mai greu de obținut la artificii. Oare de ce? Este și culoarea steagurilor înălțate în cinstea Sfintei Marii (steagurile sunt, de fapt, jumătate albe, jumătate albastre). De data asta, roțile de foc sunt ceva mai puține. Luăm, fiecare, câte două sau trei beri „mici”, *Heineken* – și ne așezăm la o masă lungă, la care să încapă chiar toată lumea.

La masă se sporovăiește. Este trecut de douăsprezece noaptea. Stând la taclale, aflu că, iaca, se întâmplă că, pentru a oferi această bucurie a scăldării în lumină, mulți artificieri mor în atelierile de pe munte, unde se confecționează *chakrele* orbitoare ale mecanismelor. De ce? În primul rând, din neatenție. Să fii artificier, să umpli roțile cu pachetul ăsta sensibil la foc, e o meserie periculoasă. Riști să sari în aer, împreună cu obiectul muncii tale. Dar, aici, în Malta, artificiile sunt foarte populare. Nimeni nu concepe Malta fără *Festa* – și nici *Festa* fără artificii. Așa că orice risc, orice sacrificiu, e un tribut adus sărbătorii dezlănțuite.

A doua zi, ne-am planificat să mergem la „plajă și Charlie”. Charlie e numele celui care, cu o șalupă rapidă, ne duce să explorăm țărmurile & peșterile Maltei. Cele săpate în stâncă, cele săpate în mare. Rămâne, de data asta, numai „plajă”, pen-

**La Festa,
de data asta,
în decoruri
medievale**

**Ne răcorim
cu kinnie**

tru că marea e prea agitată și e riscant să ieșim mai în larg.

Dar plaja e toridă. Berea, la locul ei, adică rece. Și nisipul la locul lui, și valurile înalte, gata să te înșfăce cu totul. Poți mânca și direct pe plajă dacă ai chef. Și, apoi, să îți bagi botul într-o sticlă generoasă de *kinnie*, băutura răcoritoare tradițională a Maltei, un fel de cola cu gust amintind de parfumul cianurat al migdalelor. (Pariez că merge cu vodcă, dar nu pe vipie.)

Zilele următoare colindăm, pur și simplu. Pe țărm. Dăm, într-una dintre zile, de o plajă cu nisip (amestecat, e drept, și cu puțin pietriș), iar în următoarea, de o plajă numai cu pietre albe, învăluite în mușchi. Ne jucăm pe acolo, printre meduze.

La masă, e exclus să nu ținem minte una dintre cele mai minunate supe de pește pe care le-am mâncat vreodată. Înăuntrul, în farfurie, peștele este mărunțit. Dar cel mai mult ne încântă gustul. Și vinurile care curg după. Seara, o plimbare pe mal este încununarea perfectă. Hoinărim prin pub-uri, în general, cuminti – și ne tragem în venă doar cu bere, pentru că mâine, dis-de-dimineață, ne așteaptă o nouă zi bună de colindat. Și găsim repede un inger care să ne închidă pleoapele peste noapte, dacă te gândești că, aici, în Malta, sunt peste 365 de biserici, așa, ca să îți ajungă în fiecare zi a anului...

Text: **Mihail Gălățanu**

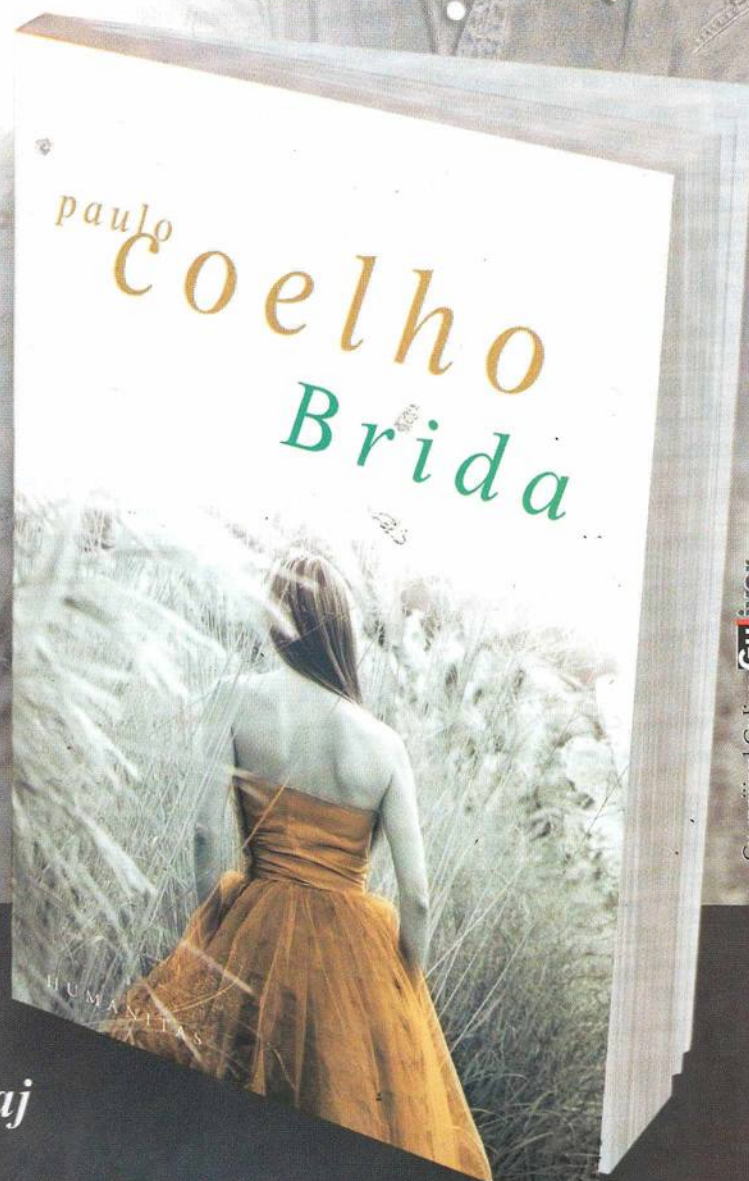


Călătorie în Malta:

Site: www.malta.ro • Statut: singurul tur-operator pe Malta • Oferta: sejur începând de la 268 euro (cu reducere) • Cazare/hoteluri: de trei, patru și cinci stele (cu o singură excepție, de două stele) • Contact: Str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23C, sector 1, București (în spatele cinematografului *Patria*) • Telefon/fax: 021/318.59.93, 021/318.59.92; • Mobil: 0722.626.903 • Persoane de contact: Mark Neville Faruggia, Alina Mateescu • Excursii opționale: de neratat Sicilia (120 de euro), La Valletta (45 euro), Grota Albastră (30 euro) • 1 liră malteză = 2,4 euro • e-mail: maltaid@malta.ro

HUMANITAS

paulo
coelho
Brida



Cu sprijinul Guliver **Gu**iver

*O poveste emoționantă
despre iubire, mister și curaj*

*Brida, a treia carte
scrisă de Paulo Coelho
după Alchimistul*

Parteneri:

ELLE

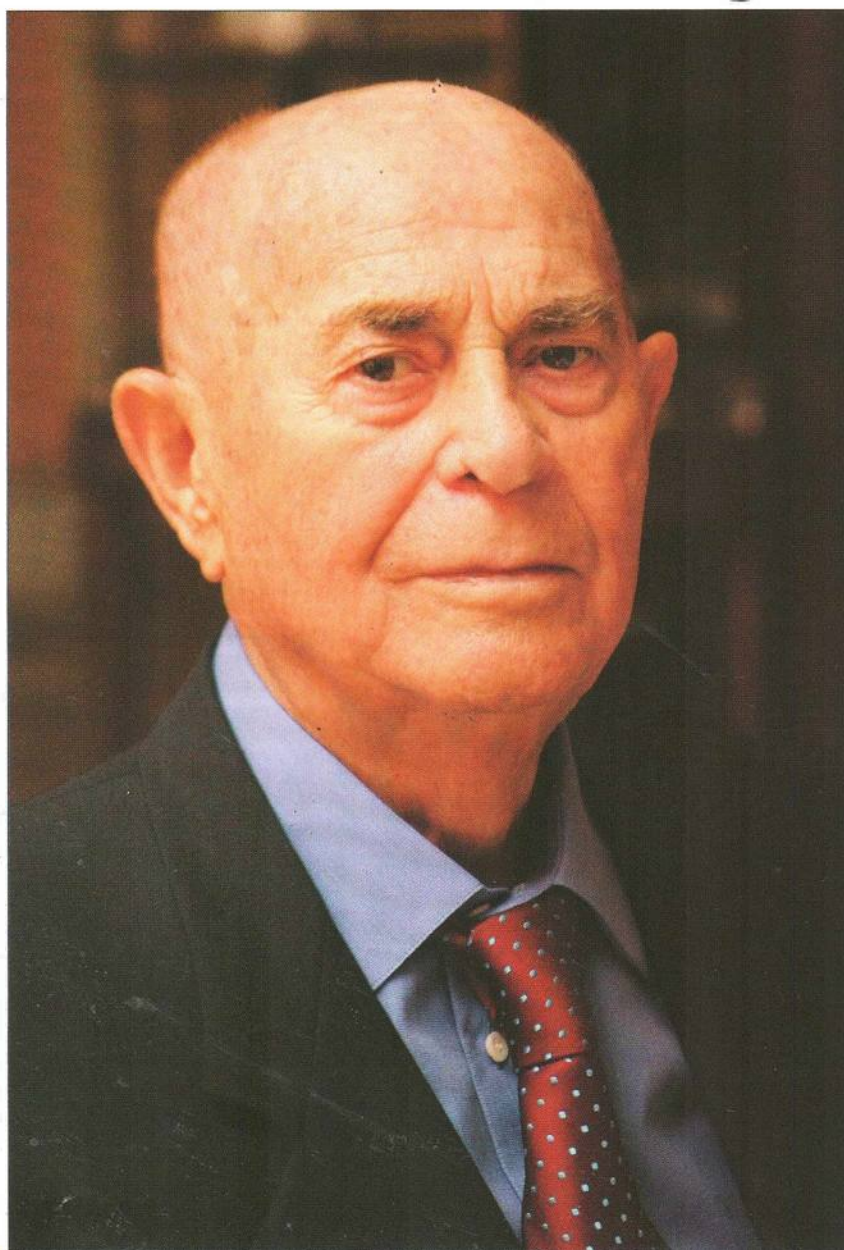
adevărul
Literar & Artistic



Prof. Dr. Josif Constantin Drăgan:

Cuvântul fericire nu-l cunosc. Îl confund cu cel de mulțumire.

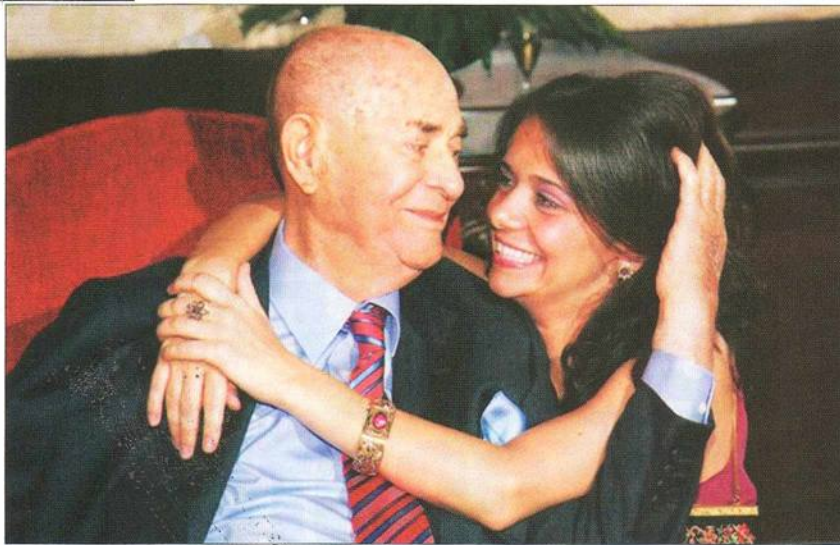
Prof. Dr. Josif Constantin Drăgan s-a stins din viață în ziua de 21 august, la Palma de Mallorca. Avea 91 de ani. A fost președintele Fundației Europene Drăgan, fondator al Grupului ButanGas. Autor a peste 30 de cărți, profesor academician, fondator al Centrului European de Studii Tracice, președinte al Federației Internaționale de Marketing. A contribuit la dezvoltarea și realizarea idealului de Europă Unită, editând, din 1950, *Bulletin european*. Pentru activitatea sa a fost răsplătit cu numeroase premii, titluri, ordine și medalii. A fost căsătorit cu Daniela Veronica Gușă de Drăgan. A lăsat ca urmași trei băieți.



DESPRE SUCCES

A mai apărut o carte despre succes? De ce nu? Mai ales dacă ea este datorată celui care a fost cel mai bogat român – Josif Constantin Drăgan. Un om care, nu încapă îndoială, a aflat ce înseamnă reușita și cum se obține ea. Și nu există cineva care să nu fie dornic să se inițieze în secretele succesului altuia, astfel încât să se bucure, la rândul său, de o izbândă eclatantă. Dar este posibil așa ceva?

Deschizi cartea miliardarului român *Despre succes* și descoperi, dacă am numărat bine, 53 de interviuri pe care le-a acordat, de-a lungul vremii, unor gazetari din țară și din străinătate. Grupări lor pe secțiuni – *Autobiografie, Istorie, cultură, religie, Economie* i-aș fi preferat o ordonare cronologică, pentru a urmări mai bine fazele devenirii eroului acestui volum. Dar, stupoare! Pe măsură ce-i parcurgi paginile, realizezi, cu uimire, că profesorul Drăgan – aceasta este titulatura pe care o agreează, convins fiind că banul este inferior culturii –, a susținut, dintotdeauna, aceleași lucruri. A fost de o consecvență uluitoare. De aici, o oarecare monotonie a lucrării, provocată de lipsa de informare și inventivitate a unora dintre gazetarii care i-au fost parteneri de dialog. Sunt multe întrebări și răspunsuri care se repetă. În orice caz, J.C. Drăgan



**Împreună
cu soția sa,
doamna Daniela
Veronica Gușă
de Drăgan**

apare ca un om căruia i s-a înfățișat calea pe care trebuie s-o urmeze încă de la începuturi, și a străbătut-o neabătut, fără ezitări, fără trișulății.

Prin urmare, o carte de interviuri. Acestea pot fi simple modalități de transmitere a unor informații. Este tipul de interviu cel mai practicat și mai simplu, la îndemâna oricui. În cazurile fericite, ele se transformă în confesiuni tulburătoare, în spovedanii care te pot marca pe viață. Cum sunt dialogurile despre care vorbim? Conturează ele cu adevărat povestea unui om cu un destin ieșit din comun?

Răspunsul este greu de dat. Jurnaliștii care l-au supus tirului lor de întrebări – unii lingușitori, alții echidistanți, iar alții de-a dreptul agresivi –, n-au avut abilitatea de a-și iscodi interlocutorul pentru ca el să-și pună sufletul pe tavă. J.C. Drăgan era volubil doar atunci când furniza detalii despre copilăria sa, despre studenție și primele afaceri, despre întâlnirile cu mari personalități ale secolului trecut, despre evenimentele istorice la care a participat ca spectator. Fiindcă profesorul Drăgan n-a fost membru al nici unui partid și n-a votat niciodată. Atunci de unde zvonul despre simpatiile sale legionare? Mister! Mai aflăm și despre modul în care s-a constituit Grupul multinațional Drăgan,

despre Fundația pe care a creat-o, despre credința sa într-o Europă Unită – proiect la care a visat chiar și mai înainte de a fi pus în practică, despre dorința sa de apropiere dintre Biserica catolică și cea ortodoxă. Nu a avut o părere bună despre presă, dar s-a folosit de ea. Nu a fost încântat de mulți oameni, însă i-a manipulat potrivit scopurilor sale. Nu a făcut caz de bogăția lui, nici de actele sale de

generozitate. I-a plăcut să fie considerat, mai curând, istoric, economist, jurist, scriitor, editor.

Răspunde la orice întrebare, așa că aflăm despre simpatia sa față de Antonescu, despre credința sa că în România n-a existat holocaust, despre exaltarea sa provocată de performanțele geto-dacilor. Desigur, chestiuni care stârnesc controverse. Dar mai aflăm și despre încrâncenarea cu care a întâmpinat vânzarea noastră la Ialta și ura pe care a purtat-o comunismului, ca orice capitalist veritabil. Asta nu l-a împiedicat să-l frecventeze pe Ceaușescu. La urma urmei, afacerile sunt afaceri.

Dar cum s-a comportat J.C. Drăgan ca afacerist? Iată aserțiunile sale: „Afacerile înseamnă, desigur, o luptă care își are însă regulile și limitele sale, o luptă fără uciderea adversarului. Există niște principii esențiale: să fii întotdeauna drept și să nu vrei să acaparezi totul. Trebuie să lași o parte și celorlalți. Totodată, o afacere trebuie să fie avantajoasă pentru ambele părți. Trebuie să-ți aperi interesele, dar trebuie să te pui și în locul celorlalți, să le înțelegi punctul de vedere și să-ți dai seama de acesta. Trebuie să fii sincer și să spui adevărul. Nu proteste, desigur. Dar nu minți! Nu înșela! Trebuie să dai dovadă de omenie în raporturile externe,

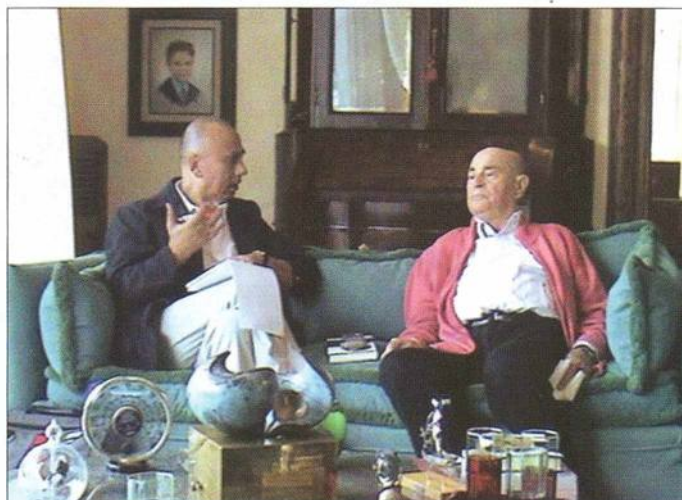
precum și în cele interne.” Superb spus! Dar o fi adevărat? Cine poate ști? În orice caz, la urechile mele n-au ajuns știri despre scandaluri legate de afacerile lui J.C. Drăgan. Doar mediul nostru intelectual îl privește cu destulă reținere.

În clipa în care o întrebare vizează zonele intime ale sufletului său, eroul cărții devine retractil, se ascunde sub fraze stereotipe, de parcă orice scrutare a ființei sale îi provoacă suferințe. Rareori i se smulg dezvăluiri din care rezultă că pune reușita înaintea dragostei, sau, la întrebarea mea din 1984: „Sunteți bogat, cunoscut, admirat, invidiat. Dar sunteți fericit?”, iată ce răspuns am primit: „Cuvântul fericire nu-l cunosc. Îl confund cu cel de mulțumire.” Poate aceasta este drama interioară a lui J.C. Drăgan. Dar nimeni n-a insistat asupra ei. Ar fi avut, poate, parte de o captură de preț.

Din această pricină, cartea mai mult ascunde decât dezvăluie. În ciuda locva-cității personajului, sau poate tocmai de aceea, aceste dialoguri care uneori se transformă în sporovăială, pun și mai mult sub pecetea tainei destinul eroului. El rămâne ferit de ochii iscoditori, savurându-și izbânda la adăpostul unui blindaj de cuvinte.

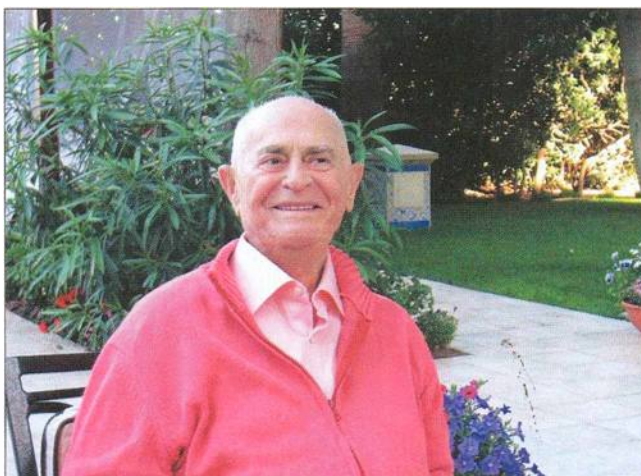
Să fim bine înțeleși: prezentăm o carte intitulată *Despre succes*. Dar a oferit J.C. Drăgan o cheie a succesului? Nicidecum. El apelează la generalități și te îndeamnă ca în viață să ai imaginație, credință în tine însuși, curajul de a acționa. Puneți în practică aceste precepte. Cei mai mulți nu vor reuși nimic. Pentru că succesul nu poate fi explicat nici prin munca de dimineața până noaptea, nici prin exploatarea unor oportunități, și nici prin noroc. Succesul este ca o pasăre rară, despre existența căreia știe o lume, dar foarte puțini au șansa s-o zărească. J.C. Drăgan i-a contemplat frumusețea, dar n-a vrut, sau n-a știut să ne-o facă și nouă cunoscută. De altfel, nici un autor care a scris despre succes nu a izbutit să-l facă tuturor accesibil. Succesul e o aventură pe cont propriu, care nu poate fi împărtășită tuturor.

L-am cunoscut pe J.C. Drăgan? Nu. Am stat doar de vorbă cu domnia sa câteva ore, o dată în 1984, la București, și încă o dată, în mai 2007, la Palma de Mallorca. Chiar marcat de vârstă, personajul era același dintotdeauna: domc de acțiune, atent la orice oportunitate de a câștiga și însetat să-i domine pe ceilalți. Un om calculat, ceea ce este benefic pentru el și incomod pentru anturajul său. Desigur, a fost și exuberant, și-a trăit din plin viața. Dar în toate a avut o măsură. Poate de aceea, în ambele ocazii în care l-am întâlnit, nu m-am simțit în largul meu, nu numai pentru faptul că nu-i împărtășesc unele dintre idei. Dacă aș face un scenariu la un film care să-l aibă ca protagonist, l-aș înfățișa ca pe un învingător care, ca și *Cetățeanul Kane*, a purtat o povară, încât n-a mai simțit bucuria de a gusta din cupa victoriei. Care e această povară, rămâne o enigmă.



Totul ar începe în noaptea de 21 august 2008. Un jurnalist din „generația expirată”, autor și de romane polițiste, urmărește la televizor un film cu mult suspans. Deodată, telefonul mobil semnalează că s-a primit un mesaj. Indiferent, gazetarul apasă pe tastele acestuia. Citește mesajul: „Astăzi s-a stins din viață domnul profesor J.C. Drăgan. Dumnezeu să-l odihnească.” Ziaristul rămâne o clipă nemișcat în fotoliu. Apoi, închide televizorul. Rămâne pe gânduri. Își aduce aminte cum i-a luat primul interviu lui J.C. Drăgan.

Suntem în 1984, în cafeneaua unui hotel de pe bulevardul „6 Martie”, cum se numea atunci bulevardul Elisabeta. Ziaristul bea o cafea instalat la o masă. La un moment dat, în încăperea pătrunde intempestiv J.C. Drăgan. E însoțit de câțiva colaboratori. Toți sunt la patru ace. Milionarul îi strânge mâna jurnalistului, aruncă o privire la ceas, se așază și el pe un scaun și zice repezit: „Să-i dăm drumul!”. Stânjenit de apariția furtunoasă a magnatului, omul de condei pune prima întrebare: „Josif Constantin Drăgan, sunteți, am impresia, primul capitalist cu care discut. Cum mai merg afacerile?” Omul de afaceri se destinde. Îi place, se pare, un astfel de debut al unui dialog. Întrebările și răspunsurile se succed în viteză. Drăgan aruncă, din când în când,



**Scriptul
unui film
care
nu se va face
niciodată**

priviri la ceas. În încăperea pătrunde precipitat un alt colaborator al său. Îi șoptește ceva la ureche. Fără să se schimbe la față, Drăgan îi răspunde în italiană. Se înțelege că magnatului i s-a scufundat una dintre navele care transporta GPL. Încasează lovitura așa cum jurnalistul ar reacționa dacă ar pierde un leu. Dialogul continuă în același ritm alert. Colaboratorii sunt stane de piatră pe scaunele lor.

Din nou în apartamentul gazetarului, în zilele noastre. Ia o colecție a revistei *Flacăra* și începe s-o răsfoiască. Se oprește la una dintre reviste. Pe coperta ei se află portretul lui J.C. Drăgan. Începe să-și aducă

aminte de modul cum a realizat cel de-al doilea interviu al său cu omul de afaceri ajuns între timp miliardar.

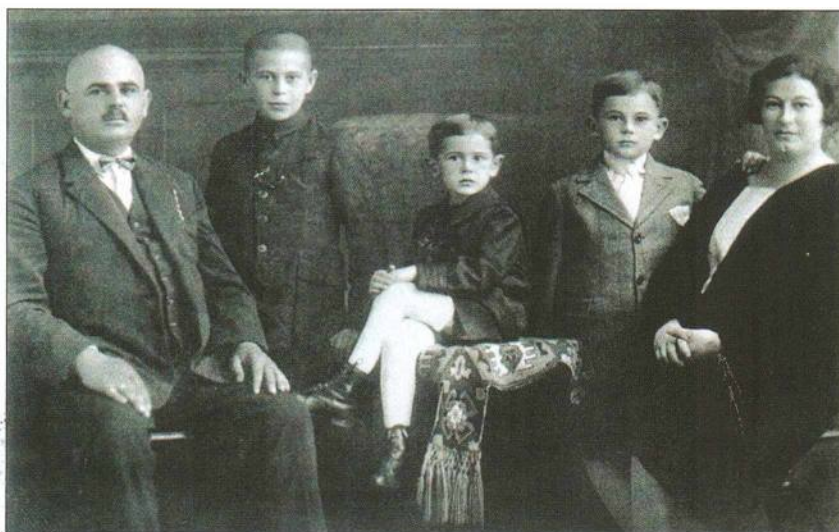
Redacția revistei *Flacăra*. O filă a unui calendar de perete ne anunță că suntem în mai 2007. În biroul ziaristului pătrund doi oameni îmbrăcați în negru. Politicoși și fermi. Îl întreabă dacă ar dori să-i mai ia un interviu lui J.C. Drăgan, care va împlini în curând 90 de ani. De data aceasta la Palma de Mallorca, la reședința sa. Cheltuielile de călătorie nu-l privesc. Jurnalistul acceptă. Cei doi pleacă.

Ziaristul se repede la laptop și începe să acceseze diverse adrese de pe internet. Descoperă titluri șocante în unele ziare: „Miliardarul J.C. Drăgan este ostaticul propriei familii”, „Drăgan a murit și moartea sa este ascunsă, pentru ca averea să-i poată fi împărțită în liniște”, „O sosie a luat locul lui Drăgan”, „Mike Fink pretinde că este fiul miliardarului și este împiedicat să comunice cu tatăl său”. Parcurge unele articole. Din ele rezultă că vila în care locuiește omul de afaceri este păzită zi și noapte de bodiguarzi, care nu te lasă nici măcar să treci pe trotuarul din fața casei, și că numeroase camere de supraveghere țin sub observație împrejurimile.

Ziaristul murmură: „Doamne, în ce m-am băgat?”



Imagini
din copilărie,
tinerețe și
de la maturitate



Palma de Mallorca. O vilă cu multe încăperi, mobilier vechi, o grădină cu flori multicolore. Însoțit de aceiași doi oameni în negru, ziaristul intră pe poartă. S-a uitat jur împrejur cu atenție. N-a zărit nici un bodi-guard. N-a văzut nici o cameră de supraveghere, dar cine știe unde or fi ascunse?

J.C. Drăgan e în grădină. Cei doi își strâng din nou mâinile, după aproape un sfert de secol. Magnatul nu mai are vioiciunea de altădată. Nu mai aude nici așa de bine. Vorbește mai mult în șoaptă, dar e la fel de ager la spirit. Sunt de față mai mulți colaboratori ai Profesorului – așa îi place să i se spună –, și soția sa. Prima întrebare îi lasă pe toți perplecși: „Dumneavoastră sunteți chiar domnul Josif Constantin Drăgan? Cel pe care l-am întâlnit în urmă cu peste două decenii?” Dialogul continuă timp de o oră, fiind înregistrat și pe peliculă, cu ajutorul unui cameraman. Blițul unui aparat de fotografiat se declanșează la câteva zeci de secunde.

Jurnalistul și J.C. Drăgan se plimbă prin grădină. Primul e în continuare iscoditor: „Dacă aveți o problemă, acum e momentul să-mi spuneți.” Miliardarul se uită curios la el. Nu-i răspunde. Ziaristul insistă: „Sunteți, cu adevărat, liber?” Omul de afaceri izbucnește în râs și se retrage în casă.

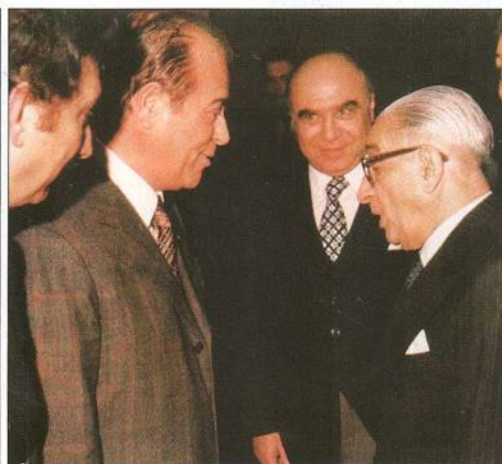
Gazetarul a rămas singur într-una dintre încăperile vilei. Cercetează ambianța. Caută vreo cameră care să-l țină sub supraveghere. Admiră niște scaune tapițate cu piele, pe care scrie: „Non toccare, grazie”. Vrea să atingă unul, dar se răzgândește. Apar cei doi oameni în negru care îl conduc la hotel.

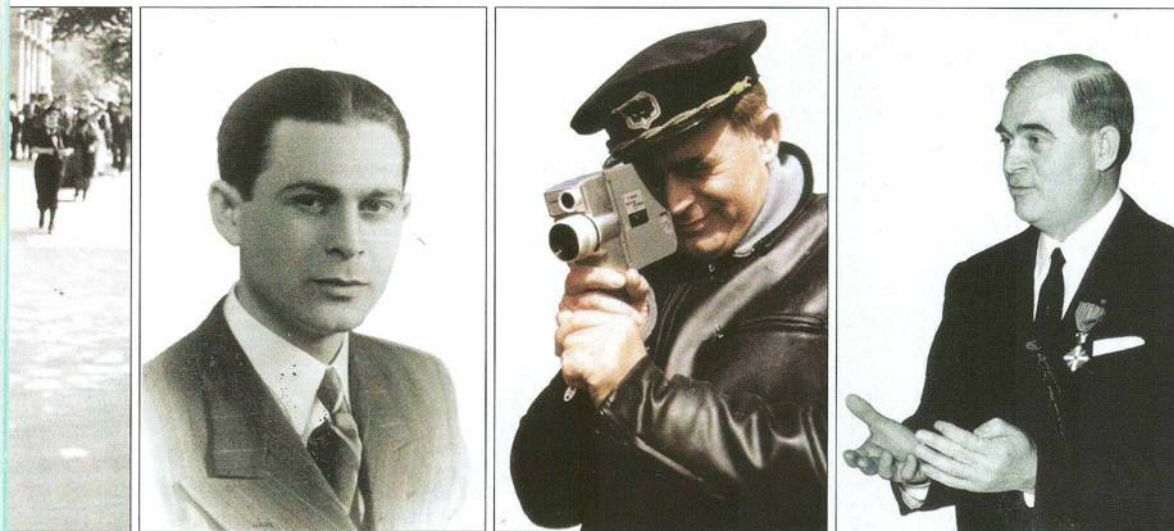
Lugoj, 25 august 2008. În Biserica Unită din oraș, trupul neînsuflețit al lui J.C. Drăgan este depus pe un catafalc într-un sicriu închis. Multe coroane de flori. Slujba e oficiată de câțiva preoți de rang înalt. Un cor intonează cântecele potrivite unei astfel de ceremonii. Sunt prezenți doar cei care i-au fost apropiați defunctului – rude, prieteni, colaboratori. Ziaristul se află printre ei – doar a fost ultimul om de presă care i-a luat un interviu. E sătul și scârbit de cele citite prin ziare sau auzite atunci când s-a amestecat în mulțimea care a rămas afară. „Nu-i el în sicriu, sicriul e gol.” „Ar trebui ca averea care a rămas să fie împărțită poporului.” Fără să vrea, ziaristul a zâmbit când băbuța de lângă el a rostit aceste vorbe. I-a stat pe limbă să-i zică: „Da, să se împartă, dar cărui popor? Poate celui italian, pentru că acolo și-a construit Drăgan afacerea. Dar câți oameni ar rămâne șomeri?” Se petrece și un incident, provocat de cel care pretinde că este fiul lui Drăgan.

Poate o fi, dar miliardarul nu l-a recunoscut. Atunci când i s-a cerut să se facă proba ADN, a răspuns pe loc: „Ce ADN? Să vedem ce IQ are, pe urmă stăm de vorbă!”

După înmormântare, ziaristul nu pleacă din Lugoj. Vrea să afle cum a trăit în primii săi ani de viață J.C. Drăgan. Discută cu oameni în vârstă, care l-au cunoscut, scoțeste prin arhivele orașului. Află cum mergea la grădiniță cu niște cizmulițe roșii până la genunchi, cum făcea portofele din piele, în tăbăcăria tatălui său, și le vindea colegilor. Are de mic spiritul unui întreprinzător. Mai târziu, a plecat la București și s-a înscris la Facultatea de Drept, participând la numeroase manifestații ale tinerilor. În 1939, primește o bursă și pleacă în Italia, la Roma. Aici studiază, se plimbă, dar face și activitate de import-export. Cu ciuperci uscate, cu negru de fum, cu vaselină. Obține un comision și din intermedierea unei tranzacții cu orez. În curând, are propria firmă – *Dacia*. Afacerile îi merg din ce în ce mai bine, dar nu-și neglijează studiile.

Pé măsură ce află tot mai multe detalii din viața lui J.C. Drăgan, ziaristul e tot mai intrigat. Are un singur scop: să descopere care e enigma Drăgan. De ce i-a declarat că nu cunoaște ce e fericirea, pe care o confundă cu mulțumirea? Printre cei cu care stă de vorbă e și un fost coleg de școală al





celui dispărut. Acesta îi spune că J.C. Drăgan a ținut un jurnal încă din primele clase. Pe coperta caietului pe care își nota însemnările zilnice și pe care l-a și văzut scria DRAGO. Adică Dragon, Drac, șarpe zburător, Demon. Dragonul a și devenit emblema firmei. Într-o convorbire purtată cu puțin timp înainte de a se stinge din viață, Drăgan i-a mărturisit că a ținut jurnalul în continuare și că s-au strâns mai multe zeci de astfel de caiete. Ziaristul crede că aici s-ar putea ascunde cheia misterului.

Gazetarul își aduce aminte că, în literatura mitică, Dragonul este de multe ori paznicul unei comori ascunse într-o grotă sau într-o cetate.

Își continuă hoinăreala prin Lugoj. Admiră Universitatea Europeană ctitorită de Profesor, Piața centrală a orașului pe care a refăcut-o pe banii lui. Se duce și la postul de televiziune local și în redacția ziarului pe care tot el le-a creat și finanțat. Strecoară întrebări despre jurnal, dar nimeni nu știe nimic.

Observă cu stupeoare că un necunoscut îi urmărește fiecare pas. Se întoarce la București. Se cufundă în lectura cărților scrise de Drăgan – de istorie, de memorialistică. Nicăieri nu se pomenește despre vreun jurnal.

Ziaristul se deplasează pe cont propriu la Milano. Și-l închipuie pe Profesor colindând străzile în timpul războiului. Și-l imaginează în fața Domului, și rostind: „À nous deux, maintenant!”, stabilindu-și apoi sediul firmei într-un imobil pe Via Larga, la nr. 9. Șapte camere. Afaceri, dar și bombardamente. Vremuri de restriște. Se vede, totuși, o geană de lumină, astfel încât în 1948 înființează compania *ButanGas* care comercializează gaz petrolier lichefiat. O idee genială. În curând, pe șoselele Europei se zăresc camioane-cisternă pe care scrie: „Ovunque andate, butangas trovate”. Poartă o discuție cu soția defunctului. Nici ea nu are știre despre vreun jurnal. Se simte din nou urmărit.

Se întoarce la București. Îl vedem răsfoind un album în care sunt fotografii de la întâlnirile pe care miliardarul le-a avut cu numeroase personalități: Adenauer, Robert Schumann, Generalul Franco, Ana Aslan, Regele Juan Carlos, Papa Ioan Paul al II-lea, Ceaușescu, Patriarhul Teoctist ș.a. Altele îl înfățișează pe iahturile pe care le-a avut. Sunt și imagini cu cei trei copii ai săi. A fost bogat, s-a împlinit din toate punctele de vedere. Ce i-a mai lipsit?

Gazetarul este sunat la telefon. Cineva îl somează să înceteze orice căutare a jur-

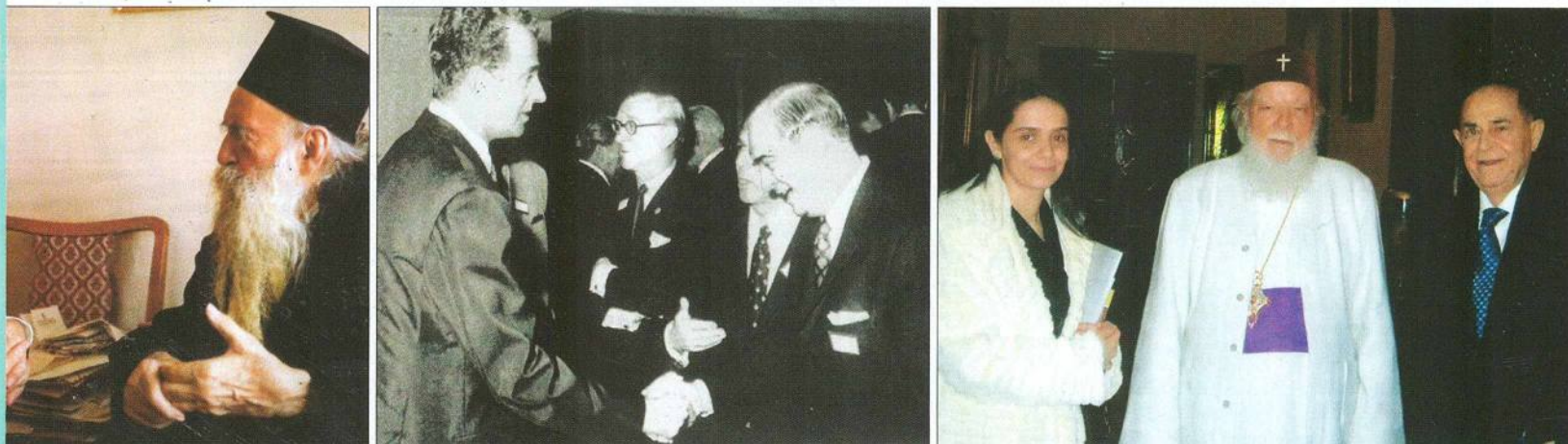
nalului. Încăpățânat, nu ia în seamă amenințările. Se duce la Palma de Mallorca. Acolo află ceva interesant, de la cineva angajat la o firmă de curierat: cu puține săptămâni înainte de sfârșitul său, omul de afaceri a trimis mai multe cărți de-ale sale la Biblioteca Vaticanului. Jurnalistul zboară la Roma. Face rost cu greu de un permis la Biblioteca Vaticanului. Înainte de a pătrunde în bibliotecă, doi derbedei îl snopesc în bătaie. E o întâmplare? E un nou avertisment? E internat într-un spital. După ce se refacă, se duce la Biblioteca Vaticanului. Consultă fișierele. Într-adevăr, lucrările lui Drăgan figurează acolo. Dar nu e nici un jurnal printre ele. Și totuși, pe o fișă, descoperă scris clar DRAGO. Dar titlul este șters, și alături de el este titlul unei alte lucrări. Concluzia e una singură: jurnalul a fost trecut la Fondul secret. Oricâte demersuri face jurnalistul, accesul acolo îi este interzis, ba mai mult, toți neagă primirea vreunei lucrări cu acest titlu. Enigma Drăgan nu poate fi cunoscută de către un muritor de rând...

Se întoarce cu mașina la București. Pe tot parcursul e urmărit de o altă mașină. Ajunge la Porțile de Fier. Acolo se oprește să admire uriașa sculptură săpată în stâncă a Regelui dac Decebal, operă realizată la comanda marelui om de afaceri. La un moment dat, razele soarelui cad în așa fel încât gazetarul citește pe chipul bărbos cinci litere: DRAGO. Lumina se schimbă și cuvântul dispăre. Acolo să fie ascunse zecile de caiete, într-un sipet ermetic închis, tocmai în măruntaiele muntelui, imposibil de ajuns la ele? Acolo să fie, sub pavăza unui Dragon, adevărata avere pe care a lăsat-o miliardarul?

Tulburat, ziaristul pornește mai departe. Mașina care l-a urmărit îl ajunge din urmă, merge o vreme paralel cu el – are geamurile fumurii, nu se vede cine o conduce. E o mașină străină. Îl depășește și se pierde în zare... Pe plăcuța de înmatriculare se citesc doar literele „DRAGO”...

pagini realizate de **George Arion**

**Alături de
Konrad Adenauer,
Onassis,
Giuseppe Saragat,
Patriarhul
Athenagoras,
Regele Juan Carlos,
Patriarhul Teoctist**



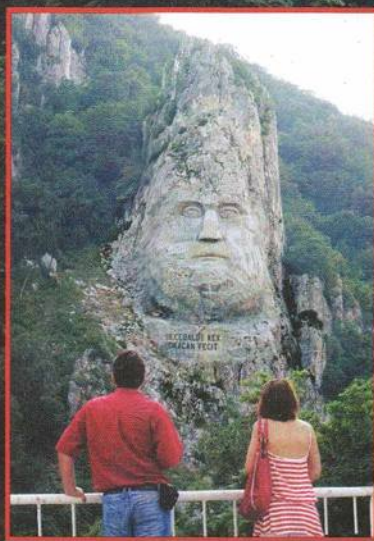
„Lucram cu serul antiviperin în buzunar“



Sculptorul Florin Cotarcea, șeful echipei de alpiști care a realizat monumentul, își amintește că a fost o muncă titanică, de ocnași, la care puțini oameni s-ar fi înhamat: „Am început în vara anului 1994, cu defrișarea copacilor. Apoi am săpat în stâncă,

vreme de trei ani, doar ca să-i dăm o formă ovală. Am folosit picamere, compresoare pe aer, foreze și ciocane. N-am uitat nici acum că îmi era frică mai tot timpul. Lucram legați în hamuri, alunecam, rocile se puteau disloca oricând, era un praf de să-l tai cu fierăstrăul și chiar peste 60 de grade, vara, când se încingeau bolovanii. Unelte și materialele le-am cărat în spinare și cu un fel de funicular improvizat. Și, ca să fie treaba oablă, stâncile erau pline de cuiburi de vipere. Lucram cu serul antiviperin în buzunar, așa că n-a murit nimeni, deși unul dintre alpiști a fost mușcat. Ce să zic, ai noroc dacă faci așa ceva, o dată în viață! Doar că, din punctul meu de vedere, sculptura ar mai avea nevoie de niște detalii, ca să fie finisată, artistic vorbind. Ar mai trebui lucrat la ochi, cearcăne, arcade, nas și căciulă”.

Cea mai mare sculptură monumentală din Europa



- *Decebal Rex* se află în zona golfului Mraconia, pe raza comunei Dubova, din apropierea Orșovei, la malul Dunării, în apropierea celebrei *Tabula Traiana*, de pe țărmul iugoslav;

- Este cea mai mare sculptură monumentală din Europa. Se poate compara cu *Rushmore Mountain*, din S.U.A., muntele sculptat în chipurile a patru președinți americani, la care au lucrat 300 de oameni, timp de 15 ani (la chipul lui Decebal au lucrat 12 oameni, timp de 10 ani);

- Are cu doar șase metri mai puțin decât Statuia Libertății și cu opt metri mai mult decât monumentul lui Christos din Rio de Janeiro.

DECEBALUS REX
DRACAN FECIT

Decebal Rex, Drăgan Fecit

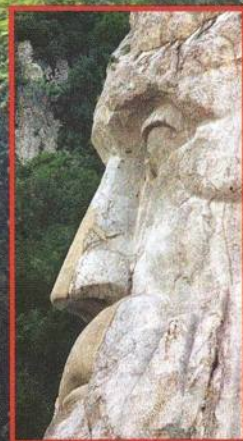
Frumoasă țară ar putea fi aceea în care munții au chipul lui Decebal! Sigur că nu e tocmai așa, dar măcar cineva a încercat să o facă. Așezând un reper la hotare. Să avem unde ne căuta, când ne-om fi pierdut. Cu fața spre Dunăre, sprijinind cerul și înălțând pământul, Regele Dac depune mărturie. Pentru toată istoria acestor locuri. Adesea și greu „trasă pe roată”. Și împotriva schingiuitorilor ei. Dinăuntru sau dinafară, trecuți ori în viață, n-au decât să ia aminte. La o adică, dacă ne scuturăm munții, toate stâncile poartă chipul lui Decebal!

Ideea acestei sculpturi monumentale i-a aparținut prof. dr. Josif Constantin Drăgan, cel care a fost trup și suflet alături de „proiectul Decebal”, pe care l-a finanțat în întregime, cheltuielile ridicându-se la peste un milion de dolari.

La baza monumentului se află o inscripție cu textul: *Decebal Rex – Drăgan Fecit* (Regele Decebal – Făcută de Drăgan).

fotoreportaj

Din cauza trepidațiilor, dar și a stâncii care începuse să se macine, nasul lui Decebal, lung de șapte metri, s-a fisurat, la un moment dat, cât pe-acți să se desprindă și să cadă. Din fericire, echipa de alpiști a găsit soluția tehnică salvatoare. Nasul a fost dinamitat, remodelat și întărit cu armură de fier și ciment.



12%

Pregătește-te pentru Un START Perfect

Cel mai bun pachet de economisire pentru persoane fizice cu:

- Dobândă de 12% pe an la depozit nou în lei pe 3 luni
- Cont de economii cu banii disponibili oricând, card atașat, internet banking și asigurare de viață gratuite*

www.bancpost.ro, infoline: 0800 110 200



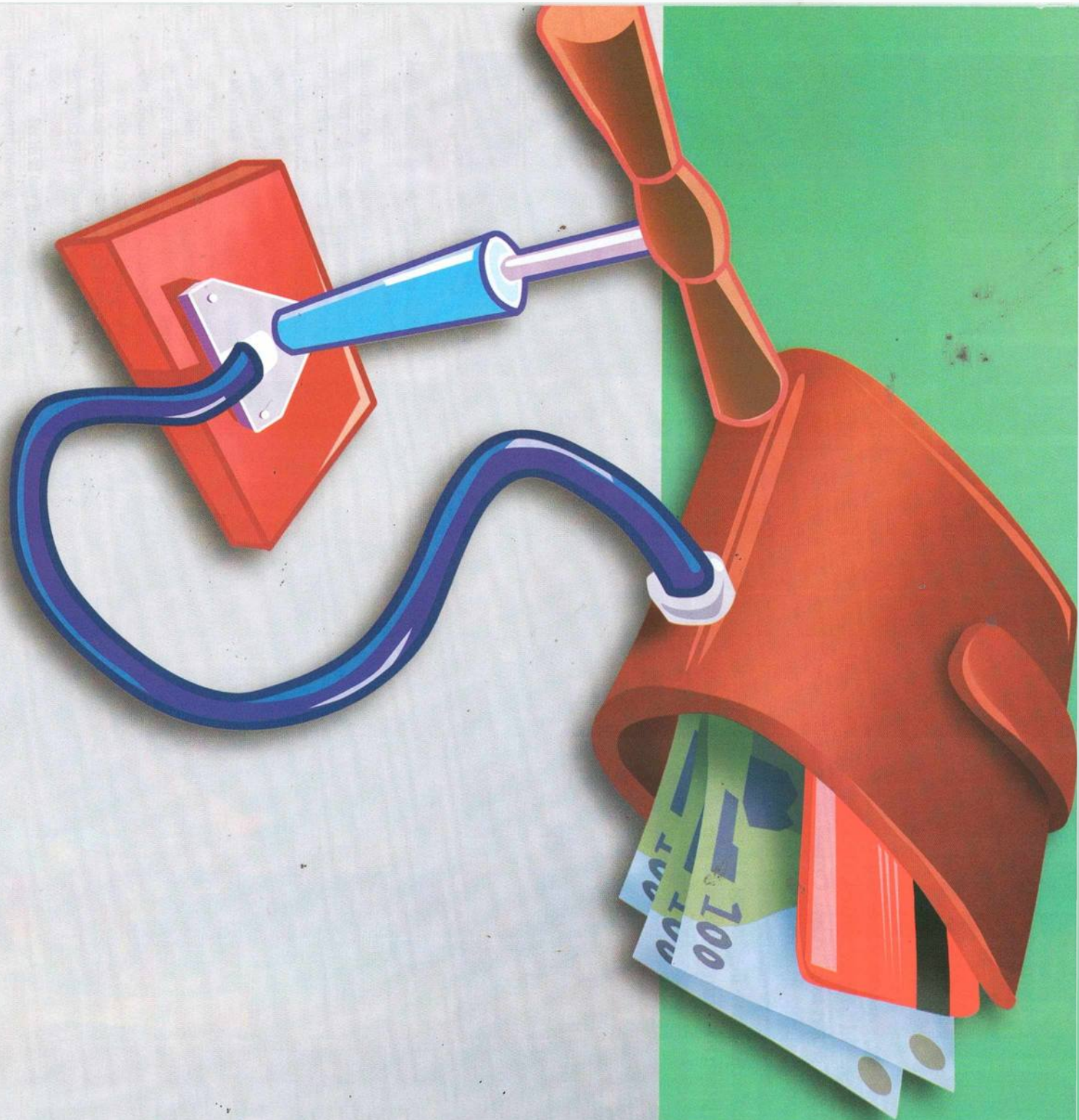
Bancpost

Membră a Grupului



Eurobank EFG

Un START Perfect

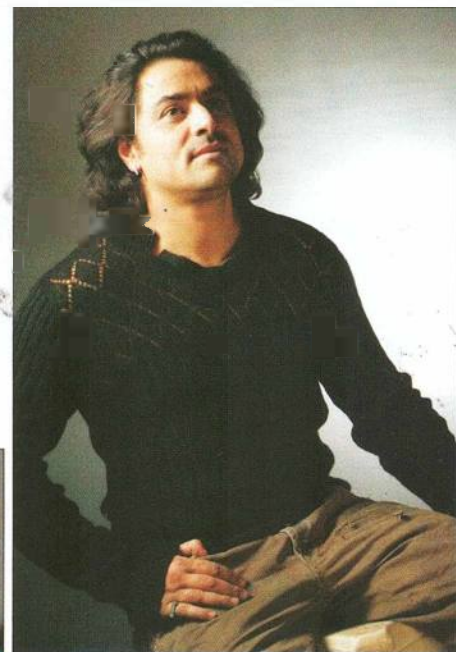


* beneficiați de dobânda de 12 % pe an la depozitul în lei pe 3 luni, în cazul depunerii a minim 1.000 RON în contul de economii

Pachetul de economisire Un START Perfect

La Bucharest Fashion Week 2008 A New Beginning by Ștefan Muscă

Atipic, șocant, extrem de rebel și cu o imaginație absolut debordantă. Acesta este designerul Ștefan Muscă. Un nume nu foarte cunoscut publicului larg, dar nu mai puțin important. Omul care a creat *New Funky Fashion* și a adus astfel prospețime în moda românească adesea prea tributară trend-ului internațional, va prezenta la *Bucharest Fashion Week 2008*, într-o nouă abordare, colecția *New Beginning*. Un nou început pentru Ștefan Muscă, o nouă optică puțin mai cuminte și mai temperată, așa ne promite designerul vestimentar, dar totuși marca Ștefan Muscă. Un interviu cu Ștefan Muscă despre viziune, imaginație în modă, dar în special despre schimbarea survenită în noile sale creații vestimentare.



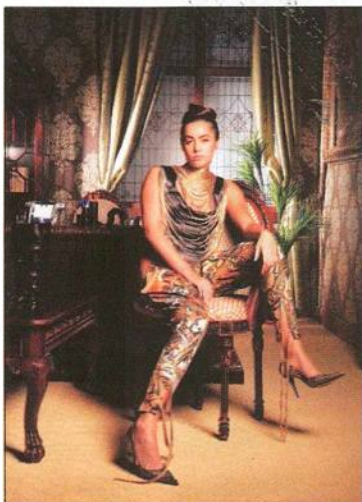
▼ Ce reprezintă *Bucharest Fashion Week* pentru dv.?

– *Bucharest Fashion Week* nu reprezintă foarte multe pentru mine fiindcă în mare parte m-am hotărât, la ultimul eveniment de acest gen, din luna aprilie, să nu mai merg la asemenea festivaluri în România. Am considerat că nu sunt pentru mine. În România, acestea sunt niște evenimente extrem de monotone. Din perspectiva mea, nu este nimic profesional în materie de fashion la aceste festivaluri. Asta dacă vrem să ne afiliem la Occident. Mulți dintre apropiații mei, însă, m-au sfătuit să merg în continuare fiindcă ar fi benefic pentru mine sub aspectul mediatizării, deci voi participa la *Bucharest Fashion Week 2008*.

– Cu ce noutăți veți veni la BFW?

– Spre bucuria mea, m-am împrietenit cu Oana Vasiliu, care a făcut o școală foarte

„Am un motto: nu e important să cumperi de la mine când vii prima dată, important este să îți faci o idee, apoi vii singur la mine. Nu ai cum să scapi. Nu există om care a ajuns la mine și după aceea să nu aibă ceva de la mine.



Nu există. De fiecare dată când ajunge un om în atelier, încerc să îi arăt cât mai multe lucruri. Încerc să îl îmbrac și să îl pun în niște posturi. Să se vadă și așa, și așa... De fiecare dată, sunt reacții foarte bune, chestii de genul: «Nu credeam că, vreodată, poate să-mi stea bine în așa ceva, îmi place, vreau și eu».

bună pentru stilisti la Paris, și pe care am luat-o lângă mine ca și colaborator. Toate marile case de modă din lume au în spatele lor câțiva stilisti foarte buni, care spun asta da sau asta nu, iar creatorul respectiv ține cont de părerea lor. Oana mi-a temperat un pic extravagantele. În consecință, la BFW voi prezenta o colecție mult mai cuminte, o colecție nouă pentru mine, care poartă numele *New Beginning*. Mie puțin teamă de ea, pentru că e o colecție foarte temperată. Are un procent foarte mic din ceea ce sunt eu în stare să fac.

– Ce înseamnă acest *New Beginning*, vor fi alte culori, alte materiale, croială, în ce constă schimbarea?

– Culorile vor fi mai cuminti, sunt culori calde, normale, de larg consum; negru, argintiu, albastru ciel, un roz cald. Nu am exagerat, nu am sărit calul. Sunt foarte curios cum mă va percepe lumea. Poate puțin croielile – o idee – sunt un pic mai îndrăznețe, dar este fix trend-ul care se urmează în străinătate. Eu nu am ce să fac, trebuie să îl urmez. Până anul acesta și până nu m-a „certat” foarte tare Oana, nu am respectat trend-urile internaționale. Am considerat că imaginația mea este una bogată și bună, publicul meu consumator era cel mai în măsură să decidă. Din punctul meu de vedere, foarte multe trend-uri în modă, la această oră, sunt greșite. Se știe foarte clar că sunt readuse tendințele din anii '70-'80. Asta înseamnă lipsă de imaginație! E foarte simplu să readuci un lucru care deja a fost făcut și să îl modifici puțin. Ca material, în marea majoritate a cazurilor am utilizat denim-ul, dar există și mătase, bumbac, tafta. E un amalgam de materiale, dar materiale cuminti. După festival vreau să mai fac o prezentare de modă. Undeva la două-trei săptămâni după BFW, cu invitați și cu presă, televiziuni și critici.

– Vorbiți de o nouă prezentare, ce colecție veți aduce în atenția publicului atunci, tot *New Beginning* sau altceva?

– De obicei, e la mare modă – nu numai

în România, dar mai ales în România – să se facă una sau două colecții pe an, care sunt arătate de șapte mii de ori prin șapte mii de locuri. Eu sper ca la BFW să arăt o colecție: *New Beginning*, iar la două săptămâni după acest eveniment să arăt altceva.

– Are o denumire?

– Nu m-am hotărât, depinde de ce imaginație voi avea. Vreau anul acesta și la următoarea colecție să respect tendința de cumintire pe care am început-o. Următoarea creație va fi o linie *prêt-à-porter* de larg consum.

– Ce ne puteți spune despre targetul colecțiilor dv., cine se îmbracă a la Ștefan Muscă?



– Săptămâna trecută am avut un cuplu cu un băiețel de trei luni, mi-au cerut un costumăș pentru cel mic. Am un client care este prim-procuror la Curtea Supremă a României, o doamnă de 54-55 de ani. Oameni proșperi, persoane publice, elevi, studenți...

– Vorbiți-ne de imaginea *New Funky Fashion* – Cosmina Păsărin.

– Cosmina Păsărin este o oază în nebulina asta din România, în mare parte eu mă regăsesc în ea și ea în mine, ca stil vestimentar. E o persoană foarte trăsnită, îi plac

foarte mult hainele mele. E o persoană publică și care are toate ingredientele pentru a deveni imaginea casei mele de modă. Mi-aș dori din tot sufletul ca foarte multe femei din România să fie ca ea, să aibă personalitatea ei.

– Vindeți în străinătate?

– Da. Și mă „consumă” destul de multă lume. De șase-șapte-opt ani se întâmplă asta. A fost greu până când a ajuns primul străin aici și până mi-am făcut site-ul.

– Care este strategia, politica de prețuri pentru colecțiile dv? Cât de affordable sunt ele?

– Creez haine de la *prêt-à-porter* la lucruri care nu sunt purtabile și pe care le fac să le prezint în festivaluri de modă doar pentru mine ca imagine, dar și ca imaginație. Bineînțeles că alcătuiesc prețul în funcție de tipar, material, accesorii, plus munca depusă. Pot să vă spun că am jeans-i în atelier de la 250 RON la 10.000 RON. Materialele sunt procurate întotdeauna din afară. Încerc să îmi caut materialele mele, pe care să nu le aibă nimeni.

– Cum arată harta climatului concurențial în România, se formează cumva piața acum?

– Piața nu e formată încă și nici nu o să se formeze. Concurență pe ceea ce fac eu nu am. Mă bucur foarte mult pentru Cătălin Botezatu – mai ales cu ce apare de un an și jumătate încoace. Bravo! Toată stima și respectul. Climatul concurențial pentru



mine... Pe ceea ce fac eu nu are cine să mă bată. Să spunem că eu sunt, cumva, pe altă planetă.

– Designeri străini pe care îi admirați?

– Îmi place John Galliano, pentru nebulina din el, apoi îmi mai plac Manish Arora, Dsquared, Marni, Balenciaga, Viktor&Rolf. Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile un pic mai grele, mai dificil de consumat.

text: Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva Ștefan Muscă

by
oriflame

natural swedish cosmetics

JAZZALDIA

la cea de-a 43-a ediție

Jazzaldia a fost și anul acesta o reușită.

În vara lui 2008, orașul San Sebastian a fost luat cu asalt de iubitorii muzicii de jazz, atrași de tradiția acestui festival, de artiștii care au fost anunțați că vor susține concerte, dar și de sezonul turistic al unuia dintre orașele cele mai frumoase din nordul Spaniei.



Anul acesta festivalul a fost dominat de sloganul lansat de organizatori: *Jazz de calitate*, de un calibru fără precedent.

Jazzaldia reprezintă denumirea colocvială a Festivalului de Jazz care are loc în Spania, în orașul San Sebastian, încă din anul 1966, perioadă în care flamen-co-ul înflorește, iar Spania își urma calea către democrație, după moartea Generalului Franco.

De-a lungul vremii, în cadrul acestui

festival au concertat peste 1.400 de muzicieni, de la *Kenny Barron*, *Ray Brown*, *Elvin Jones* până la *Shirley Horn* & *Fernando Trueba* și *Herbie Hancock*. Totodată, *Jazzaldia* este cunoscut ca fiind cel mai longeviv festival de jazz din Spania, care, începând cu anul 1994, dăruiește unui artist premiul Donostiako, pentru întreaga sa contribuție muzicală și pentru influența asupra generațiilor tinere de artiști.

Imagina emblematică a acestui festival a devenit, în ultimii ani, piața Trinidad, care anul acesta a strâns peste 150.000 de oameni veniți din toate colțurile lumii să îi asculte pe artiștii mai mari sau mai tineri. Aceasta a fost totodată una dintre cele mai memorabile ediții. Directorul festivalului, *Miguel Martin*, preconizase, la conferința de presă de dinaintea evenimentului, un număr provizoriu mai mare decât cel de

by
oriflame

natural swedish cosmetics



Acest festival de jazz care ține timp de șase zile este unul dintre cele mai iubite și apreciate și datorită varietății de stiluri și tendințe pe care le oferă audienței.



anul trecut, când au fost 135.000 de oameni, și se pare că a avut dreptate.

Au fost susținute 100 de concerte pe întreaga perioadă a festivalului, iar cele mai urmărite și aclamate au fost cele de pe plaja Zurriola, tax free, unde au concertat Bobby McFerrin with the Orfeon Donostiarra, Caravan Palace, the Gerald Toto-Richard Bona-Lokua Kanza trio, The Waifs, Benjamin Biolay, The Mungolian Jet Set, Kings of Convenience, Hocus Pocus, Asa, Signa și DaPuntoBeat.

De la jazz la...

Bobby McFerrin a cântat alături de un cor clasic, iar în timpul repetițiilor a improvizat, Diana Krall a cântat la pian, Kate McGarry și Diane Reeves au cântat jazz cameral, The Waifs au cântat un melanj de folk cu rock and roll jazz, Chick Corea a cântat un jazz-fussion, iar J.L. Trintignat jazz-theatre.

Capete de afiș

Deși concerte în aer liber de pe plaja Zurriola au fost explozive, numele mari ale jazzului invitate la Kursaal Auditorium au fost cele care au dat greutate acestei ediții: Liza Minnelli, Keith Jarrett, Paolo Conte, Diana Krall and Return to Forever.

În acest an, premiul i-a fost înmănat lui Ahmad Jamal care spune despre sine: „Ce călătorie minunată a fost și continuă să fie. M-am născut într-unul dintre orașele cele mai potrivite pentru muzicieni și artiști în general, Pittsburgh.” Premiul obținut la această ediție a festivalului confirmă această



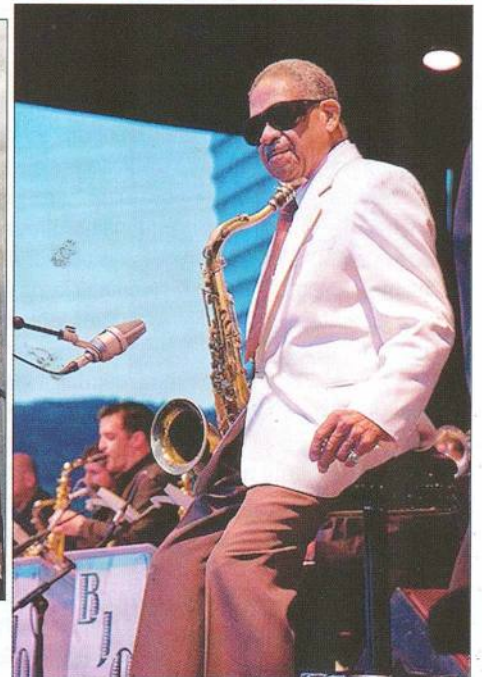
calatorie minunată care mai are multe să-i ofere muzicianului, dar și nouă, celor care îi ascultăm muzica.

O altă locație dintre cele care au fost puse la dispoziție pentru Jazzaldia, Kursaal Auditorium, a răsunat de ceea ce s-ar putea numi jazz ortodox, dar și de concerte experimentale, cum a fost cel al lui Anthony Braxton.

Teatrul Victoria Eugenia a găzduit audii, dar a devenit și un spațiu de dans atunci când au fost înlăturate scaunele și au fost înlocuite de o plat-formă. Artiști precum Johnny Winter, Maceo Parker, Steve Coleman, Defunkt și Bugge Wesseltuft au devenit figurile muzicale care au ținut publicul cu suflul la gură. Această locație fost totodată și gazda unei propuneri inedite: Bertsoa & Jazz a reunit cinci muzicieni de jazz din Țara Bască și patru poeți populari basci care au cântat pe o temă improvizată.

O altă inovație a reprezentat-o

Se poate spune că istoria orașului Donastia-San Sebastian merge în paralel cu întreaga istorie a jazzului modern, respectând valorile și inovațiile celor care au luat parte la acest festival începând cu anul 1966 și care au făcut posibil progresul jazzului.



Noaptea Albă, numită popular Gaubira, care a ținut până la răsăritul soarelui. Pe parcursul acestei nopți au avut loc o serie de activități precum: teatru, breakdance, balet, dans și foarte multă muzică. Cea mai incitantă inovație a fost ceea ce s-a numit Open Mike, unde au putut participa trupe sau artiști individuali, singura cerință fiind aceea de a se fi înregistrat înainte. Au fost astfel susținute concerte rock, ska, blouse sau de muzică braziliană de către artiști aflați chiar și la primul album sau care considerau că au ceva de spus.

Dacă toți cei prezenți au fost atrași de spațiile minunate, de muzicienii contemporani și de vremea bună care a existat de-a lungul festivalului, artiștii au adus și un omagiu atemporal. Formații precum Doran, Stucky, Studer și Tacuma au creat un nou sound al muzicii lui Jimi Hendrix.

text Andra Rotaru

CREIERE CARE NE

Tempo Media s-a vândut.**Trăiască Tempo!**

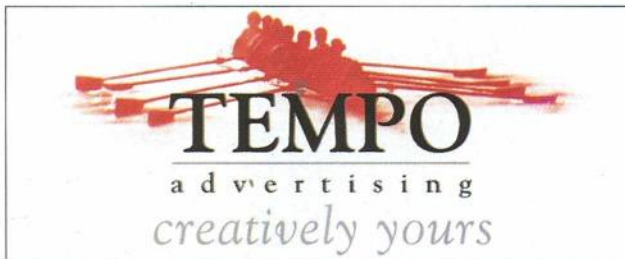
Cea mai mare tranzacție din industria românească de *advertising* a ținut prima pagină a publicațiilor financiare și de media în această toamnă. *Tempo Media Advertising SRL* – una dintre componentele lanțului de companii de profil conduse de frații Dragoș și Vlad Grigoriu a trecut în portofoliul britanicilor de la *Aegis Media Group*. *Tempo Media* va fi integrată în *Aegis Media* urmând să aibă loc un proces de rebranding, iar *Tempo Media* să se numească *Vizeum*. Vânzarea diviziei de media către grupul britanic se pare că i-a adus peste 20 de milioane de euro lui Dragoș Grigoriu, care nu a dorit să comenteze în presă valoarea tranzacției.

Un Tempo accelerat al advertising-ului

Tempo este brand-ul 100% autohton din industria locală de *advertising* cu cel mai spectaculos succes de piață. Despre *Tempo* se poate spune pe drept cuvânt că a impus un tempo accelerat de dezvoltare și creativitate pieței *advertising*-ului din România. În 1996, Dragoș Grigoriu înființează *Tempo Advertising*. Nici nu făcuse bine ochi nou înființată agenție că deja o companie franceză își arătase disponibilitatea de a achiziționa firma lui Grigoriu. Asta nu înseamnă că a și acceptat propunerea, dar întotdeauna a luat în considerare ofertele care i-au venit de-a lungul anilor. Încă din primii ani de existență agenția a atras premii interne și internaționale. La un an de la înființare, *Tempo* intra în *Top 10 – Top agentii Advertising Age*, după cifra de afaceri. În 1998 respectiv 1999 agenția *Tempo* era deja desemnată cea mai creativă agenție din România respectiv câștiga un premiu internațional – *Golden Drum*. În 2004 obținea zece premii la festivaluri internaționale de creație, în timp ce în 2006 devenea cea mai premiată agenție la *Romanian PR Award*, cu aur pentru Campania Biosecurizat și argint pentru campania de lansare a laptelui proaspăt de la *Danone*. În 2007 *Tempo* este singura agenție din România premiată cu aur la categoria *lansare de produs* din cadrul competiției mondiale *International*



Tempo Media SRL a fost creată, în 2007, ca o divizie de media a agenției de publicitate *Tempo Advertising*. Agenția are în portofoliu, printre alții, clienți cum sunt: *Tuborg, Carlsberg, Skol, Orangina, Granini, Alka, Nutline, Băneasa, Boom, Cetelem (BNP Paribas)* și *Kiwi Finance* și deține active în valoare de 1,3 milioane de euro.



Association for Public Relations – Golden World Award, un fel de Oscar în PR, cea mai importantă competiție internațională de PR, pentru campania de lansare a aceluiași lapte proaspăt *Danone*. *Tempo* devine astfel singura agenție din România premiată cu aur la categoria *lansare de produs* din cadrul acestei competiții mondiale, cu o tradiție de 17 ani. De la înființare și până astăzi, brand-ul *Tempo* s-a deschis asemenea unei umbrelor reunind sub acest nume mai multe divizii respectiv: divizia creație, organizare evenimente, marketing, PR etc.

Tranzacția Tempo Media a făcut furori

Tempo Advertising, Rogalski Grigoriu, Brand Motion, Tempo Media, Tempo BTL au în comun un singur nume: Dragoș Grigoriu. Anul 2008 a însemnat o nouă transformare în interiorul brandului *Tempo*, divizia de PR a agenției *Tempo* a devenit companie de PR luându-și numele de *Rogalski Grigoriu Public Relations*. Mai mult, compania mamă *Tempo Advertising* și-a redefinit identitatea vizuală, opera artistului israelian David Gerstein, reprezentând o barcă de canotaj 8+1, a devenit logo-ul companiei. Ambițiile artistului *brand*-ului și în același timp afacerii *Tempo* nu s-au oprit aici. Sub umbrela *Tempo* a intrat anul acesta și *Tempo BTL (below-the-line, publicitate neconvențională)*, ea s-a adăugat grupului *Tempo*, în urma unei colaborări cu agenția *QB Promotion*. Pe de altă parte, acum

Tempo Media a ieșit de sub aripa protecției a business-ului lui Dragoș Grigoriu fiind vândută grupului britanic *Aegis* la sfârșit de august, început de septembrie. Discuțiile cu *Aegis* au început încă din 2006, dar negocierile propriu-zise au început abia în 2007, în timp ce *deal*-ul a devenit sigur abia la începutul lui mai 2008. Trecerea *Tempo* în proprietatea *Aegis* a făcut senzație în rândul agențiilor media și de publicitate, fiind considerată de către mulți jurnaliști drept cea mai importantă tranzacție de pe această piață. S-a dovedit astfel că a fi creativ și a ști să te miști în universul media poate să îți aducă bani frumoși și numeroase avantaje. Evident că s-au făcut speculații privind valoarea tranzacției. S-a vehiculat în presă suma de 20 de milioane de euro, alții au spus că *Aegis* va plăti în jur de zece milioane de dolari în prima fază, iar restul banilor va veni ulterior, cifra finală situându-se la peste 30 de milioane de dolari.

Dragoș Grigoriu a declarat presei privind preluarea diviziei sale de media de către *Aegis* că: „Trebuie să fii pregătit să faci exit în orice moment. Oricând poate să apară ceva de care trebuie să profiți. Eu am construit, în timp, un brand, avem domenii complementare cu ei (*Aegis* – n.r.), dețineam ceea ce voiau ei să cumpere. Prin această asociere mi se dă acces la oportunități.”

Aegis, un dinozaur flămând după România

Dar cine sunt *Aegis* și de ce doresc atât de avid intrarea pe piața românească? *Aegis Group* este un colos de media, comunicare, marketing și cercetare independent, listat la bursa din Londra. Grupul *Aegis* reunește sub numele său cinci divizii: *Carat, Synovate, Isobar, Postescope* și *Vizeum*. Ultimul din urmă a fost creat în 2003, activând pe piața din 43 de țări, iar *Tempo Media* va fi asimilată tocmai de



Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

Vizeum. Grupul mai deține în România companiile Carat și Synovate. Aegis dorește o extindere puternică în Est întrucât sunt semne că piețele de aici se află în plină dezvoltare. În 2007, piața de publicitate a crescut cu 30%, apropiindu-se de 500 de milioane de euro, iar pentru anul 2008 specialiștii au indicat o creștere de 20% a acestei piețe. Cu o asemenea perspectivă, nu e de mirare că Aegis s-a grăbit să achiziționeze Tempo Media.

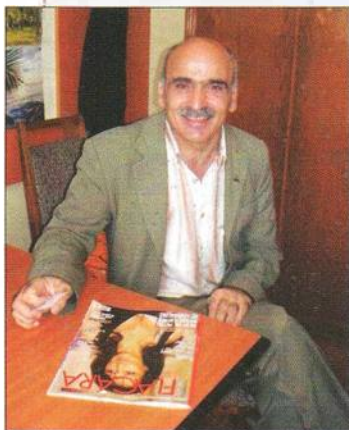
Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Octavian Tibăr

Fără frontiere, cu Ahmed Jaber

În lume este mare nevoie de dialog și toleranță. Între creștini și creștini, între musulmani și creștini, între budiști și creștini, între musulmani și budiști ș.a.m.d. Ahmed Jaber, specialist în problemele Orientului Mijlociu și realizator tv, a avut inițiativa înființării unei emisiuni interculturale și interreligioase la DDTV. Proiectul său se numește *Fără frontiere*, o emisiune difuzată timp de două ore la DDTV, în care sunt invitați preoți ortodocși, catolici, imami, savanți, ambasadori ș.a. „Un prieten, Marian Oprea, m-a invitat să fac, în tandem cu el, o emisiune – *Lumea TV*. Așa am ajuns să le propun proiectul *Fără frontiere*. Apoi, Oprea a renunțat la o oră din cele trei pe care le avea la dispoziția sa pentru ca eu să realizez acest proiect. Am trecut de 100 de emisiuni a câte două ore sub numele de *Fără frontiere*. O prietenă – ofițer în armata Israelului – mi-a transmis un mesaj încurajator: „Să luptăm împotriva prostiilor care ne dezbină, noi am fost și vom fi mereu (noi, israelieni și palestinieni – n.r.) împreună. Avem nevoie unii de alții, nu ne dezbină decât interesele noastre înguste.

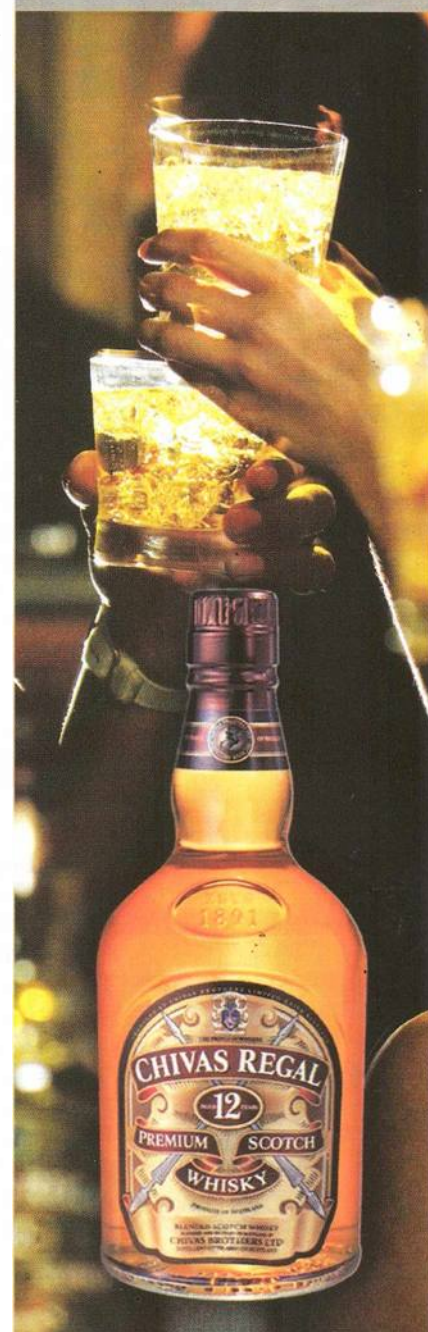
Mi-a plăcut emisiunea dv., apreciez ceea ce faceți și datorită acesteia înțeleg mai bine poporul palestinian.”

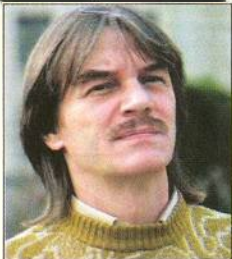


Piața de idei

Primele întrebări pe care cred că merită să le punem, despre piața de idei din România, ar putea fi formulate, într-o schiță, cam așa: 1. Există o piață autentică de idei în România?; 2. Avem dezbateri?; 3. E valabilă afirmația lui H.R. Patapievici privind „fragilitatea” pieței de idei din România?; 4. Cine? Care ar fi personalitățile indiscutabile (și de unde se recrutează ele), cele care se implică în modelarea unei asemenea piețe? Am să încep prin a reveni la ultima carte a lui H.R. Patapievici, așa cum am promis (mă refer la *Despre idei și blocaje*). Există o piață autentică de idei în România – și cum e ea structurată? Ar fi, poate, interesant să vedem dacă există și o piață a ideilor politice, pentru că ele sunt cele care creează schimbarea în cetate. Totuși, cred că un bun punct de vedere/ de plecare e să reluăm discuția de la „forme fără fond” ale lui Titu Maiorescu – și, de altfel, asta face și Patapievici. Horia-Roman spune, printre altele: „Cultura nu e totul. Dar face ca totul să fie cu putință. Faptul că ea nu este totul ne îndreptățește să nu îi disprețuim pe oamenii incultii. Dar faptul că fără ea nimic nu ar fi cu putință aruncă o lumină urâtă asupra inculturii, chiar dacă oamenii incultii rămân nejudicați.” Și, mai departe: „Cultura română s-a format ca o cultură modernă după modelul culturii generale. Disfuncția ei majoră, până acum, a fost incapacitatea de a naște, din sânul ei, în mod organic, culturi de specialitate viabile. Ca atare, există printre noi un frison de ură față de ideea de cultură generală, care a ajuns să fie confundată cu semidoctia, amatorismul lăutăresc și impostura. Ura e rea, critica e bună”. Și dacă premisa unei asemenea judecăți e greșită? Frisonul de privire depreciativă este valabil și față de omul-fac-totum care nu are „specializare”, precum și față de omul-îngust, care nu are știință decât de pătrățica lui – și asta în mod obtuz. Mai spune Patapievici: „Există și un atu pe care culturile periferice, cum este cultura românească, culturi ce au fost păstrate de vitregia istoriei în afara circuitului occidental al celor mai noi valori și al celor mai la modă prejudecăți (din păcate, se pare că nu le putem avea pe unele fără celelalte).” Și, aici, se iese de întrebare: Dar, oare, culturile periferice nu se pot centra? Ce șanse avem să se apropie de centru cultura română? Sau suntem osândiți pe veci la o cultură necentrată? Popoare nasc, popoare mor... și noi, tot periferici? Sigur, seamănă mai degrabă a butadă. Dar, faptul că mai păstrăm „un contingent de oameni general educați”, poate fi cu adevărat un atu. Până la urmă, aspirația oricărui om se îndreaptă și spre „un soi de cultură generală”. Vastitatea privirii de înțelegere a lumii tocmai de aici se trage. Din unghiul obtuz al unei specialități nu putem înțelege lumea. Or, setea/aspirația fundamentală a fiecărei ființe umane este să înțeleagă ceva din lumea în care trăiește, nu doar să facă șuruburi foarte bine, să bandajeze optima bolnavi etc. Tezele lui Maiorescu de la 1868 pot fi reluate și pe alte bucle. Beția de cuvinte poate fi aplicată la grila pieței de idei politice. Pentru că nu e vorba doar de o beție de cuvinte. Nici doar de promisiuni electorale. Ci, surprinzător, la sărăcia conceptelor politice. Deși suferim de o beție de cuvinte în zona politicului, piața de idei politice este extrem de săracă. Beția de cuvinte se îndreaptă doar către turbionul gâlcevilor (nu către polemica fondată), către malaxorul invectivelor, către năclăirea persoanelor politice. În tot acest timp, nu se emite nici măcar o singură idee politică viabilă și de consistență. Trec ani și climatul gândirii politice românești nu se primenește. Și nu ne referim la mezialianțele de doi bani, vezi același partid care a mers cu Convenția, bunăoară, acum se ia la braț cu PSD. Întrebare simplă: care e ultima idee politică genuină (cât de cât!) la nașterea căreia ați asistat în ultimii patru ani, de după victoria alianței DA?

CHIVAS
LIFE





Tudor Călin Zarojanu

Hai la țară, că e mai sigur!

Așa cum era de așteptat – dar cu asupra de măsură – apropierea primelor alegeri în sistem de vot uninominal a năucit clasa politică. Precedentul localelor nu joacă aici un rol semnificativ, dintr-un motiv evident: pentru primărie, oamenii îl votează pe cel pe care-l consideră cel mai bun gospodar dintre candidați, fie el independent sau al oricărui partid, fie chiar și baron local. Ba chiar cu atât mai bine să fie. Faptul că are bani și putere nu poate fi, în ochii omului simplu, decât un avantaj: și-o trage el spuza pe turta lui, dar cu puterea și banii pe care-i are, să vezi că face ceva și pentru noi!

Dar care sunt calitățile necesare unui senator ori deputat? Aăăă... Greu de spus. De ce l-ar vota alegătorii din colegiul Puchenii Moșneni pe Ion Ionescu și nu pe Petre Petrescu? Instinctiv sau rațional, ei știu că aici nu mai funcționează faza cu gospodarul. Ar trebui să... ce? Păi, ce fac ei acolo

la Parlament? Legi. Deci să se priceapă la făcut legi. Și de unde să știu eu asta? Cum arată și se poartă unul care se pricepe să facă legi!?

Bun, așadar trebuie s-o uităm pe asta, cu criteriile profesionale pentru un bun candidat de parlamentar. Ce mai rămâne? Notorietatea. Ce alegi între Petre Petrescu și Gică Petrescu? Departe de-a fi o dovadă de tembelism, aprehensiunea electoratului pentru vedete are cel puțin două dimensiuni logice. Prima: o supervedetă are relații peste tot, în toate mediile, ceea ce poate aduce avantaje (măcar de imagine!) zonei acoperite de colegiul respectiv. A doua: un VIP are calitatea de a inspira încredere electoratului, măcar în sensul „Uite, el a reușit!”

Drept care toate partidele au început să alerge după VIP-uri dispuse să candideze. Ce competență, ce doctrină, ce disciplină! VIP să fie! Nu am

pomenit întâmplător despre disciplină, pentru că, de cele mai multe ori, un VIP are o personalitate accentuată, greu înregimentabilă într-o disciplină de partid. Imaginați-vi-l pe Florin Călinescu vorbind numai cum și despre ce îi dă voie partidul! Dar spaima de nominal este atât de mare încât nici un contraargument nu mai contează.

În paralel cu goana după VIP-uri, asistăm la alt fenomen spectaculos: îngroziți că ar putea rămâne „fără coledzi”, greii partidelor migrează la țară, anunțându-și candidaturile în colegiile în care un loc în Parlament se poate câștiga cu câteva mii de voturi. Și dacă dau acolo de greii celorlalți? Ei, bine, se pare că se evită atât de bine unii pe alții (ori au înțelegeri secrete) încât nu vor avea emoții.

Noi, în schimb, avem toate emoțiile din lume. Toamna aceasta ar putea schimba foarte multe. Cu puțin noroc. Să fie!

Fericire

PRM avea o înțelegere cu PC, grație căreia Corneliu Vadim Tudor ocupa postul de vicepreședinte al Senatului. În toamna asta, pentru doar două luni înainte de alegeri, PC s-a trezit că vrea scaunul. Situația fără precedent a lăsat toată lumea cu gura căscată. Din fericire, inimos, PD-L a sărit și l-a salvat, oferindu-i propriul loc de vice în schimbul unor președinții de Comisii care, pentru două luni, valorează fix zero. Și astfel, aproape toată lumea e fericită (PC și PRM au scaun, Senatul și-a început lucrările, PD-L are un frumos atu electoral), mai puțin Emil Boc, despre care se pare că va fi țapul ispășitor.



Respingere



Ministrul Justiției l-a lăudat atât de tare pe Daniel Morar, procurorul-șef al DNA, încât nu mai avea ce să facă decât să-l dea afară. În locul lui, a propus-o pe Monica Șerbănescu. Dar, surpriză, Consiliul Superior al Magistraturii nu i-a plăcut de ea,

Nostalgie

La 50 de ani de la prima vizită în țara lui Mao, Ion Iliescu s-a întâlnit cu fostul premier Li Peng (fostul său coleg de facultate), a vizitat Teatrul Național, Stadionul Olimpic și o hidrocentrală. El și-a anunțat nostalgica vizită pe blogul personal și tot acolo a postat impresiile și pozele din vizita sa în China. În imagine, Jia Qinglin (*dreapta*), președintele Comitetului Național al Conferinței Consultative Politice a Poporului Chinez (China e o țară mare, e normal ca și denumirile să fie lungi). Anii trec, prietenii rămân. Între Olimpiada din 2008 și Expoziția Mondială din 2010, China nu mai e ce-a fost, dar și Ion Iliescu are blog.



poate și pentru că poartă același prenume ca Monica Macovei. Printr-o remarcabilă coincidență, în aceeași zi Comisia juridică a Senatului a dat aviz favorabil unui proiect de lege prin care șefii DNA, DIIȚOT și ai Parchetului ICCJ ar urma să fie numiți de CSM, și nu de Președinte, ca până acum. Drăguț este faptul că tot ceea ce face opoziția pleacă în mod evident de la premisa că Traian Băsescu va fi reales.

Putin. Vladimir Putin

Asemenea lui James Bond, premierul Rusiei apare când și unde cu gândul nu gândești și salvează deopotrivă oameni și animale. Aflat în vizită într-un parc național, el i-a salvat pe membrii unei echipe de televiziune de atacul unui tigru siberian – și asta fără a sacrifica patrupe-dul! Când Putin și o echipă de specialiști s-au apropiat de un tigru prins într-o capcană, animalul a scăpat și a luat-o la fugă către jurnaliștii aflați și ei în rezervă. Premierul a reacționat imediat și a tras asupra tigrului folosind o armă cu tranchilizante. Putin venise să controleze modul în care sunt monitorizați tigrii siberieni. Restul sunt fericite coincidențe. ■



Rugăciune pentru gazoduct



Hotărât lucru, nominalizarea făcută de John McCain pentru virtualul său vicepreședinte SUA, în persoana doamnei Sarah Palin, îi aduce puncte contracandidatului Obama. Mai întâi pentru că Palin, guvernatoare a statului Alaska, e favorabilă forajelor în extremul nord, deci „iubită” de ecologiști; apoi, s-a aflat că fiica sa în vârstă de 17 ani ar fi gravidă; pe urmă, într-un discurs rostit în fața seminariștilor, în biserica *Wasilla Assembly of God* din Alaska, le-a recomandat studenților la teologie să se roage pentru construirea în zonă a unui gazoduct în valoare de 30 miliarde de dolari, pe motiv că „există un plan și acest plan este al lui Dumnezeu”; colac peste pupăză, deși pozează în luptătoare anti-corupție, potrivit unor informații citate de *Le Monde*, Sarah Palin s-ar fi folosit de funcția sa pentru a favoriza câțiva prieteni. ■

Parcă prea mult

Că Mona Muscă a greșit, cândva, acceptând să scrie ceva pentru Securitate – indiferent dacă acel ceva a adus sau nu prejudicii cuiva – e una. Că, în mod stupefiant, a „uitat” acel episod vreme de 15 ani post-decembristi în care s-a luptat, între altele, pentru o lege a lustrăției (care i-ar fi interzis să mai candideze!) – e alta. Ambele păcate era normal să fie dezvăluite. Dar când auzi că Parchetul General anunță oficial că a început urmărirea ei penală pentru fals în declarații (la intrarea în Parlament), parcă-parcă e ceva prea mult, chiar dacă decizia are bază legală. Totuși nu e Mona Muscă oia neagră a politicii românești! ■



Basil Ștefan

Sub spectrul mării crize

Aștern aceste rânduri în ultimele ore înainte de închiderea ediției, în după-amiaza zilei de 30 septembrie, în momentele în care Senatul SUA se pregătea să dezbată și să aprobe o versiune ușor modificată a gigantului plan (o infuzie de bani publici totalizând 700 de miliarde dolari) vizând salvarea economiei americane, plan întocmit, la cererea președintelui Bush, de directorul Rezervelor Federale, Hank Paulson. Cu două zile mai înainte, versiunea inițială a „Planului Bush” eșuase destul de clar în Camera Reprezentanților, dar un vot pozitiv în Senat ar fi fost suficient. Democrații și republicanii din Senat se declarau încrezători că legea respectivă va trece sub forma ei modificată, dar incertitudinea persista, în pofida opiniei generale că respingerea „Planului Bush” ar fi condamnat țara la o recesiune gravă, comparabilă, probabil, cu marea criză economică din 1929–1933. În așteptarea verdictului senatorilor (zic verdict, pentru că niciodată parcă votul lor nu a avut într-o asemenea măsură caracter de „condamnare” sau, dimpotrivă, de „achitare” a economiei americane, ca după un proces penal în justiție). Căci fără această injecție de 700 de miliarde era clar că economia americană ar fi intrat într-o recesiune de durată, având consecințe imprevizibile în gravitatea lor, pentru numeroase firme și companii, pentru economia

națională în general, dar cu deosebire pentru populația SUA. Asta ca să nu mai vorbim despre efectele ei nocive și asupra economiei mondiale.

De ce, atunci, reticenta, respectiv refuzul de care s-a lovit acest plan în Camera Reprezentanților? Întrebarea este justificată, fiindcă la prima vedere s-ar putea crede că majoritatea deputaților americani fie nu ar fi înțeles gravitatea situației, fie că ar fi votat cu o lipsă de răspundere precum aceea de care luăm uneori act pe aici pe la noi, pe meleagurile dâmbovițene. Or, opoziția multor congressmeni față de acest plan de salvare avea rațiuni logice. O parte dintre ei, adepți convinși ai liberalismului economic și ai teoriei „guvernului minim”, resping drept greșită și „neamericană” intervenția (și încă una atât de masivă) a Casei Albe în economie. Alții, din considerente similare, dar și social-umane, consideră că „Wall-street-ul”, adică băncile, companiile de asigurări, bursa, fondurile de investiții etc., care au ajuns în pragul colapsului, își datorează această situație exclusiv propriilor erori economice și financiare și trebuie să fie singurele care trebuie să suporte neplăcutele consecințe, nu micul și mediul contribuabil sau națiunea în întregul ei. În principiu, ei au dreptate: de ce să plătească americanul de rând, sub formă de impozite și taxe mărite, oalele sparte, de pildă,

de băncile care au acordat credite cu dobânzi sub rata inflației? Nu este știut faptul că pe o asemenea „politică” sau „strategie” scrie „faliment”?

Au dreptate, desigur, dar din păcate numai în principiu. Fiindcă și în cazul în care cutare și cutare mare bancă, fond de investiții, societate de asigurări sau de valori imobiliare dau faliment, oalele sparte le plătesc tot americanii de rând. E drept, nu toți, ci numai cei care au avut ghinionul de a se număra printre clienții, debitorii, proprietarii de acțiuni etc. ai respectivelor firme falimentare. Și nu ar fi mai bine așa? Ar fi sigur mai drept, dar, la fel de sigur, mai rău. Căci rezultatul cert al unei asemenea decizii ar fi intrarea întregii economii americane într-o criză majoră și de lungă durată, care ar avea în final același efect: ar afecta întreaga națiune americană, dar mult mai grav. Acesta trebuie să fi fost argumentul decisiv care l-a convins pe președintele Bush să ia, în cele din urmă, o hotărâre atât de neamericană și neliberală. Rămâne de văzut dacă această decizie va face sau nu „școală”, respectiv dacă va fi acceptată ca soluție de viitor și pentru alte situații similare, ceea ce ar însemna o corectură zdravănă adusă liberalismului economic, sau, dimpotrivă, va fi declarată drept o măsură cam rușinoasă, unică, impusă de o conjunctură cu totul ieșită din comun. ■

Ajutor umanitar



„Numele meu este Adelina Avramescu, am 23 de ani și vă scriu pentru a vă cere ajutorul. În 2001 am fost diagnosticată cu *lupus eritematos sistemic*. Pentru că medicii de la Spitalul Colentina mi-au dat un tratament mult prea puternic pentru vârsta și greutatea mea, am ajuns să nu mai pot merge deloc. După o multime de analize, am aflat că am osteoporoză cortizonică severă și trei fracturi la coloana vertebrală. Singura mea șansă de vindecare este o operație la coloana vertebrală, la o clinică din Viena. Costul operației este însă foarte mare, în jur de 30.000 de euro. Ne este imposibil să strângem atâția bani. Vă implor, ajutați-mă ca visul meu să devină realitate. V-am scris și detalii

despre conturi. Am deschise două conturi, pe numele mamei mele Avramescu Felicia: Banca BRD-GSG, Sucursala Lugoj, Cont în lei – R080BRDE360SV66440233600
Cont în euro – R072BRDE360SV59226503600“

Săptămâna Urologie

În septembrie, cu ocazia Săptămânii Urologice, Asociația Europeană de Urologie (AEU) a încercat să promoveze la nivel european importanța investigațiilor, diagnosticului și a tratamentului în cele mai frecvente afecțiuni urologice: afecțiunile prostatei (hiperplazie benignă de prostată, cancer de prostată, prostatite etc.), incontinența urinară și disfuncția erectilă. Asociația Română de Urologie (membru cu statut juridic al AEU) gestionează implementarea acestei campanii la nivel național prin simpozioane, mese rotunde cu discuții interactive, intervenții în mass-media (scrisă și audio-vizuală), editarea și difuzarea de broșuri informative pentru publicul larg pe aceste tematici. La Săptămâna Urologiei, eveniment găzduit de Hotel Novotel, s-a evidențiat necesitatea prevenirii afecțiunilor urologice prin prezentarea la un control medical anual.

Microsoft România a premiat Net Consulting

Microsoft a organizat recent cea de-a noua întâlnire a *Microsoft Club*, din care fac parte principalii parteneri pe zona de soluții pentru firmele mici și mijlocii. Cu acest prilej, *Net Consulting* a primit mai multe premii: *Volume Licensing Sales in fiscal year 2008 Award* (cele mai mari vânzări de programe de volum pentru *Microsoft Licensing SMB Market*), *Microsoft Servers Sales in fiscal year 2008 – 1 iulie 2007 – 30 iunie 2008* (cele mai mari vânzări pentru *Microsoft Servers in SMB Market*) și *Balanced Growth Champion in fiscal year 2008*. În anul fiscal *Microsoft*, *Net Consulting* a înregistrat un volum de vânzări de licențe *Microsoft* în valoare de opt milioane euro, din care 2,9 milioane pentru segmentul firmelor mici și mijlocii.

José Carreras, pentru copii

José Carreras, unul dintre cei mai apreciați tenori ai lumii, a revenit luna aceasta în România pentru a susține un concert de caritate alături de soprana Alexandra Coman, la Sala Palatului din Capitală. Spectacolul a fost organizat de către Fundația *Dinu Patriciu* în sprijinul programului *Sponsorizează un copil*. Tenorul spaniol originar din Catalonia este unul dintre cei mai proeminenți artiști de operă ai generației sale, cariera sa cuprinzând peste 60 de roluri interpretate pe diferite scene muzicale ale lumii. Pe lângă numeroasele concerte susținute, el a desfășurat și o activitate discografică semnificativă: a lansat nu mai puțin de 150 de înregistrări, dintre care 50 de opere complete, fiind premiat de-a lungul timpului cu numeroase discuri de aur și platină. Alături de activitatea muzicală, José Carreras este recunoscut și pentru eforturile sale umanitare. Carreras este fondatorul și președintele Fundației Internaționale *José Carreras* pentru lupta împotriva leucemiei, pe care tenorul spaniol a fondat-o în 1988, după recuperarea sa miraculoasă din cumplita boală.



Schimbări în Cabinetul Călin Tatomir

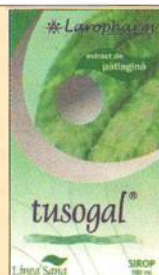
Călin Tatomir, proprietarul *Cabinetului Călin Tatomir*, a decis vânzarea acțiunilor *CCT*, la valoarea nominală, către Varujan Pambuccian, într-un mod similar operațiunii de *trust* din legislația anglo-saxonă. Vânzarea acțiunilor companiei a fost necesară pentru a evita situația de a se afla în conflict de interese, deoarece Călin Tatomir va ocupa din 15 octombrie 2008 poziția de director general al *Microsoft România*. Administrarea *CCT* va reveni lui Mihai Petrov care este acum noul director general al *CCT*. Mihai Petrov are peste zece ani de experiență în domeniul IT (*PC Net*, *Gecad*) și este consultant în cadrul *Cabinetului Tatomir*.



Un templu al vinului

Ceea ce a ridicat doctorul Ion Pușcă, reputat maestru în ale oenologiei, în Dobrogea, pe drumul spre mare, în apropiere de Murfatlar și localitatea Făclia, nu e doar un muzeu al vinului. Ci, mai degrabă, un templu, un sanctuar, în care vinul e celebrat așa precum era, odinioară, Dionisos. Am trecut pe acolo și ne-a plăcut din toată inima ce am văzut. Dacă „faceți” București-Constanța pe autostradă, e musai, zic io, să băgați măcar un cap în acel loc minunat de pierzanie în care sper să vă regăsiți și să vă adunați din bucată. La o masă copioasă și la un vin scilicitor or, după caz, melancolic. Sper ca vremea să ne îngăduie să revenim cu un reportaj miraculos de la fața locului & de la fața faptei.

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și supra-solicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

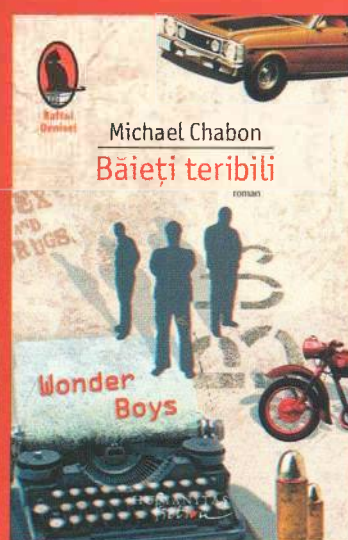
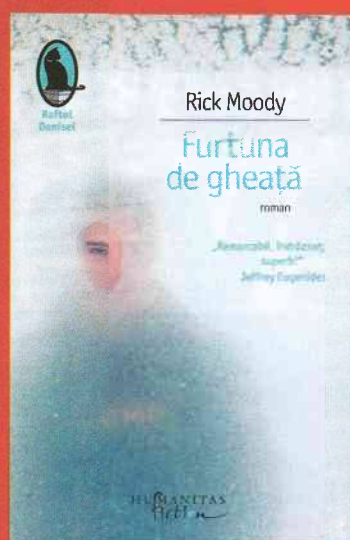


Trimiteti taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 27.10.2008

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Concurs
Laropharm



HUMANITAS
fiction

www.humanitas.ro
www.libhumanitas.ro
Pentru comenzi prin poștă:
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

Amos Oz *Poveste despre dragoste și întineric*

Roman publicat în peste douăzeci și cinci de țări și recompensat cu zece distincții literare

Premiul France Culture în 2004
Premiul Goethe în 2005

O călătorie seducătoare prin Ierusalimul copilăriei lui Amos Oz și prin istoria unui Israel legendar, în care mitul și realitatea se împletesc, dând naștere celor mai frumoase povești.

Dale Furutani *Moarte la răscruce* *Misterele samuraiului*

Autor laureat al premiilor Anthony și Macavity

Trei romane sub aceeași copertă – unul polițist, unul istoric și unul de aventuri –, *Moarte la răscruce* descrie magistral Japonia uimitoare de la începutul secolului al XVII-lea și singurătatea unui samurai legat pe viață de o datorie de onoare.

„Peisaje de vis, personaje memorabile, repere ale unei culturi insolite și un erou excepțional.”

Los Angeles Times

Rick Moody *Furtuna de gheață*

Bestseller tradus în unsprezece țări și ecranizat în 1997 în regia câștigătorului Premiului Oscar Ang Lee.

„Un tribut amar, dragăstos și blasfemator adus familiei americane. O carte excelentă, cu tușe psihologice de mare finețe și profundă înțelegere a ratării umane.”

Chicago Tribune

Fred Vargas *Pleacă repede și întoarce-te târziu*

Un roman de suspans care vorbește despre temerile noastre ascunse sub masca fragilă a rațiunii, cap de afiș al unei serii care totalizează vânzări de peste 5 milioane de exemplare doar în Franța.

„Un roman minunat semnat Fred Vargas. Stilul ei inimitabil, laudat de cititorii și criticii literari din Franța natală, strălucește mai tare ca niciodată.”

El Pais

Michael Chabon *Băieți teribili*

Best Book of the Year 1995 – *Publishers Weekly*

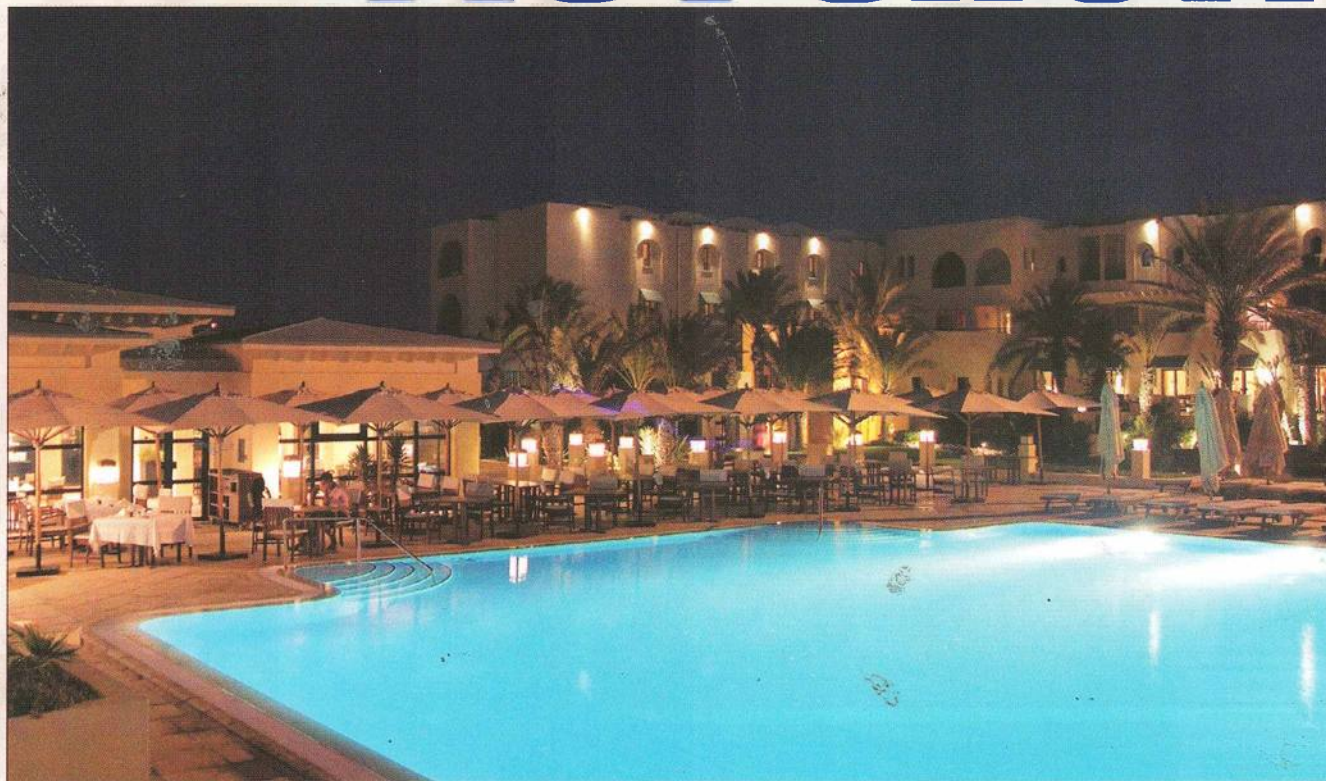
Roman publicat în peste cincisprezece țări, un film distins cu Oscar și Golden Globe

O incursiune plină de neprevăzut într-un campus universitar, printre hipsteri răzvrătiți. O poveste tragicomică, cu tușe fine de umor negru, scrisă de „unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai literelor americane din ultimii ani” (*The Washington Post Book World*).



Patru destinații de **Revelion**

*Aleargă
după răsărit
printre
dunele
Saharei, co-
lindă souk-
urile din
Dubai,
răsfață-te la
Marea Roșie,
plimbă-te pe
Ringul
vienez...
Octombrie e
luna ideală
să te
hotărăști ce
faci de
Revelion.*



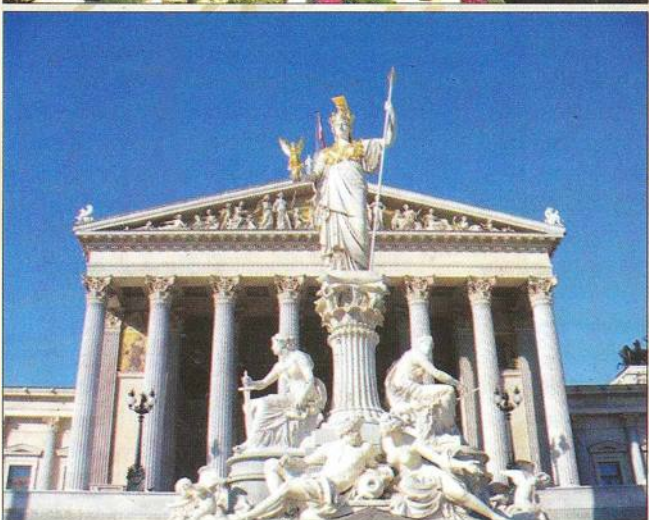
Răsărit în Sahara

Yasmine Hammamet are plaja galbenă, strălucitoare, umbrele din frunze de palmieri, armate de șezlonguri și cabane de unde poți să închiriezi aqua-scutere sau să te înscrii la reprize academice de *para-sailing*. Bulevardul principal e lipit de nisipul fin și seamănă uimitor cu **Promenade Des Anglais** de la Nisa. Hotelurile albe, cele mai multe în stil maur, privesc direct la Mediterana care aduce miros de sare, briză marină, pescăruși, scoici, fructe de mare. Când să intri în Medina, dai de câțiva soldați fenicieni, cățarați pe elefanți, și-ți amintești câte ceva din ce ai învățat la istorie despre expansiunea imperiului punic. **Trandafirii deșertului**, niște cristale care au formă de roze, extrase de pe fundul unui lac sărat, Chott el Cherid, se vând trei cu un dinar. Magazinașele miros a genți din piele de cămilă și ascund toate minunile din lume. Orice vrei să cumperi, șaluri colorate de bumbac, mirodenii în nuanțele pământului, uleiuri parfumate, veioze orientale din piele și fier forjat, taburete rotunde, can corturile sultanilor, plus toate *fake*-urile *Louis Vuitton*, *Prada* și alte nume sonore, etc. se negociază la sânge. Când obții 50% din

prețul oferit inițial, atunci știi că ai ieșit bine. Dar un sejur în Tunisia nu înseamnă nimic dacă nu te duci în excursia de două zile în deșert. Începi cu El Jem, al treilea amfiteatru roman din lume, și mergi către sud, ajungând la un moment dat la Matmata, unde o să vizitezi o casă troglodită, săpată de oamenii deșertului direct în stâncile imemorabile. Te oprești apoi pe un platou de unde se vede un peisaj selenar și afli că pe acolo s-a turnat cândva **Pacientul englez**. Apoi, ajungi la un hotel care a fost platou de filmare al primei serii din **Star Wars**. Mănânci *cus-cus* cu legume și carne de miel, te-ndulcești cu prăjitura din mălai și pleci mai departe...

Parfum oriental

Dubaiul te va surprinde. Hotelurile lui au niște forme neobișnuite, arhitectura e remarcabilă, iar zgârie-norii futurști oglindesc tradiționalele *souk*-uri și cartierele cu turnuri de vânt. Celebrul Burj al Arab prezidează coasta plajei Jumeira. Dacă vrei ceva special, mergi la Madinat Jumeirah, versiunea de lux a *souk*-urilor originale. Un loc dragut unde poți să bei o cafea stând pur și simplu la soare, privind canalele venetiene



artificiale și imitațiile de piatră de cobalt. Conceptul de bazar a trecut aici printr-o operație estetică: e așa frumos, că nu-ți vine să crezi că-i real. Ca să ajungi la nenumăratele restaurante așezate de-a lungul canalelor, poți lua una din bărcuțele *abras* (tradiționalele water-taxi-uri). Să nu pleci până nu apune soarele. Luminile se aprind, arhitectura briliantă este aproape de nesuportat, frumusețea ei mistică strălucește sub camuflajul nopții. Sunt peste 75 de magazine cu tot felul de suveniruri, șaluri *pashmina*, covoare persane, bijuterii etc. Nu cumpăra nimic de aici (Madinat e doar de admirat și de băut cafeaua!), aceleași produse cu 40% mai ieftine sunt în Gold&Spice Souk, în Textile Souk sau în Karama Shopping Strip. Poate, singurul magazin de unde merită să cumperi ceva este *Gallery One*, unde găsești obiecte decorative regionale și fotografii alb-negru cu Dubaiul.

Răsfaț la Marea Roșie

Egiptul nu înseamnă automat Muzeul Egiptologiei de la Cairo sau Gizeh, locul unde se găsesc cele mai faimoase piramide din lume. Există cam șase locații pe care ai putea să le vezi și fiecare își are propriul parfum. Și, în mod surprinzător (sau poate nu), cele mai multe dintre aceste zone turistice nu sunt dependente și susținute de monumentele istorice antice. De fapt, numai Luxorul este complet dependent de ele. Așadar... Alexandria are un aer mediteraneeen, iar atracția este chiar Mediterana. Cairo e patria hotelurilor scumpe, dar și a celor ieftine, și e un mix interesant de entertainment, restaurante, tot felul de monumente, cursuri de golf și piste de bowling. Luxorul este pe bune un muzeu viu: Valea Regilor, Templul lui Hatchepsut și Karnak-ul. Aswan se laudă cu hotelurile fantastice aflate de-a lungul lacului Nasser. Hurghada și El Gouna sunt zone turistice cu tot ce-și poate imagina cineva, mai puțin monumente antice: sporturi acvatice, cazinouri și, mai ales, Marea Roșie. Mai e Sharm El Sheikh, ca și Hurghada, un paradis turistic cu resorturi luxoase, multe *all-inclusive*, și cu niște monumente creștine grozave prin zonă (vezi mănăstirea Sf. Ecaterina, de pe Sinai). Poți combina zona clasică a Egiptului (cea cu temple și vestigii antice) cu un sejur la Marea Roșie, la Hurghada sau Sharm El Sheikh. Stai cât ai chef la soare, faci *scuba-diving* sau *snorkeling* (viața marină e superbă, cu zeci de specii de pești și corali), te răsfeți în piscinele bleu-ciel, faci saună, masaj, jacuzzi, mănânci cât ai chef, când ai chef (mai ales dacă-ți iei bilet *all-inclusive*), te bucuri de apusul soarelui și răsăritul lunii...

Shopping la Viena

Dacă ajungi la **Viena** nu rata Palatul Schönbrunn, Palatul Imperial (Hofburg), care păstrează și acum urmele pașilor lui Sissi sau ale împăratului Franz Josef, bulevardul Ring. O panoramă excepțională a Vienei îți oferă turnul de la Dunăre, numit de vienezi „andrea de beton”, din cauza formei sale și a înălțimii (are 352 de metri). Catedrala Sf. Ștefan este inima orașului de câteva secole și definește extraordinar centrul. Dacă urci pe cupola domului o să ai parte de una dintre cele mai faimoase panorame ale Vienei. **Cum te relaxezi?** Într-una dintre faimoasele cafenele ale orașului. Cele mai cunoscute sunt **Café Central**, situată pe Herrengasse 14, și **Café de l'Europe**, pe care o găsești pe Graben 31. Dacă vrei să mergi la shopping, cel mai trendy loc vienez este Mariahilfer Strasse, localizat între centrul orașului și Westbahnhof. Sunt acolo sute de magazine cu haine, bijuterii și accesorii, buticuri sau adevărate mall-uri, cu tot ce vrei. Pe Karntner Strasse, Graben și Kohlmarkt sunt colecții ale celor mai elegante bijuterii ale momentului, iar în Ringstrassengalerie, branduri gen *Zara*, *Mango* & company, dar și *Versace*, *D&G*, *Louis Vuitton*.

text și foto: **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte:

TUNISIA

Agentia Tunisiana Travel;

www.tunisianatravel.ro,

021/311.32.92, 021/311.49.05,

● Hotel Iberostar Belisair 4* – 837 euro/pers., 7 nopți cazare cu all inclusive, transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, asistență turistică

DUBAI

Agentia Prestige Tours;

www.prestigetours.ro,

021/319.77.94/95/96/97

● Hotel JW Marriott 5* – 1.329 euro + 190 RON/pers., 7 nopți cazare cu mic dejun, transport cu avionul, transferuri, asistență turistică

SHARM EL SHEIKH

Agentia Prompt Service;

www.promptservice.ro,

021/317. 84. 55

● Hotel Sonesta Beach Resort 5* – de la 650 de euro/pers., 7 nopți de cazare cu mic dejun, transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, asistență turistică

VIENA

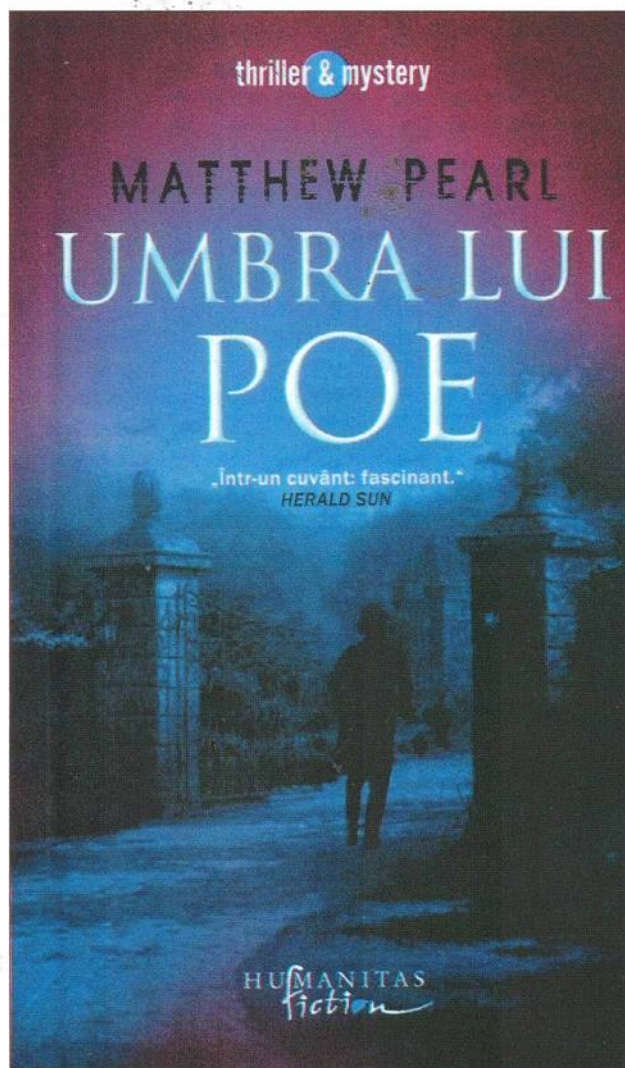
Agentia Butterfly Tourism;

www.butterfly.ro,

021/223.78.03

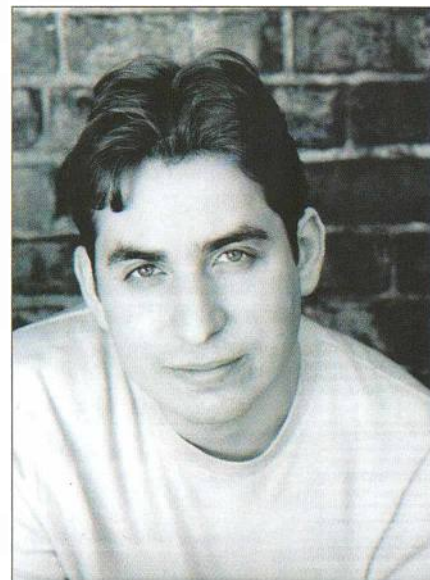
● Hotel 4* central – de la 585 euro/persoană, bilet de avion București-Viena și retur, 5 nopți cazare cu mic dejun.

UMBRA LUI POE, DAR NU LA GOZIA



O carte a cărei rețetă se poate rezuma în doar câteva cuvinte: cum ar fi să zugrăvești decăderea lui Edgar Allan Poe, un nucleu-dur al romantismului, un geniu incontestabil? Ultimele zile ale sale în Baltimore? Și cum să nu te ispitească un asemenea sort de pariu literar? Mai ales ca demersul unui autor precum Matthew Pearl, care a între-prins similitudină un excurs personal prin opera și viața unuia dintre cei pe care eu, personal, îi admir cu toată inima, Dante. Mărturisesc, cu bună credință, că prima dintre tentațiile mele, în condițiile în care acțiunea nu are, tot timpul, viraje dementiale, a fost să intru în pielea reconstituirii, zi de zi, a ultimei secvențe exis-

tențiale în cazul lui Poe. De altfel, personajul Clark așa îl și întâlnește prima dată pe Poe: în timp ce acesta este cărat spre locul de veci. Întâlnirea thanatică se transformă, însă, în destin. Clark devine profund atașat elucidării morții lui Poe, pe care, de altfel, mai înainte de a-l întâlni în viață/moarte, îl întâlnește în operă. Cartea avansează pe două planuri. Unul este cel personal, al vieții lui Clark cu Hattie, logodnica sa (ori mai degrabă fără ea, la modul cel mai propriu – ea apărând ca o fantomă prin carte, nălcă a narațiunii, ici și colo), Peter, mătușa Blum. Al doilea, cel mai plin de miez, cel cu adevărat autentic, e și cel care formează miza noastră. Sigur, îmi place la carte tocmai că e fantastă, că are miză – și încă una mare... Mă ierte căutătorii-dă-thrillere, nene, da' io, unu, tocmai așa n-am prea văzut-o, ci o carte despre Poe, chiar un omagiu adus lui Poe... „Să lași imaginația să-ți domine rațiunea”, acesta este raportul dezirabil între imaginație și rațiune, înclinat în favoarea imaginației – în cadrul procesului de „raționare”, un nou concept/termen născocit de Matthew Pearl. Celor care se plâng de anonimat, le-aș pune o întrebare: știți câți oameni au fost la înmormântarea lui Poe? Patru. Dintre care două rude. Și uite așa, rând pe rând, intră în scenă Neilson Poe și Henry Herring. Intră și doctorul Joseph Snodgrass, care îl cam abandonase pe Poe drept în mâinile bolii și ale morții. Și tot așa intră în scenă și fostul sclav negru al uneia dintre ramurile familiei lui Poe. Ce mai, Poe este fantoma. Poe este obsesia. Poe este prezent peste tot. Ba chiar este iscusit & umil parodiat în anumite secvențe, mai mult sau mai puțin obscure. Clark (era să zic personajul principal, dacă acest loc nu ar fi fost, de fapt, rezervat lui Poe!) se trezește teleportat într-o buclă a narațiunii de tip Poe. Este un alter ego prin simpatie al geniului Edgar Allan Poe. Admirația, mai ales preschimbată în aproape-venerație, îi leagă pe cei doi, Clark, personajul – și Poe, cel de dincolo de mormânt. Personaj dedublat și

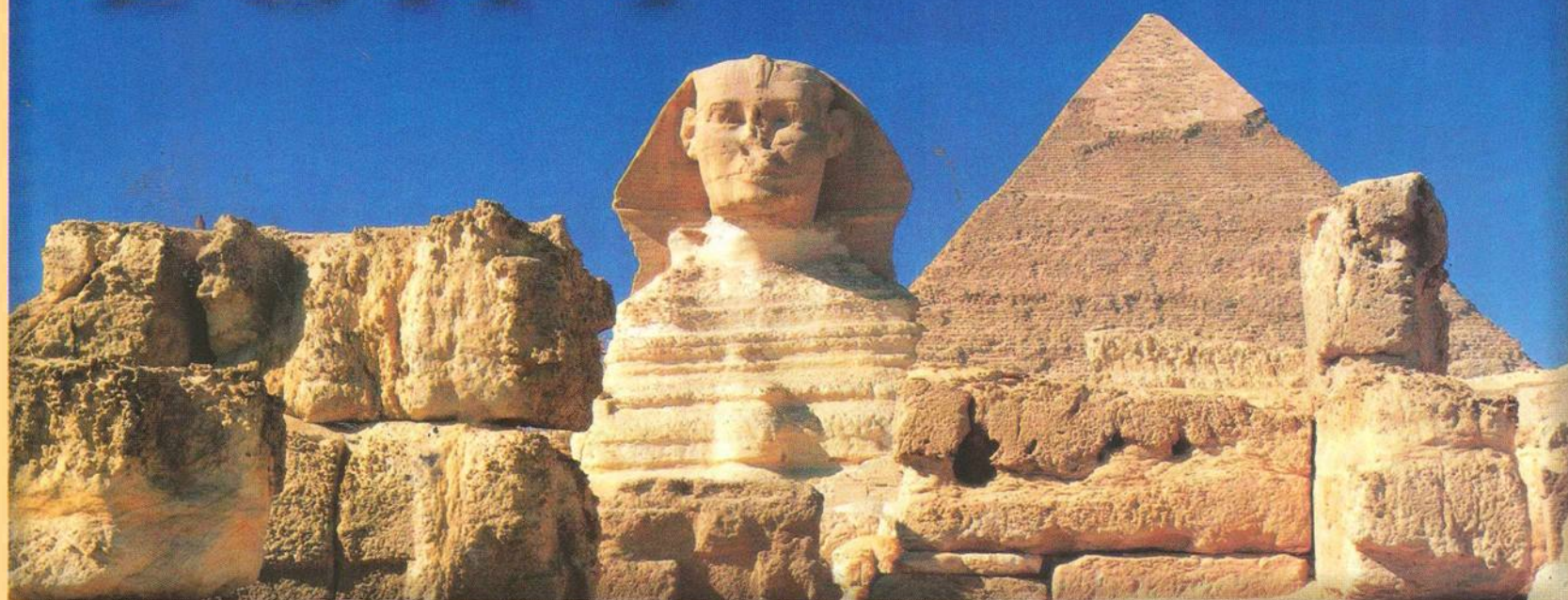


savuros, detectivul Dupin nu numai că se dedublează după formula realitate-fantezie, ci se mai multiplică încă o dată, în fal-sul-Dupin și adevăratul Dupin (Dupont). În oglindă, un lucru similar se întâmplă și cu personajele feminine, Bonjour și Hattie Blum, arhetipuri opuse și, poate, tocmai de aceea, intersanjabile. Sigur, până la urmă, parodia are savoarea ei, deși în carte domnește atmosfera sumbră, de decor gotic, a povestirilor lui Poe.

Și, totuși, dacă mă gândesc bine, cartea e o carte de atmosferă... Firește, la un moment dat i se întâmplă și lui Clark *ceva acțiuni*. După o urmărire ca-n filme (ca-n cărți?), el nimerește într-un depozit de trăsuri, unde reușește să se salveze miraculos, după câteva momente de suspans, cu ajutorul unui baston aproape vrăjit. Nu ar fi lipsit de interes și faptul că, pentru mulți, inclusiv Dan Brown, Matthew Pearl este una dintre mințile cele mai strălucite și mai documentate care și-au făcut debutul în lumea literară americană. Iar cartea de față este mai cu seamă un regal pentru cei care vor să învie umbra lui Poe și nu neapărat pentru cei care caută doar thriller-ul simplu și suspansul cu orice preț. Pearl are, fără îndoială, rafinament. Și știe să-și conducă firul narațiunii. La a doua apariție în colecția *THRILLER & MYSTERY* de la *HUMANITAS FICTION*, Pearl devine, și pentru noi, lectorii români, o confirmare – și un timbru inconfundabil, la antipozii, poate, a ceea ce este, în aceeași colecție, Lee Child.

(lex) Mihail Gălățanu

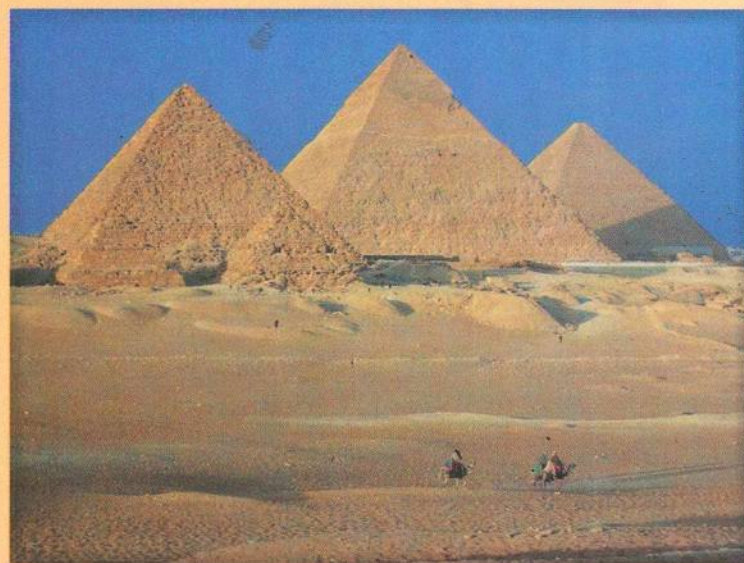
EGIPT



11 OCTOMBRIE - 9 MAI

TARIFE INCEPAND DE LA

359* euro/pers



Inscrieri pana la 15 octombrie: reducere pana la 16%

Tarifele includ:

7 nopti cazare la hoteluri de 2,3,4,5 globuri
masa specifica fiecarui hotel
transport avion-JeTRAN Air
transfer aeroport-hotel-aeroport

Tarifele nu includ:

taxa aeroport-80 euro/pers
taxa viza-15 euro/pers
asigurare medicala

*Hurghada, Sun and Sea Hotel, 3 globuri -mic dejun, plecari- 29 nov,6 dec,13 dec

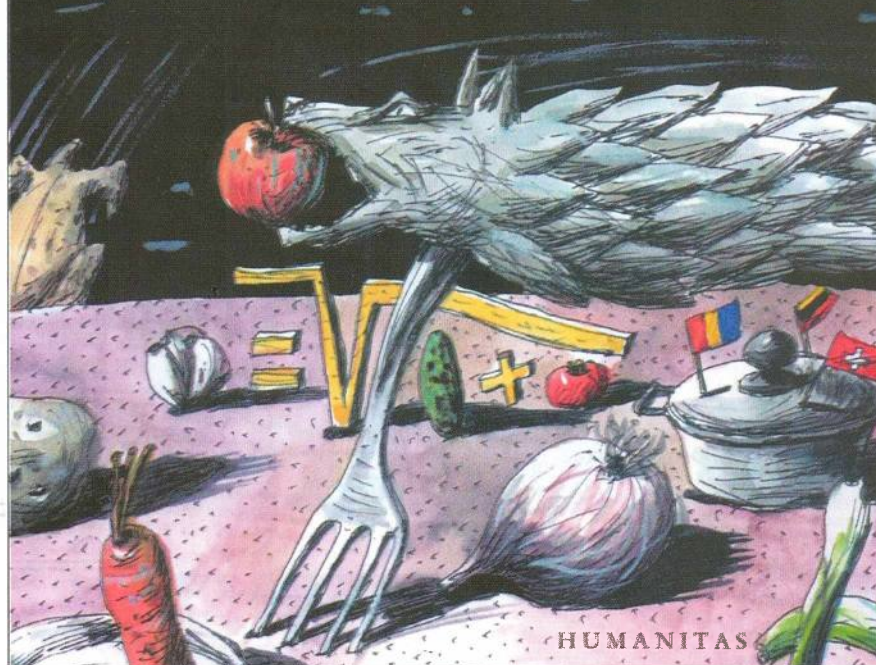
FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21; E-mail:travel@faros.ro; www faros.ro

EXISTĂ BUCĂTĂRIE ROMÂNEASCĂ (și după moarte)?

VLAD MACRI

STUFAT
ori **ESTOUFFADE?**
sau Există bucătărie românească?



În cartea sa, *Stufat ori Estouffade?*, Vlad Macri atinge una dintre acele corzi nevralgice ale polemicii insatiable: există sau nu bucătărie românească? Întâi, e discutabilă metoda: dacă, într-adevăr, pe direcțiile Păstorel Teodoreanu (cel care neagă) și Radu Anton Roman (cel care afirmă, crede, susține bucătăria românească, deși analogia nu e edificatoare, ci prea... simplificatoare!) trebuie mers. E datoria mea, înainte de toate, să spun că, dacă am învățat ceva în acest domeniu, apoi atunci de la al doilea, Radu Anton Roman, mi se trage. I-am găzduit cu mare

plăcere în *Playboy*, pe când conduceam revista, cele două pagini de bucătărie/gastronomie pe care, oarecum eclectic, le redacta. Oricum, mi se pare mai degrabă că Radu are dreptate în cele două aserțiuni fundamentale: bucătăria românească are o veche vână tracică – și că, la baza a ceea ce avem acum, stă bucătăria țărănească. Fie ea de criză sau nu. Și cred că, la majoritatea măiestrelor pronunțări culinare, în afară de împrumuturi, stă dicția/gramatica bucătăriilor tradiționale. Evident că, uneori, Macri este omul exceselor. De afirmații. Dar, pe ansamblu, cartea este bună, în primul rând prin curajul ei, prin curajul opiniei lor. Prin curajul

asumării lor și, nu în ultimul rând, prin demersul etimologic. Sunt, aici, de aceeași părere, *etimologul* spune ceva, chiar dacă nu totul, chiar dacă, în anume cazuri, inexact. Sigur că, iată, poți savura cartea lui Macri, în ciuda exagerărilor sale și – cum e și cazul meu – poți rămâne de părerea sau aproape de R. A. Roman. Opinia mea nu se suprapune peste a lui, dar, oricum, nu pot să iau pe cuvânt tot ce spune Vlad Macri. Deranjantă este, bunăoară, teza că toate mâncărurile noastre se trag de la alții. Macri le vânează și le desființează, tuturor,

unicitatea. Teza lui ar fi că de la vecini am împrumutat totul. În Balcani, care n-au trăit nicicând condiția „britanică”, a insulei, acest fapt mi se pare posibil. E un spațiu vast, deschis, din siberii până în raiaua turcească, din extremitatea sudică a Greciei până la nostalgia roabelor franceze, al fado-ului portughez sau până la părul blond al vikingilor.

Da, Vlad Macri, dar dacă tot vezi ce am împrumutat de la vecini, măcar, așa, ca exercițiu defetșizator, ar trebui să ne arăți și care au fost mâncărurile pe care ei le-au împrumutat de la noi. Ei bine, da, atunci poate ne-am dumiri. Și am vedea că, buni ori răi, există cârnați de Pleșcoi, că, totuși, ciorba noastră de burtă nu seamănă nici cu cea turcească, dar nici cu celebra *soupe des tripes* a francezilor... Și, iată, un argument: există vinuri „românești”? *Zghihară, Frâncușă, Crâmpoșie*... poate și altele? Ei bine, atunci, dacă există vinuri românești, n-ar trebui să ne mai îndoim că există și bucătărie românească. Pentru că ăstea două merg mână în mână, una la alta se altoiește și se potrivește.

Aplicând un reductionism absurd, nimic nu este particular în mâncare, totul e împrumutat. Iar Vlad Macri se contrazice, de câteva ori, flagrant, chiar pe sine. O dată afirmă că, la noi, sinteza bucătăriilor regionale într-un **fusion** de mare forță/clasă nu s-a realizat, iar pe de altă parte ne spune că, iată, micii (mititeii) regăteni au trecut vechea graniță, în Ardeal, iar, acum, acolo, sunt altfel. Păi ori ne-am fuzionat, ori nu ne-am derivat (sau integrat), vorba bancului? Oricum, micul românesc are specificul lui: și nu trebuie să-ți bagi degetele în ochi ca să observi asta, nu mai este, nici pe departe, ce e acel „mic” arăbesc, cu care toată lumea a făcut cunoștință, cândva, într-un restaurant libanez. Nici noi nu mai suntem aceiași: cartea lui Vlad Macri, deși, uneori, nedreaptă, cu sensibilitate de *trickster*, ca și autorul, prin parada sa de erudiție și exhaustivitate, ne-a schimbat.

(lexi Mihail Gălățanu)

Net Consulting,

o poveste de succes

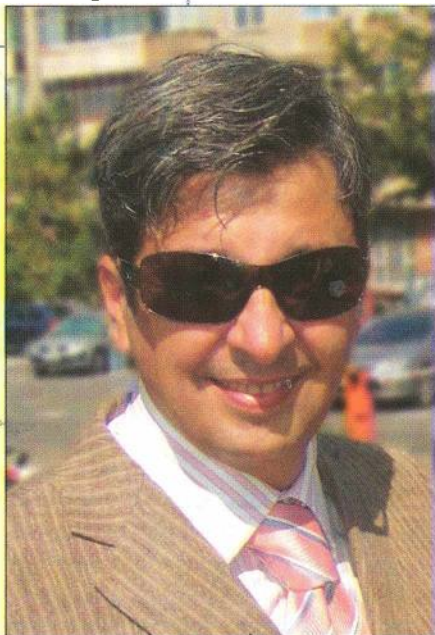
De mai mulți ani la rând, **Net Consulting** se situează printre primii cinci integratori de sisteme IT și furnizori de soluții și servicii informatice. A înregistrat un volum de afaceri de 32,9 milioane de euro în 2007, iar în primul semestru 2008 cifra de afaceri a fost de 20 milioane de euro. Un interviu cu dl. Dragoș Stan, directorul general al **Net Consulting**.

Aventura Net Consulting a început undeva în 1994, după desprinderea de grupul SCOP. Vă rog să ne spuneți puțin povestea afacerii Net Consulting.

– Nu a fost vorba propriu-zis de o desprindere, ci de o mai accentuată specializare a departamentelor care funcționaseră până atunci în firma SCOP, printre primele înființate în 1990 având ca obiect de activitate domeniul IT. **Net Consulting** și-a propus să devină din start un important integrator de sisteme și furnizor de soluții și servicii IT. Obiectiv pe care l-am urmărit consecvent și perseverent în cei aproape 15 ani de când funcționează **Net Consulting**. De-a lungul timpului am devenit parteneri ai unor companii puternice, *Compaq, HP, Microsoft, Fujitsu-Siemens, Dell, IBM, Kofax, NetApp*, de exemplu. Iar volumul afacerilor a crescut constant, de la an la an. De asemenea, a crescut numărul angajaților, care în momentul de față se apropie de 150. Putem spune că **Net Consulting** a fost un loc unde numeroși profesioniști și-au făcut ucenicia, au dobândit experiență și sunt astăzi specialiști de prima mână, inclusiv în străinătate. Pe măsura creșterii reputației firmei, a crescut numărul clienților, cifrat la mai multe sute în prezent.

– Cu ce noutăți vine astăzi, în 2008, Net Consulting pe piața de IT? Mai exact, cu ce vă mândriți?

– Cel mai important lucru este că în momentul de față **Net Consulting** are o poziție solidă pe piața serviciilor și soluțiilor IT. Ne adaptăm rapid modificărilor de tehnologii. Încercăm să aducem în România cele mai performante soluții, concomitent cu dezvoltarea propriilor noastre aplicații realizate la solicitarea numeroșilor noștri parteneri. Punem un accent puternic pe segmentul serviciilor profesionale. Am înființat un departament specializat de dezvoltare de aplicații software. Pot spune că avem mai multe motive să privim cu satisfacție atât în trecut cât și mai ales în viitor. În primul rând, ne numărăm printre pionierii pieței IT din România. Funcționăm neîntrerupt și ascendent din 1990, ceea ce nu au reușit decât puține firme care și-au început atunci activitatea. În al doilea



„Cred că avem potențialul, capacitatea, resursele, experiența, expertiza și condițiile de a ne situa în topul furnizorilor de soluții și servicii IT din România cât mai mult timp. Este ceea ce ne și propunem.”

combinații de factori care au favorizat o dezvoltare constantă: focalizare pe anumite verticale de business, calitatea echipei manageriale și tehnice, dezvoltarea competențelor, calitatea serviciilor, adaptarea rapidă la dinamica tehnologiilor. De asemenea, firma are o dezvoltare de tip organic, bazată pe propriile resurse, în mod echilibrat pe principalele verticale de business. În plus, cred că au crescut valoarea și calitatea specialiștilor, prin câștigul de experiență acumulată an de an.

– Care a fost cifra de afaceri pe anul trecut și care va fi la sfârșitul anului acesta?

– Anul trecut am avut o cifră de afaceri de 32 milioane de euro. În primul semestru al acestui an am depășit cifra de afaceri din aceeași perioadă a anului trecut. Pentru sfârșitul anului este cred prematur să avansăm cifre. Se știe că ultimul trimestru înregistrează cele mai mari vânzări. Ne așteptăm la un rezultat care să ne depășească previziunile.

– Care sunt proiectele/ambițiile pentru 2009?

– Cred că anul 2009 va însemna unul de continuitate și consolidare. Am parcurs o perioadă de reorganizare. S-a realizat o structurare mai clară a activităților pe principalele direcții de business: infrastructură, integrare de sisteme, managementul documentelor, *Microsoft* și soluții software, dezvoltare de aplicații proprii, management de

sistem, soluții și servicii profesionale. Vom urmări consolidarea acestor direcții.

– Din 2007 Net Consulting face parte din Asseco South Eastern Europe, componentă a Asseco Capital Group, ce înseamnă aceasta pentru Net Consulting, care sunt beneficiile acestei afilierii?

– Faptul că facem parte dintr-un grup de anvergură, *Asseco South Eastern Europe* (parte din *Asseco Capital Group*), înseamnă, mai ales, o mai mare capacitate de a finanța proiecte de mai mare amploare. *Asseco Capital Group* este una dintre cele mai puternice companii IT din Europa, nu numai din Polonia. În afară de România, a achiziționat companii în Germania, Austria, Cehia, Slovacia, Croația, Serbia. Să fii parte dintr-un grup cu o asemenea anvergură îți oferă stabilitate și siguranță, mai ales financiară.

– Ați primit certificarea Kofax Platinum Level Partner, ce înseamnă aceasta pentru companie?

– Certificarea *Kofax*, la un nivel la care se mai regăsesc doar alte două companii în Europa de Est și puține în toată Europa, este o recunoaștere a nivelului ridicat la care am ajuns din punct de vedere comercial și tehnic în implementarea unor soluții pentru automatizarea proceselor de business. Însă este doar unul dintre numeroasele parteneriate pe care le avem cu cele mai importante companii IT la nivel mondial (*Microsoft, HP, Toshiba, NetApp, VMware, Fujitsu Siemens Computers, Oracle, BEA, Symantec, Cisco, IBM, Lenovo, Epson, Novell, Extreme Networks, Omikron, Allied Telesyn, Juniper Networks*). Anul acesta s-au stabilit parteneriate cu *DELL, SAP* și *Citrix*.

– Cât de mult și mai ales în ce fel vă afectează business-ul, criza de pe piața financiară mondială, dar resimțită și de România? Ce soluții aveți în acest sens?

– Este dificil și hazardat de făcut previziuni, mai ales pentru o piață cum este România, nu foarte mare. Firește că vor apărea efecte. Cele mai importante sunt acelea care vor apărea ca urmare a modalităților de creditare, mult mai dificile de acum încolo.

text: **Alice-Claudia Gherman**

Festivalul medieval **Cetăți Transilvane**

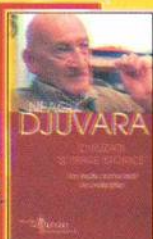


Sute de artiști, trubaduri, menestrelți, cavaleri și domnițe au invadat Sibiu, în prag de toamnă, în cadrul celei de-a opta ediții a Festivalului Medieval **Cetăți Transilvane**. Evenimentul a debutat cu o paradă fastuoasă (medievală, cum altfel?) prin punctele importante ale centrului istoric și s-a încheiat, spre deliciul turiștilor, cu asediul cetății. Care, evident, nu a fost cucerită decât de un spectacol pe cînste, pentru că domnițele și cavalerii au pus mîna pe spadă, s-au luptat pe viață și pe moarte ca să-și apere orașul. Între cele două momente de referință s-au petrecut trei zile de teatru și dans medieval, concerte și turniruri cavalești, spectacole de circ și animație stradală. Spre deosebire de alte evenimente similare, vezi manifestările de la Sighișoara, am remarcat o „conviețuire pașnică” între întâmplările artistice și zona comercială aferentă oricărui festival. Și de vreme ce se poate ca tarabele cu mici și bere, de exemplu, să nu sufoce orice idee de artă, n-avem decât să păstrăm rețeta. „Ingredientele” se pot lua de la Ovidiu Dragoman, directorul Festivalului. Sau de la actorul Ovidiu Popa (foto), prezentatorul acestui festin medieval. În rolul cavalerului Mihnea, domn liber de Transilvania.

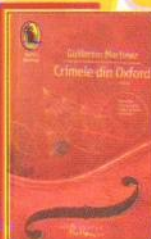
Primul marș cultural din lume

Cîteva sute de oameni s-au adunat în fața statuii lui Hercules, din orașul de pe Valea Cernei. Erau pașnici, hotărâți, încrezători în demersul lor, iar ceea ce – în asemenea manifestări militante – de obicei se scandează, de data aceasta, se putea citi pe costumele de om-sendviș, purtate de majoritatea celor prezenți: „Identitate prin cultură”, „Herculane, zestre culturală”, „Cultura, arma care nu ucide” etc...

Se dorește, astfel, sensibilizarea opiniei publice întru salvarea patrimoniului cultural și arhitectural al celei mai vechi stațiuni balneare din Europa, cu o vechime de aproape două mii de ani. Băile Herculane sunt acum aproape o ruină. Ignoranța, incompetența sau obscure interese private au dus la degradarea acestei perle arhitectonice și balneare a Banatului. Autorul acestui proiect este poetul Laurian Stănescu, căruia i s-au alăturat prof. univ. dr. Ilie Cristescu, Ioan Țîndrea, actorul Claudiu Bleont, scriitorii Miron Manega și Gheorghe Neagu. Ne alăturăm celor care speră că strigătul oamenilor de cultură (auzit la Băile Herculane, prin porta-voce) va avea rezonanță în faptele celor ce dețin puterea de a salva patrimoniul cultural.



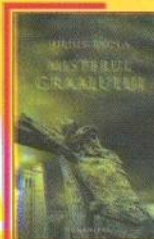
Neagu Djuvara, Civilizații și tipare istorice. Seria de autor a lui Neagu Djuvara pune problema peregrinătății civilizațiilor sau, mai bine zis, a neperenității, a micimii, finitudinii și ticăloșiei lor. Nu istorie, sau nu doar istorie, cultura istoriei și istoria culturii împletite cu o cultură a civilizațiilor. Nu despre soarta oamenilor, a unui om anume, ci a culturii – ca ființă cât se poate de vie.



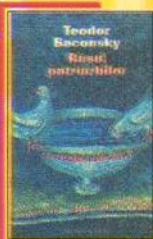
Guillermo Martinez, Crimele din Oxford. Humanitas Fiction, Colecția Raftul Denisei. O carte fascinantă. O carte „întunecată”, dar prin care, din când în când, scriește amintirea lui Borges. Ce ne făceam, oare, Doamne, în secolul XX, fără orbul ăsta din Buenos Aires? Matematică și mister, într-un cocteil exploziv...



Martin Suter, Diavolul din Milano. Humanitas Fiction, Colecția Raftul Denisei. O carte care este, deja, „vănătă”, pe care o găsești greu. Foarte probabil, un viitor bestseller. Și care ridică o problemă malefică, dar cât de fierbinte, pentru unii: merită să îți vinzi sufletul pentru fericire? În ceea ce mă privește, răspunsul e categoric nu. Fericirea se poate obține și altfel. Dar care e răspunsul dumneavoastră?



Julius Evola, Misterul Graalului. Mărturisesc, deși nu mi-a plăcut Metafizica sexului (unghiul de vedere al cărții), Evola, dincolo de un discipol cu străduință, mi s-a părut a fi un bun scrib al eseului. Evident că Evola are dreptate: Graalul trebuie să fie un lucru cum nu se poate mai viu. Ezoterist, poet, filosof în cetațe, Evola are un destin pe cât de strălucit pe atât de tragic.



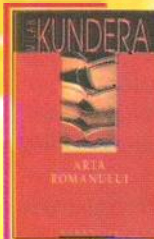
Teodor Baconsky, Răsul patriarhilor. Baconsky, cum fals s-ar putea crede, nu opune răsul hierarhismului. Nici veselie sobrietății. Ci le pune laolaltă, le compatibilizează. Cartea este construită solid, cu o structură impecabilă, fiind la nivelul unor cote valorice precum Patapievic, Pîtu, Dan Petrescu ș.a., adică tot ce știu eu cam foarte bun.



Constantin Noica, Despre lăutarism. Uneori mă consternează Noica prin aplecarea asupra unor „păcate” care ne sunt familiare tuturor: în fiecare dintre noi, să recunoaștem, zace un lăutar. În cartea lui Noica sunt reunite câteva texte fundamentale ale autorului de la Păltiniș, precum *Cei 22*, gata să aprindă răvna & imaginația & vrednicia oricui. Și, încă, se mai vede Noica acela cu înalt ideal.



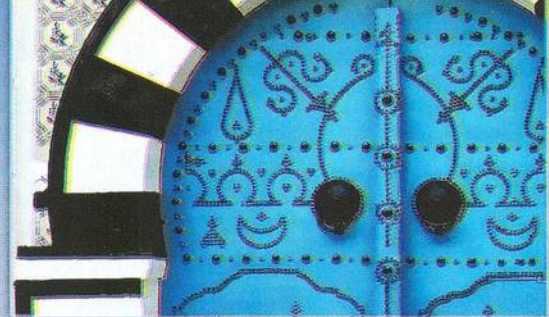
Dan C. Mihăilescu, Idol cu zimți. Dincolo de emisiunea sa televizată, nici un critic român n-a reușit să se așeze cu mai multă greutate (și umor!) pe sculele profesiei sale, trăind numai din asta și nutrindu-și viața direct din acest fir tors al lucrurilor. În spatele ochelarelor săi decupați din fundul borcanelor de iaurt, stă un spirit plin de vervă, extrem de viu, acid. Mi-e teamă că, față cu el, nici admirația nu e îndeajuns...



Milan Kundera, Arta romanului. Trebuie să spun, dintru bun început, că nu sunt un fan al lui Kundera (spre deosebire de câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei!), dar trebuie să recunosc valoarea unui foarte bun mînuitor al cuvîntului. Pur și simplu, Kundera are prea multă finețe pentru mine. Eu sunt brutal, primitiv... Ei bine, dar tocmai de asta s-ar putea să vă placă Kundera!

Tunisia

destinație de vis



Te îmbie cu atmosfera exotică și te poartă într-o călătorie care ți-ai dori să nu se mai termine. Tunisia e acel tărâm fascinant cu atracții ce îți taie răsuflarea.

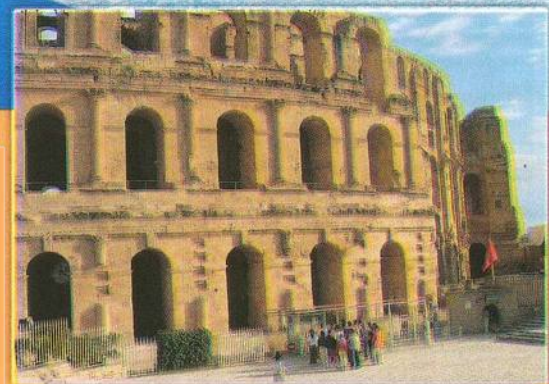
Mirosul de jasmin și ceai de mentă, aroma îmbietoare de narghilea, șarmul carpetelor orientale și fata morgana sahariană sunt rândurile unei file care introduc turistul într-o lume aparte: Tunisia.

Atracții turistice: Pentru cei pasionați de cultură, Tunisia este un adevărat paradis: amfiteatrul de la El Jem, replică fidelă a Colosseumului de la Roma, ruinele Cartaginei atrag turiști din lumea întreagă. Străvechile citadele arabe de la Monastir reprezintă experiențe pline de culoare pentru orice vizitator, în vreme ce Kairouan, al patrulea oraș sfânt al Islamului, te introduce în atmosfera marilor pelerinaje musulmane.

Atmosfera: Tunisia este Orientul Mijlociu cu o amprentă franțuzească. Atmosfera din orașe este calmă și relaxantă. Cel mai boem oraș din Tunisia, Sidi Bou Said, a inspirat artiști ca Andres Gide, Georges Bernanos și Paul Klee care obișnuiau să se întâlnească la "Cafe des Nattes". Pe strada principală, mărginită de eucalipti uriași, căsuțe albe și cafenele parcă anume făcute pentru a savura o cafea într-o după-amiază târzie, o ușă albastră te conduce către Dar el-Annabi - o casă din secolul al XVIII-lea. Cu doi dolari poți bea un ceai de mentă în curtea interioară umbră de tufe mari de plante frumos mirositoare, iar apoi poți admira de pe acoperiș Golful Tunis lucind în lumina soarelui la asfințit.

Shopping: Străzile Medinei sunt încântătoare. Încurcate ca un ghem, astfel încât te pierzi imediat ce pui piciorul în bazar. Nenumărate bijuterii, haine tradiționale, suveniruri, pantofi și genți din piele își așteaptă cumpărătorii. Trebuie doar să respecti tradiția locului și să negociezi prețul. Un colier pe care vânzătorul îți cere inițial 25 de dinari, îl iei în final cu 5.

Delicatese: Tunisia excelează în sortimente culinare, însă mare grijă să nu le combinate. Vinul este la mare cinste, Nabeul adăpostind numeroase plantații de vie, dar și de portocali.



Cele mai bune oferte

Hotel SAMIRA CLUB 3*
de la **239** euro/pers

Hotel IBEROSTAR
BELISAIRE 4*
de la **364** euro/pers

Hotel SINDBAD 5*
de la **368** euro/pers

Tariful include:

- transport cu avionul; - transfer aeroport-hotel-aeroport; - 7 cazări în cameră standard cu demipensiune;
- asistență turistică.

Tariful NU include:

- taxă aeroport 95 euro (obligatorie);
- supliment cherosen 10 euro obligatoriu); - asigurarea medicală, - late check-out

AGENȚIA TUNISIANA

(www.tunisiana-travel.ro),

tel: 021.311.32.92/ 021.311.49.05

Adresa: Calea Moșilor 96, sect. 2,
București

office@tunisiana.ro

Afaceri

Unii au fluturi în cap, alții au fluturi la stomac. Unii cresc fluturi de dragul frumuseții acestor insecte, alții fac afaceri cu ei. Irina Predescu face parte din ultima categorie. Sigur, îi sunt și foarte dragi fluturii, dar știe că poți scoate bani cu ei. Cine s-ar fi gândit că poți încropi cu ajutorul drăgălașelor insecte o afacere? Irina Predescu s-a gândit și are chiar succes pe piață. A înființat o firmă – *Butterfly Trading* – și eliberează fluturi vii la nunți, botezuri și alte evenimente fericite. Totul e ecologic, fluturii nu suferă deloc și sunt eliberați vii pentru doritori. Am găsit firma ei pe internet, am stabilit o întâlnire cu proprietara acestei ciudate afaceri, care ne-a promis o eliberare de fluturi pentru noi, echipa *Flacăra*.



EU

aripi diafane

**Eliberarea
de fluturi vii,
ultima modă
la nunți
și botezuri**

Parcul Herăstrău. Ora 9.30. Ne întâlnim eu și fotoreporterul nostru cu Irina Predescu. Nu vine singură. E însoțită de vreo 12 fluturi din speciile *Inachis io* – *Ochiul de păun* respectiv *Iphiclydes podalirius* – *Coadă rândunicii*. Fluturii sunt vii, ambalați în pliculețe și puși într-o cutie. Irina i-a ținut în mașină, unde are aer condiționat, iar temperatura o păstrează pentru ei – dragii de ei – între 4 și 8 grade Celsius.

Luând în considerare că lumina este bună acum, dimineața, iar fluturii deja încep să se agite în plicuri, lăsăm discuția pe marginea afacerii de care se ocupă Irina pe mai târziu și asistăm întâi la eliberarea fluturilor. Este o experiență unică și nu-i de mirare că multă lume optează pentru o eliberare de fluturi vii la nunta ori botezuri chiar dacă prețurile nu sunt tocmai mici. Majoritatea cererilor sunt axate pe un pachet de 50 de fluturi. 50 de fluturi costă 1.250 de lei, 100 costă 1.600 de lei, iar 500 de fluturi 4.350 lei.

**„Ori de câte ori
livrez fluturii, îi aduc
la temperaturi mai
joase decât cele de
afară, fiindcă așa, nu
își iau zborul imediat,
ci așteaptă să li se
încălzească aripile. În
felul acesta putem fi
martorii unui adevărat
spectacol la elibe-
rarea fluturilor. Dacă
i-aș aduce la tempe-
raturi apropiate celei
de afară, atunci nici
nu am apuca să îi
vedem, așa de repede
și-ar lua zborul”,
ne explică Irina
Predescu.**

„Prețul scade considerabil pe măsură ce crește numărul de fluturi ceruți la o eliberare. E un efort foarte mare să crești 50 de fluturi dar efortul e același când trebuie să crești 500 din aceeași specie și atunci ai preț mai mic. Stabilesc prețurile în funcție de fiecare lună și de numărul de fluturi, plus specie. La unele am disponibilitate o lună, la altele nu. Fluturii au fiecare un ciclu al lor de viață, *Coadă rândunicii* o am în luna august, însă, uneori o am și în luna mai. Comenzile trebuie date cam cu 32 de zile înainte. Asta și din rațiune de ambalaj, depinde din ce fel de ambalaj vrea clientul să iasă fluturii.”

Cei mai agitați sunt fluturii *Ochi de păun*. Ei ies primii din plicuri. Ca și cum ar ști cine le este stăpânul, prima lor grijă este

să i se așeze în păr Irinei. Acolo stau până li se încălzesc aripile suficient pentru a putea zbura. Dacă bate vântul nu își iau zborul. Avem noroc că adie nițel briza Herăstrăului și superbe lepidoptere nu se grăbesc să plece. Un moment numai bun de făcut fotografii. E adevărat că și în clipa în care găsesc momentul propice să zboare își



iau avânt rapid în văzduh. Vine rândul speciei *Coadă rândunicii*. E un fluture ceva mai mare și mai simandicos. Aș putea zice chiar lenes. Spre bucuria noastră, îl vedem cu aripile întinse, în toată splendoarea, fie pe părul Irinei, fie pe petalele unui trandafir din apropiere. *Coadă rândunicii* parcă știe că ia parte la o ședință foto în care vedeta este chiar el. Privindu-l, mai că îmi vine să mă apuc și eu de o afacere cu fluturi. Dar, vedeți dv., eliberarea de fluturi vii contra cost nu e un business așa ușor! Irina știe

cum și de ce! Fata aceasta, în vârstă de numai 22 de ani, cunoaște o mulțime de lucruri despre fluturi și are un simț de întreprinzător excepțional. Firavă și finuță ca și fluturii diafani pe care ni i-a adus spre demonstrație, nu ai zice că Irina e om de afaceri. Nu vă luați după aparențe! Irina știe foarte bine ceea ce vrea. Este studentă la

Drept, vrea să devină avocat, dar în paralel se ocupă de afacerea pe care a pus-o pe picioare acum doi ani. Cum i-a venit năstrușnica și îndrăzneata idee? „La 19 ani o prietenă mi-a făcut cadou un film despre o eliberare de fluturi. Am aflat că în SUA există o adevărată industrie a fluturilor vii. Ideea de a elibera fluturi la o zi de naștere, o aniversare sau la o nuntă mi s-a părut haioasă. Cum chiar în aceeași perioadă Asociația Mondială a Crescătorilor de Fluturi organizează on-line niște cursuri privind business-ul cu fluturi, m-am înscris”, așa începe povestea firmei *Butterfly Trading*. Sigur că asta a însemnat o investiție. Cursurile trebuiau plătite și costau 250 de dolari. Apoi mostrele cu care trebuia să lucrezi făceau și ele vreo 500 de dolari. Cu toate că nu foarte încrezători, părinții Irinei au susținut-o și tânăra a terminat cursurile cu succes. A aflat cu prilejul

cursurilor o mulțime de lucruri privind speciile de fluturi care pot fi comercializate, modul de ambalare a produsului viu, distribuție, piață, clienți. Informația nu era ușor de obținut, crescătorii de fluturi americani și nu numai fiind destul de reticenți în a da informații extracursuri. Piața americană de fluturi este o piață aproape suprasaturată așa că orice element nou de business este păzit cu sfințenie de ochii concurenței. Dar Irina nu pe piața americană voia să se lanseze. Fata s-a gândit la România, unde piața este

Toate miresele vor fluturi albi

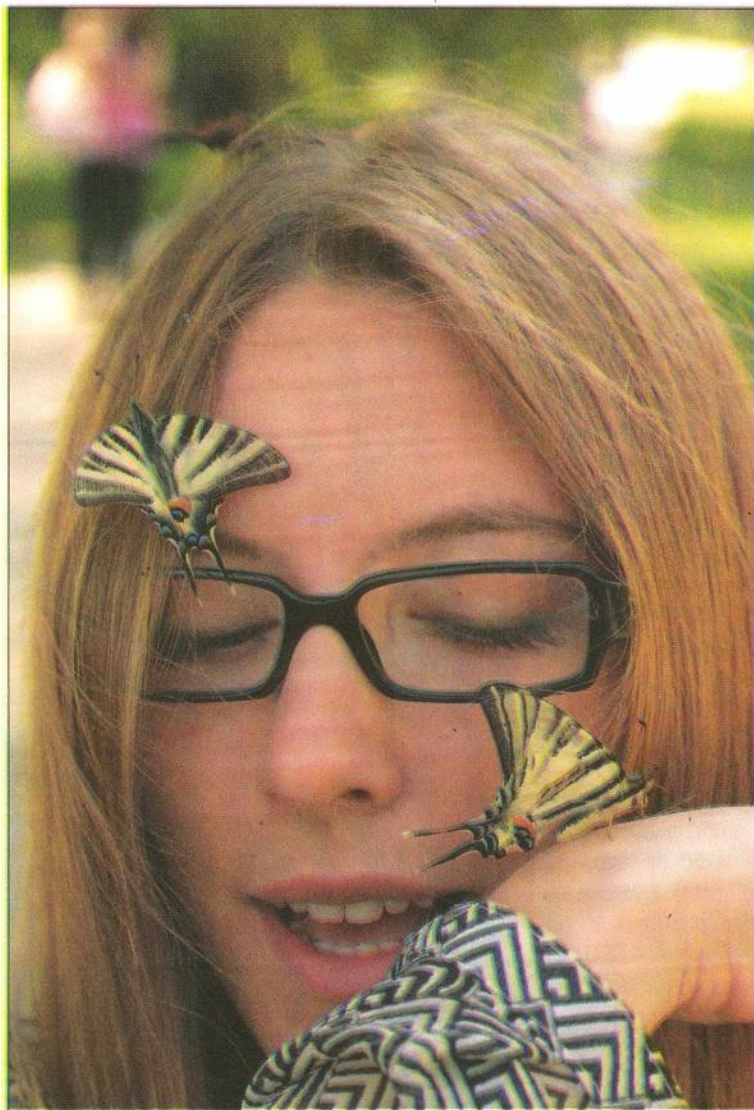
Un alt lucru pe care trebuie să-l știe cei

care vin și cer eliberări de fluturi este faptul că ei trebuie să afle dacă persoana căreia vor să îi facă surpriza iubește sau nu fluturii. „În primul an de activitate am avut un incident în care, la o eliberare de fluturi, mireasa nu a gustat momentul și a început să omoare fluturii. Toți s-au bucurat de eveniment, numai ea nu. Așa că întotdeauna cer clienților să se intereseze dacă cei cărora le fac cadou o eliberare de fluturi îi gustă sau nu momentul. Clienții trebuie să înțeleagă că o eliberare de fluturi se face pentru bucuria momentului. Fluturii nu se mai întorc, nu se pot păstra ca vesela sau mai știu eu ce, după eveniment“, precizează Irina Predescu.

virgină, comerțul cu fluturi fiind inexistent. Sau, oricum, în fază incipientă, având în vedere că *Butterfly Trading* este prima firmă autohtonă care comercializează fluturi.

„Cred că știu despre eliberările de fluturi și relația cu clienții mai mult decât știe oricine în această clipă în România“, susține Irina. „Încă de la început, problema mea a fost că eu în țară nu puteam aduce specii de fluturi care să reziste la climatul de aici. Pe de altă parte, nici nu am găsit ușor un crescător de fluturi care să fie dispus să-mi livreze mie fluturi vii pentru eliberarea la diverse evenimente. Și, oricum, producătorii de fluturi din SUA nu pot livra material viu în afara țării. Mai mult, nici cu transportul nu ai cum să faci. Un fluture trăiește între opt zile și trei luni – depinde de specie. Dar transportul durează mult și riști să-ți ajungă fluturii morți la destinație. Mi-am căutat un producător în Europa. Am descoperit un crescător din Germania, dar nu se potriveau speciile de nici o culoare cu ceea ce doream eu și nici el nu era dispus să crească pentru mine anumite specii. Apoi, am căutat o firmă din Marea Britanie cu care am și colaborat o perioadă până mi-am găsit un crescător local, român. Firma britanică nu oferea deloc condiții avantajoase, în sensul că ei aveau niște pachete stricte la care eu trebuia să mă lipesc tot timpul. Am importat *Vanessa Cardui* (*Painted Lady*), un fluture destul de frumușel, dar nu foarte interesant. Adică, în acest moment am în portofoliu *Iphiclidides podalirius* – *Coadă rândunicii*, specie care trăiește și la noi și care e comparabilă cu *Danaus Plexippus Americanus* (*Monarhul american*) și chiar mai spectaculoasă fiindcă *Monarhul american* are și puțin portocaliu, și doar cu aripile deschise oferă un adevărat spectacol. Așadar, o perioadă am lucrat cu cei din Marea Britanie și importam de acolo. Transportul era un stres continuu că nu știai dacă ajung întregi. Fluturii plecau de acolo în regulă, dar nu știam cât timp va dura până ajung în România. Nu există nici un serviciu care să te asigure că vor ajunge în siguranță, iar britanicii nu garantau pentru colet. Am mers așa o vară, apoi mi-am găsit un

producător local.“ Primul an de business a reprezentat pentru Irina mai mult o perioadă de acomodare atât pentru ea cât și pentru clienți, o tatonare reciprocă a cererii și ofertei. „Aveam un pont că se caută foarte tare fluturi de orice fel pentru mirese, la felicitări, era vorba despre fluturi din hârtie. Am dat un anunț, dar nimic spectaculos ca și conținut. A fost o chestie simplă, dar a avut un efect. În zona de fluturi la început apăream pe primele poziții pe internet, acum nu mai sunt, dar oricum, nu era nimic



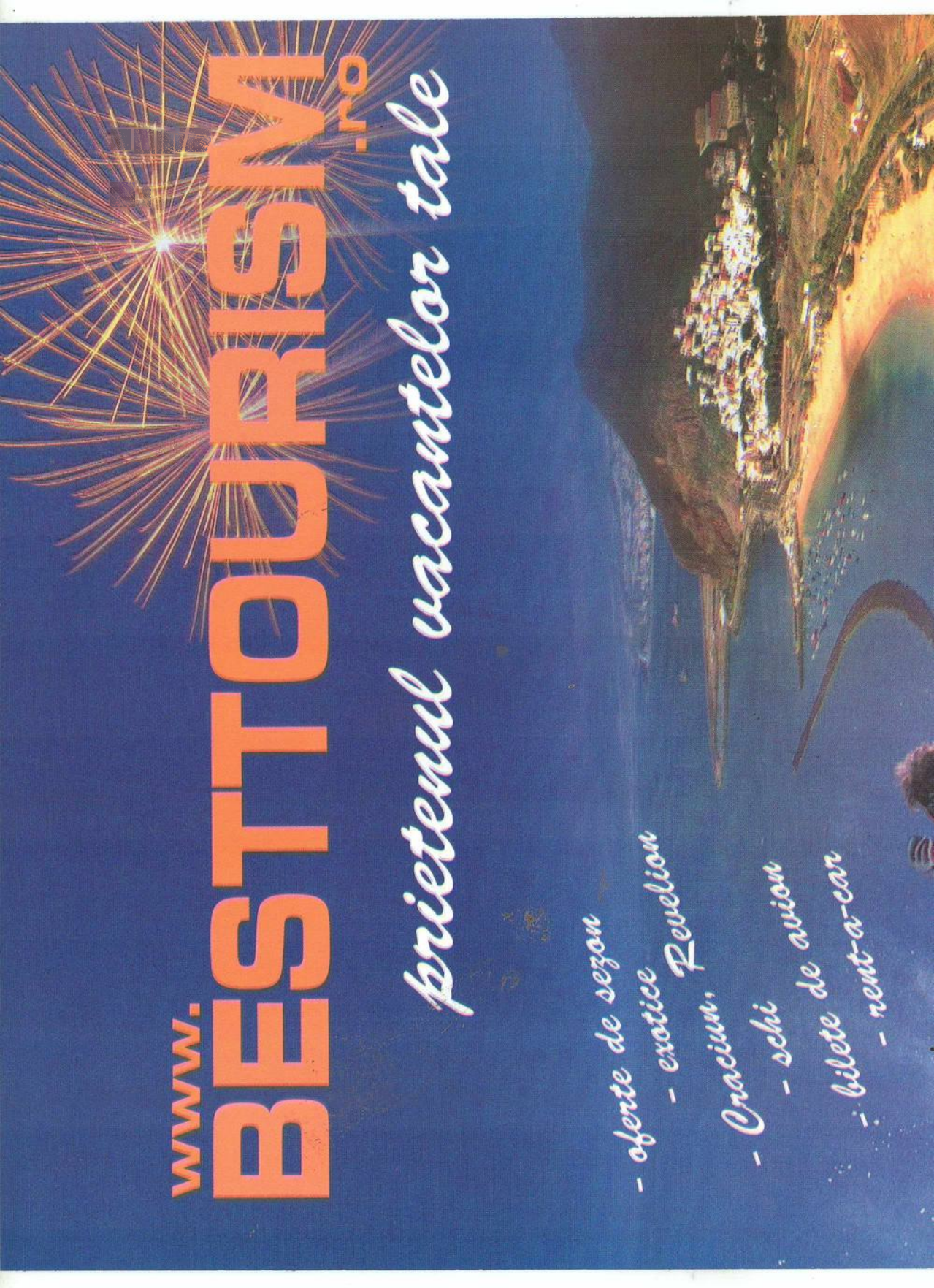
spectaculos, era un simplu text, fără poze. După o perioadă m-a contactat Eugen de la Baia Mare și mi-a spus că el crește fluturi și că ar fi bine să avem o discuție dacă mă interesează. Era pasionat de fluturi. Sunt foarte mulți pasionați de fluturi, dar nu sunt mulți cei care să facă din asta o afacere. E mai complicat să crești fluturi. Sigur, eu am un stres cu clientul că trebuie să mă întâlnesc cu el și să îi ofer servicii de calitate, dar stresul cel mai mare îl are crescătorul fiindcă eu când îi cer fluturi trebuie să mi-l dea la data respectivă. Și cu fluturii nu e ca la fabrică, aici producția e vie. Are riscuri foarte mari pe care și le asumă. E o pro-

blemă că am un singur crescător, deci un singur furnizor, fiindcă dacă – de pildă – se întâmplă să dea o boală peste fluturii săi, eu nu am plan de rezervă. Până acum Eugen creștea fluturi din pasiune și îi elibera pentru prieteni, el fiind informatician de profesie. Ca să crești fluturi trebuie multă observație la speciile consacrate să știi cum se cresc. Eu am mizat pe ideea că majoritatea clienților ziceau doar atât: o singură specie? Inițial ofeream o singură specie, iar clienții mă întrebau: doar atât? Acum am cinci specii: *Inachis io* – *Ochiul de păun*, *Leptidea sinapis* – *Fluturele de salcâm*, *Iphiclidides podalirius* – *Coadă rândunicii*, tot albă, *Aporia crataegi* – un fluture alb, fără denumire populară și încă o specie albă. Toate miresele vor fluturi albi, dar nu e o idee foarte bună fiindcă nu se vede absolut nimic, fluturii se duc spre rochia albă, se vor așeza pe mireasă, dar nu se vor vedea în fotografii, sunt diafani. E adevărat că sunt în acord cu ideea de mireasă, dar nu se văd, de aceea eu insist să optez pentru fluturii colorați. Am mai multe specii albe, că am cerere pentru ei“, explică Irina.

Cum afacerea cu fluturi vii este profitabilă doar pe perioada sezonului cald – din mai până în septembrie, uneori și octombrie dacă e anul călduros, Irina s-a gândit să diversifice oferta și pe perioada când nu poate elibera fluturi vii. „Am constatat că e nevoie să fii pe piață în permanență. Am contactat în acest scop o firmă din Franța – *Magic Flyer*. Prin ei voi putea elibera un fluture de hârtie – e o formulă unică în lume patentată de către cei de la *Magic Flyer* – fluturele se introduce în felicitări, cărți poștale ș.a.m.d. și atunci când deschizi felicitarea/invitația de nuntă zboară ca un fluture natural pentru câteva secunde. Consider că e o idee bună, care mă va menține în piață și pe perioada anului când nu pot elibera fluturi vii. Mai mult, sper să-mi găsesc și un producător mai aproape de București pentru diversificarea ofertei de fluturi vii.“

Text: Alice-Claudia Gherman

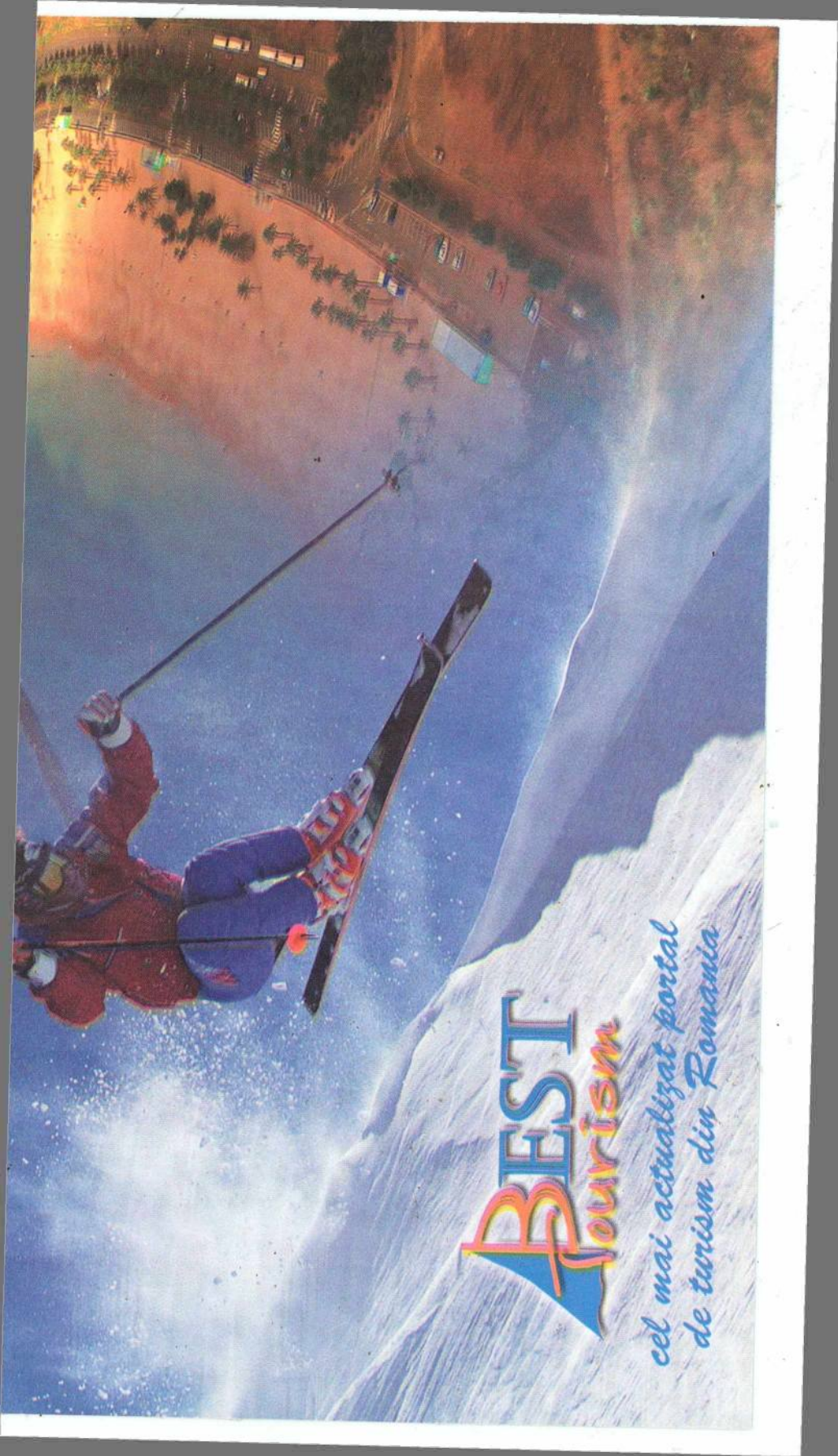
Foto: Octavian Tibăr



www.BESTTOURISM.ro

prietenul vacanțelor tale

- oferte de sezon
- exotice Revelion
- Craciun
- schi
- bilete de avion
- rent-a-car



BEST Tourism

*cel mai actualizat portal
de turism din Romania*

GUARA

Sacou
100% lână
**Preț
390 lei**



Sacou
amestec
de bumbac și lână
Preț 380 lei



Sacou
100%
poliester
Preț 420 lei

Rochie 100% mătase
Preț 350 lei



Bluză
100%
mătase
**Preț
150 lei**



Bluziță
100% vâscoză
Preț 130 lei
+ mărgel
Preț 79,90 lei



Pantaloni
100%
poliester
**Preț
110 lei**

Fustă
100%
vâscoză
**Preț
170 lei**



Trening bărbați
Adidas
Preț 330 lei



Vestă
damă
Nike
**Preț
190 lei**



Geantă
Adidas
Preț 230 lei



Trening copii
Nike
Preț 170 lei



Pantofi de damă, bărbați și copii
Nike și Adidas
Preț de la 130 lei la 400 lei

**Câștigătorii concursurilor
din Flacăra nr. 8-9/2008:**

Europa Travel

Ionescu Bianca - București

Editura MMS

Mihalache Mariana - Galați

Burchiu Nicoleta - Arad

Trandafir Eliza - Buzău

Mitrea Constantin

- Predeal, jud. Brașov

Leuștean Aurelian

- Târgu Jiu, jud. Gorj

Laropharm

Iordache Dumitru - București

Săvulescu Angela-Lucia

- Alba Iulia, jud. Alba

Boem

Toma Liana

- Timișoara, jud. Timiș

**Câștigătorii
concursului-sondaj
din Almanah
Flacăra Estival 2008**

Rusu Maria

- Măgureni, jud. Bacău

Pușcașu Florin

- Sădina, jud. Cluj

Burchiu Nicoleta - Arad

Micu Cătălina

- Borsuc, jud. Botoșani

Ion Maria - București

Ionescu Diana - București

Ștefan Doina - Constanța

Ursan Anișoara

- Cernăvești, jud. Constanța

Drăgoiu Gabriela

- Drobeta, jud. Mehedinți

Andronic Gabriela - Brașov

oriflame

natural swedish cosmetics



Stresul, poluarea dar și alți factori din mediul exterior ne agresează periodic și cu tenacitate tenul. O soluție extrem de agreată de către femeile din toată lumea este vizita la un cabinet dermato-cosmetic, al cărui rezultat este regenerarea pielii. Totuși, acest lucru prezintă și dezavantaje. Lipsa timpului sau costurile ridicate ar fi numai două dintre ele.

Cercetătorii Oriflame au venit în întâmpinarea acestei probleme prin crearea unui set de produse bio-exfoliante, inspirate de tratamentele dermatologice și cu aceleași efecte benefice ca și acestea. Avantajele acestui produs ar fi faptul că poate fi aplicat în intimitatea și confortul propriei locuințe, ca și tratament cosmetic, pe o perioadă de o lună, dar și costul, cu mult mai redus decât acela al unei vizite la cabinetul cosmetic.

Dar ce este acest produs?

Este vorba de un sistem exfoliant în 2 pași, conceput pe baza unei formule patentate Oriflame, care acționează la suprafața pielii, îndepărtând stratul superficial de celule. Totodată, acționează în profunzime, intensificând procesul natural de regenerare a pielii.

Contribuie la estomparea petelor negre, cauzate de procesul natural de îmbătrânire și dezvăluie un ten mai puțin ridat, mai neted și mai strălucitor. Inspirată de dermatologie, această tehnologie asigură o exfoliere eficientă, cu efect mai puțin dureros (de înțepătură) decât peeling-ul efectuat cu acid glicolic.

PASUL 01

SERUL DE NOAPTE BIO-EXFOLIANT

Acționează la suprafața pielii, exfoliind stratul de piele ternă sau deteriorată. Conține DermoZyme™, un complex delicat, dar eficient, care imită acțiunea de peeling natural a enzimelor din piele.

Efectul - pielea este imediat mai mătăsoasă și mai netedă.

PASUL 02

CREMA EXFOLIANTĂ DE ZI, CU FPS 12

Hidratează și acționează în profunzime pentru a intensifica procesul natural de regenerare a pielii.

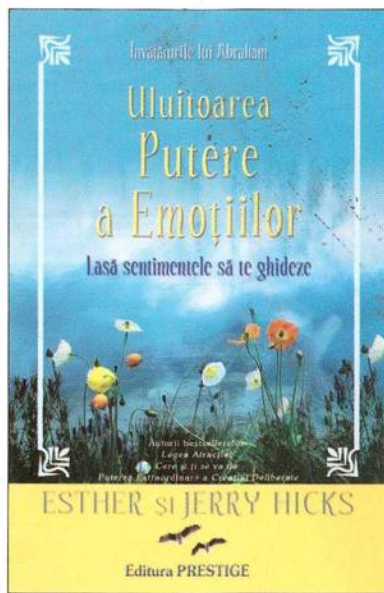
Conține acid acetilsalicilic, un ingredient puternic, dar delicat, care se regăsește în scoarța salciei argintii, care stimulează continuu procesul de regenerare celulară.

Rezultatul: diminuarea semnelor vizibile de îmbătrânire dar și a celor produse de expunerea la razele UV.

Conține FPS 12, pentru a preveni ulterioarele semne de îmbătrânire produse de razele solare.

Aceasta este una dintre cărțile deschizătoare de drumuri care vă va ajuta să înțelegeți emoțiile cu care vă confrunțați întreaga viață. În loc să aveți reacții nestăpânite, reflexe, pe care le au majoritatea oamenilor drept răspuns la viața lor aflată în continuă schimbare, lucrarea vă va ajuta să încadrați aceste răspunsuri într-o perspectivă mai amplă. Veți reuși să înțelegeți ce sunt emoțiile, ce semnifică fiecare dintre ele, și cum puteți folosi în mod eficient înțelegerea nouă pe care ați dobândit-o asupra lor.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:



Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în octombrie?

Editura Prestige pune la dispoziție cinci premii constând în câte un exemplar din **Uluitoarea Putere a Emoțiilor**. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data de 27.10.2008

BSB



Geacă
Preț
369 lei



Geacă
Preț
471 lei



Rochie
Preț 300 lei



Bluză
Preț 220 lei



Bluză
Preț 144 lei +
Fustă
Preț 395 lei



Pantaloni
Preț 281 lei



Bluză
Preț 137 lei

horoscop

Cristina Vanea



Berbec (21.03. - 20.04)

Dialogul cu cei din jur nu va evolua așa cum vă doriți. Dacă veți reuși să vă păstrați calmul va fi mai bine pentru toată lumea. În gospodărie este posibil să apară unele stricăciuni care vă vor obliga la cheltuieli peste așteptări. Pe cât posibil evitați să vă implicați în activități riscante.

Taur (21.04 - 20.05)

Situația financiară vă va interesa în mod special în această perioadă. Veți avea cheltuieli destul de mari, mai ales la începutul lunii, dar veți reuși să vă descurcați cu bine. În a doua parte a intervalului ar fi bine să nu vă grăbiți să luați decizii, deoarece nu veți fi obiectiv și ați putea face greșeli.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Ați putea face lucruri mari în această perioadă, căci șansa va fi de partea dv. După prima săptămână veți avea ocazia să faceți o investiție sau o cumpăratură de mai mari dimensiuni. Relația cu prietenii va evolua cât se poate de bine, iar sprijinul acestora vă va fi de un real folos în această perioadă.

Rac (22.06 - 22.07)

Veți fi ceva mai dinamic, dar și mai irascibil. Este o bună perioadă pentru a demara activități cu derulare pe termen lung. Unele dintre problemele cu care vă confrunțați până acum și-ar putea găsi rezolvarea. Oricum, conjunctura astrală vă va favoriza într-o mai mare măsură decât până acum.

Leu (23.07 - 23.08)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că ar fi bine să tratați cu toată seriozitatea orice simptom cu care vă veți confrunța. În plan profesional ați putea face unele mici schimbări, dar înainte de a trece la treabă n-ar strica să vă sfătuiți cu cineva de încredere.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Aveți suficientă energie fizică pentru a face față cu bine tuturor activităților pe care le aveți în program în această perioadă. Popularitatea dv. este în creștere, așa că veți avea ocazia să vă lărgiți cercul de prieteni sau să vă găsiți noi susținători ai proiectelor pe care le aveți în vedere.

Balanță (23.09 - 23.10)

Relația cu superiorii ierarhici va fi ceva mai tensionată în această lună. În plan profesional vă veți confrunța cu situații dificile, a căror rezolvare va necesita un efort deosebit. De energie fizică nu veți duce lipsă, dar veți avea tendința de a v-o risipi în chestiuni minore.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Este posibil să vi se facă unele propuneri de colaborare pe care va trebui să le analizați cu toată seriozitatea. Partenerul de viață va avea unele realizări în activitățile sociale sau profesionale în care este implicat. În ceea ce vă privește, vă veți bucura de mai multă simpatie în rândul prietenilor.

Caracteristica lunii octombrie

Conjunctura astrală predispune la implicarea în diverse activități financiare. Oportunitățile de a face investiții sunt mari, dar orice risc poate aduce neplăceri. Capacitatea de a vă pune ideile în practică va fi mai scăzută.

Săgetător (23.11 - 21.12)

La serviciu ați putea demara un proiect de mai mari dimensiuni pe care îl aveți în vedere de ceva timp. O investiție ar putea fi făcută în a doua jumătate a intervalului. Tot atunci ați putea să semnați un contract sau să puneți la punct proiecte de viitor. Inițiativele dv. se vor bucura de succes.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Lipsa de răbdare vă poate costa mult în ceea ce privește relația cu partenerul de viață sau cu colaboratorii. Încercați să vă gândiți de două ori înainte de a face sau de a spune ceva. Este o perioadă în care este nevoie de răbdare și perseverență în tot ceea ce doriți să întreprindeți.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Veți avea de făcut față unor activități dificile la serviciu, iar colegii nu se vor arăta prea cooperanți. Starea dv. fizică nu va fi dintre cele mai bune, așa că ați face bine să nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite. Este posibil să vă confrunțați cu dureri de cap sau stări febrile.

Pesti (19.02 - 20.03)

Interesul pentru chestiunile sentimentale va fi peste nivelul obișnuit; ați putea să faceți o cucerire, ceea ce vă va îmbunătăți starea psihică. Oricum, inițiativele dv. în plan sentimental se vor bucura de succes. Nu vor lipsi nici ocaziile de a petrece clipe excelente în compania prietenilor și a partenerului de suflet.

Blestemul manuscrisului

Bogdan Hrib este jurnalist și editor la *Tritonic*. A publicat romanul polițist *Filiera grecească*. Răzvan Dolea este profesor de istorie și jurnalist la *Radio România Cultural*, realizatorul emisiunii *Texte și pre-texte*. Cei doi au pus „mână de la mână” în *Blestemul manuscrisului*, un roman pe care nu trebuie să-l ratați. Și în culisele cărui intrăm, în rândurile următoare, alături de Răzvan Dolea.



De unde a pornit... *Blestemul manuscrisului*?

– De la, zicem noi, o... binecuvântată „partidă bahică” jucată de Bogdan și de mine, prin toamna lui 2007. El m-a provocat, spunându-mi că are nevoie de un context istoric pentru un roman polițist. Personajul creat de Bogdan în *Filiera grecească*, Stelian Munteanu, trebuia acum să dezlege misterul unei crime întâmplătoare la târgul de carte de la Frankfurt... Reflexe condiționate de editor: târg de carte, manuscrise miste-rioase și periculoasele dispute între marile puteri, nu doar din lumea cărților...

– Dumneavoastră ați adus motivația istorică.

– Da. O poveste, căci până la urmă ce altceva este istoria decât o poveste. Ea s-a transformat într-o jumătate de roman care duce acțiunea în trecut până în secolul al XIII-lea. Începe cu Negru Vodă pe care noi l-am „făcut” jumătate sas, după tată, jumătate român, după mamă: schwartz = negru, pe deasupra și cavaler teuton, apropiat și om de încredere al Marelui Mason Hermann von Salza.

– Disprețuitoare ipoteze!

– Nu-i vorba de cercetare istorică, Doamne ferește! Ci, de literatură inspirată dintr-o istorie bogată și fascinantă, istoria noastră, a românilor. De altfel, această carte nu cuprinde fapte sau evenimente istorice necunoscute lumii

specialiștilor. Doar că unele dintre ele sunt tratate literare, creând astfel alte întâmplări istorice, posibile sau probabile.

– Puteți da câteva exemple?

– Chiar începutul: formarea Țării Românești. Într-un context istoric marcat, după cruciada a IV-a, de ofensiva catolicismului în Răsăritul Europei, când mănăstirile de la Muntele Athos au recunoscut autoritatea papei, și, mai târziu, cnezii din Rusia au trecut la confesiunea catolică. De ce să nu așezăm și noi constituirea statului Țara Românească sub semnul unei „charte” papale care-i conferă rolul de pavăză a civilizației creștine, aici, la porțile Europei? Era, dacă vreți, o modă a chartelor în acea perioadă istorică: Ioan Fără de Țară dând „Magna Charta Libertatum” în Anglia, Andrei al II-lea „Bula de Aur” în Ungaria; noi l-am pus pe papa Honoriu al II-lea să dea un fel de „Chartă a Europei” încredințată românilor... ca misiune sau ca blestem!

– De aici *Blestemul manuscrisului*?

– Da. Cine știe, poate în tainele arhivelor de la Vatican se găsește și un astfel de document care a însemnat istoricește destinul unui neam. Acesta este și înțelesul pe care l-am dat noi cuvântului „blestem”: sensul arhaic

însemnând „soartă”. Petrecerea prin timp a unui popor, cu cele bune și cu cele rele, poate fi o modalitate românească de a percepe istoria. De altfel, și ilustrația copertei e sugestivă în acest sens: o spadă, care, ea însăși, poate simboliza o cruce. Numai că această spadă are mânerul rupt în două cruci care simbolizează cele două mari biserici creștine, cea Apuseană și cea Răsăriteană. Caxalemului, întemeietorului de țară, românului în general, nu i-a mai rămas decât să apuce spada de lamă... Istoria asta s-a scris și cu sânge!

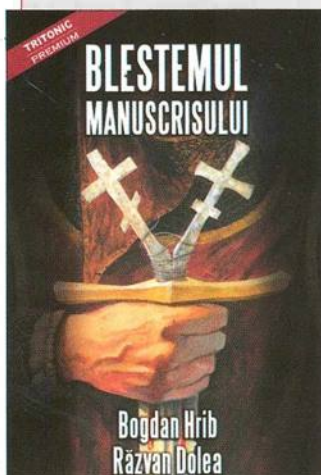
– Un roman și doi autori. Fapt mai rar întâlnit. Cum ați colaborat?

– Chiar și noi ne-am mirat cât de bine. Ne întâlneam cam de două ori pe săptămână și tot așa am văzut, vorba poetului, „că comedia se mișcă”!... Asta ne dă speranțe pentru viitor.

– Înțeleg că veți continua colaborarea.

– Avem în proiect un roman asemănător ca structură cu „Blestemul manuscrisului”, cu acțiunea pe două planuri, unul în prezent și altul în trecutul istoric. Numai că, aici, va fi vorba de o problemă de istorie universală cu implicații serioase în epoca noastră, dialogul între civilizații pornind de la substratul religios. Dialog care, de cele mai multe ori a lipsit făcând loc conflictului. Vrem să punem alături valorile care apropie trei mari religii: iudaismul, creștinismul și islamismul.

2007, octombrie, Pireu, Grecia. Stelian Munteanu, fost jurnalist și polițist, editor și detectiv de ocazie, este anunțat de un bun amic, inspector francez de poliție, că la Târgul de carte de la Frankfurt a fost găsit cadavruul unui electrician român. Ucis fără nici un motiv aparent. Apoi, acțiunea se mută în timp. 1216, august, Țara Bârsei, Transilvania. Marele Maestru al Cavalerilor Teutoni, Hermann von Salza, înțelege că bătălia pentru ținuturile carpatice e pierdută. Doar unul de-al locului, un român, poate duce lupta mai departe în apărarea creștinătății. Fratele Walter Schwartz a avut o mamă româncă, pentru ei este Vlad Negru. El poate fi întemeietorul, dacă Papa va redacta o Chartă a Europei unite, o bulă de plumb negru... Doar așa lupta poate fi dusă mai departe... Întemeierea Țării Românești, luptele pentru independență, marile mistere ale istoriei, cavaleri și domnitori, catolici și ortodocși, iubiri interzise, alianțe secrete, crime și execuții... Opt secole de istorie în umbra misteriosului Manuscris al Papei. Un manuscris negru, un manuscris blestemat să nu poată fi citit niciodată. Simultan alternând episoadele din trecut, în zilele noastre, Stelian, împreună cu poliția română, franceză și germană, încearcă să dea de urma ultimei copii a manuscrisului. Pierdut în 1945, lângă Budapesta, în ultimul contraatac al Diviziei 2 Panzer *Das Reich*, readus la București și ascuns la o secție a Comitetului Central, furat din nou din BCU în zilele Revoluției, ajunge, în fine, după ambuscade și urmărituri, la Palatul Cotroceni, cu ocazia unei recepții în cinstea miniștrilor apărării din țările NATO. Dar și aici se pregătește un atentat... Ultimul!



Oglinda cărților

HUMANITAS: În **HUMANITAS FICTION**, două apariții de un însemnat calibru, fără îndoială, ambele în **RAF-TUL DENISEI**. **Rick Moody, Furtuna de gheață**, roman. Un roman al revoluției sexuale din Statele Unite ale Americii, bestseller, tradus în toate limbile (mai puțin, poate, cele îngerești). O scriitură slobodă la gură. **Michael Chabon, Băieți teribili**, roman. Un roman la vârstele tinereții, despre aceleași vârste. Adică unul în care personajele se identifică perfect cu publicul-țintă. Jointuri, travestiți care sunt luați drept femei frumoase, o poveste îndeajuns de suculentă pentru a ne stârni curiozitatea. Tot la **HUMANITAS FICTION**, dar de data aceasta în Colecția **THRILLER & MYSTERY**, apare **Dale Furutani, Moarte la răscruce**, un prim roman dintr-o trilogie intitulată **Misterele samuraiului**. Mi se pare o apariție exotică, dar, poate, cu atât mai interesantă. Fundal istoric, al Japoniei de acum patru secole. Un polițier plasat în acea epocă nu are cum să nu fie incitant. Între aparițiile clasice ale **HUMANITAS**-ului, **Radu Paraschivescu, Cu inima smulsă din piept**. Este o carte atât de bine scrisă încât nici nu îți vine să crezi că a scris-o Radu Paraschivescu. Cine, soră? Tipu' ăla de la televizor, care e chemat mereu să vorbească despre meciuri de fotbal? Incredibil, soră! Chiar așa: să fie el un mare scriitor? Și dacă e? **NEMIRA: Iain Pears, Afacerea Rafael**. Un thriller... dar nu cumva mi-a mai căzut în mână ceva de Iain Pears? Nu cumva tot el a scris **Cercul crucii**? De data asta, în spatele unor ziduri coșcovite de istorie, zace un tablou. Și nu unul oarecare, ci chiar unul care îl are drept semnatar pe Rafael. **Jack Mc Devitt, Exploratorul**. Dacă tot ceea ce am afla despre viitor ne-ar contraria, am mai fi atât de dornici să îl trăim? Sau, oare, am mai citi science fiction? Întrebări grele. Cu răspunsuri pe măsură. **Science Fiction, 4, The Year's Best**. O antologie **Gardner Dozois** în care intră **Albert E. Cowdrey, William Sanders, Daniel Abraham, Colin P. Davis, Stephen Baxter** (de departe, preferatul meu, **Nemira** știe de cel!), **Caitlin R. Kiernan, Robert Reed, James L. Camblas, Peter F. Hamilton, Paul Di Filippo, Paul Melko, Walter Jon Williams**, nu poate fi decât **marfă**. **RAO: Ken Follet, Alb infinit**. Sub un titlu care poate părea „pur” sau seren, se ascunde un soi de (așa aș spune!) techno-thriller, în descendență, cumva, a lui **Michael Crichton**, cu eprubete, viruși mortali, laboratoare... **Jodi Picoult, O viață de rezervă**. Un roman parcă tocmai pentru părinții care se tem pentru viața copiilor lor, cu un discret parfum de telenovelă, hai să zicem, braziliană, de bună calitate. Sunteți pe target??? **Nicholas Sparks, Accidentul**. Autorul este prezentat de **PW („Publishers Weekly”)** drept cel mai de succes autor de romane de dragoste. Firește că este o poveste de dragoste, firește că sunt și morți tragice... **Terry Pratchett, Gârzi! Gârzi!** Dacă aveți una bucată copil, vârste diferite, să zicem, 8-12 ani, cum am eu (Cristian) – și e obraznic și se joacă toată ziua pe computer, ei bine, băgați-l sub nas **Terry Pratchett**. Există o șansă ca să îi placă. **James Patterson, Peter de Jonge, Casa de pe plajă**. Da, răzbdunare, moarte accidentală care miroase a crimă, ițe încălțate cu polițiști, avocați, toată țesătura de oameni ai legii... Cu o recomandare specială din partea **New York Times**. **John Connolly, Îngerul negru**. Dovadă că îngerii sunt/pot fi de mai multe culori. După cum e și sufletul oamenilor. O răpire care duce direct către o legendă. Cine/sau ce e „Îngerul negru”? Mitul coboară în timp, până în al Doilea Război Mondial și chiar mai departe. **Andreas Eschbach, Secătuît**. Un soi de super-thriller geopolitic, cu ingrediente „militare”, consistent, chiar dificil de ingerat & digerat, categoria **heavy-metal**. Da, dar pentru oameni care gândesc. **PARALELA 45: Jean Baudrillard, America**. Carte de referință. Una dintre mințile cele mai strălucite ale Franței secolului trecut. Este, alături de **Gilles Deleuze, Jacques Derrida**, echivalentul lui **Ihab Hassan**, de ceaștalaltă parte a Oceanului. **LIMES: Shantideva, Bodhicariavantara, Calea către Iluminare**. O incantație tibetană plină de miez. Și când te gândești că șase ani din viața mea n-am citit nimic altceva... E, aici, aspirația spre lumină a oricărui bodhisattva. **Vasile Gogea, Scene din viața lui Anselmus**. Ediția a II-a, corectată și completată de autor, cu o prefață de **Ion Bogdan Lefter**. O

carte și, deopotrivă, un autor care au făcut vogă, față cu o lucrare care se „clasicează” încet, pe nebăgate de seamă. **Edgar Krau, Cosmosul și destinul uman**. O carte care croșetează gândire pură, filo-sophie, Tarot... Interesantă, foarte tentantă de urmărit fie și doar ca o aventură. **Nicolae Turcan, Cioran sau excesul ca filosofie**. O carte despre **Cioran** care întărește voga filosofului pornit din Rășinari și, pe de altă parte, este scrisă tot de un specialist în filosofare. **Michel Quesnel, Dăruita-mi veșnicie**. Este cartea unui preot în Ordinul Oratorienilor (despre care, mărturisesc, până acum nu auzisem prea multe). **Jerome Meizoz, Destinații păgâne**. Poezie – și încă nu oricum, ci *up-to-date*. **EDITURA NOUĂ: Dimitrie Lupu, Grădina cu Venus**. O carte care are tot ce îi trebuie, mistery, ocultare, oarecare suspans. Ar putea fi chiar un bestseller. Și fantastic. Parabolă. Modelul cel mai apropiat ar fi **Adolfo Bioy Casraes. IDEEA EUROPEANĂ. Ion Ianoși – 80**. Oh, Doamne, iată, în sfârșit, un *optzecist* netextualist... La aniversară, supraviețuitorii unei generații strălucite a literelor românești. **Răzvan Voncu, Fragmente de noapte**. Tocmai i-am trimis propria mea carte și am primit-o pe a sa, cu autograf. Lucru care mă onorează pentru că **Răzvan**, coleg de generație cu mine, în ciuda mefiențelor unor alți congeneri malițioși, amenință să fie unul dintre scriitorii și, mai ales, criticii literari ai generației mele. **Simona Grazia-Dima, Labirint fără minotaur**. Simona e un autor prolific și un constructor de proiecte literare. O carte despre un minotaur multiplu. Pentru că, așa cum ne spune, „literatura e un labirint”. **Leo Butnaru, Copil la ruși**. Cartea începe cu o mică prolegomenă despre știința de a crește hulubi. Deși trăitor în lumea Prutului de dincolo, **Leo** aparține organic literaturii române. Ai spune că trăiește la București, Rădăuți sau Râmnicu Sărat... **Aura Christi, Casa din întuneric**, Colecția **Ficțiune/Roman**. **Aura Christi** are o personală știință a narațiunii, iar cărțile îi curg, una dintr-alta, într-un firesc desăvârșit. **POP VERLAG: Aura Christi, Elegien aus der Kalte**. Versiunea în limba germană a volumului de poeme **Elegii din sfera frigului**. Carte tradusă de **Edith Kondrat**, însoțită de o consistentă prefață a traducătorului. Grafică, text, traducere: toate impecabile. **VINEA: Cristian Pavel, Emoticons**. Una dintre cele mai bune cărți de poezie apărute în ultima vreme. Mă repet, cartea reabilitează sentimentul, este foarte *up-to-date*, ca unelte. În *top ten (twenty)* al poetilor nouăzeciști, alături de „nou-venita” **Anca Mizumschi. PRES-TIGE: Story Waters, Tu ești Dumnezeu**. Un text eminamente pozitiv, orientat către Dumnezeu. Autorul este un soi de misionar creștin, iar textul său se poate numi, pe drept cuvânt, text misionar. O inițiativă lăudabilă a editurii. **ALL: Larry King, Diana, prințesa inimilor**. Cartea poartă, dinainte, o specificație: Prințesa de Wales, Amintiri ale celor care au cunoscut-o mai bine. Un subiect care va rămâne fascinant pentru eternitate. Pentru că ea, **Diana**, a avut aura unei zeițe. **TRITONIC: Roger Zelazny, Amber (VII), Semnul Haosului**. Una dintre cele mai fascinante cărți ale omenirii. O epopee modernă. Și ce dacă e S.F.? Cu toții am trăit puțin în **Amber**. **PASTEL: Constantin Crețan, Dicționar**. Chiar dacă a început să devină un Harpagon al versului, Costi rămâne, tot timpul, interesant în experimentul său. Sincer, îl prefer (personal) în poemele mai lungi, originale, armonice & armonioase, diafane, plastice, expresive. **ANTARES: Petre Rău, Oglinda lui Eminescu**. O carte despre cinci autori fundamentali ai literaturii române. Remarcabil capitolul dedicat lui **Ion Barbu**. **AUTOGRAF: N. N. Negulescu, Ochiul de foc**. O carte de poezie, care mi-a parvenit prin bunăvoința lui **George Arion**. Poetul se apleacă asupra siluetei Seraphimilor și doarme în patul fulgerelor.

(Mihail Gălăjanu)

**Un service gândit
pentru mașina ta!**



**De la noi
pleci cu mașina
așa cum
ți-o dorești!**



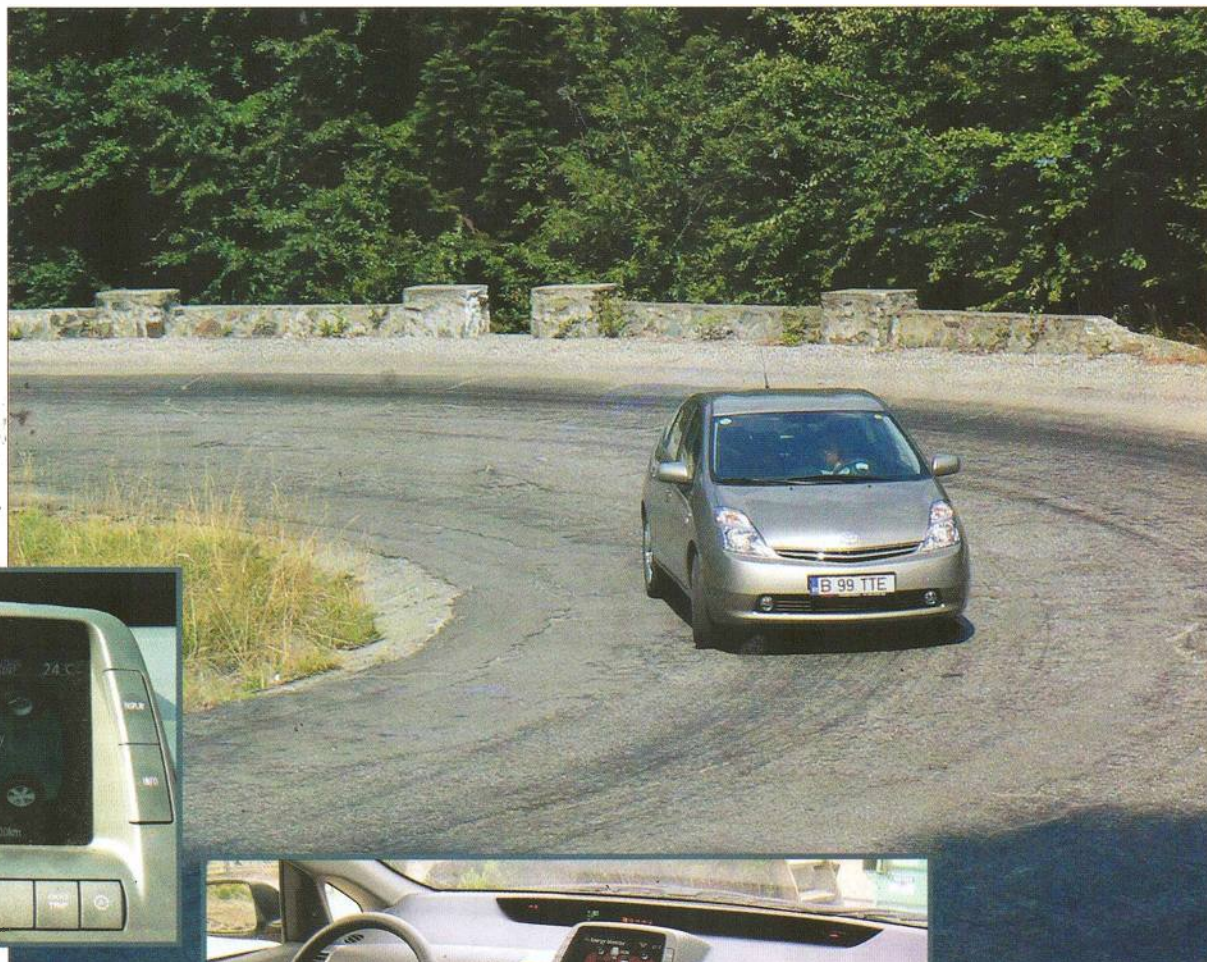
CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01

Experiența hibridă

Cel mai de succes automobil hibrid demonstrează în test că mașinile ecologice pot fi confortabile și economice fără a fi leneșe.



Toyota Prius este un automobil privit adesea cu neîncredere. Adorat de vedetele care doresc să-și proiecteze o imagine de apărători ai mediului, blamat de automobiliștii înrăiți pentru că spun că nu e suficient de economic sau de sportiv și urmărit ca o ciudățenie de marea masă a publicului din România, Prius se laudă cu aproape un milion de exemplare vândute în întreaga lume.

În 1993, Takeshi Uchiyamada, inginer-șef al proiectului Prius, a primit sarcina de a realiza un automobil dedicat secolului 21 care să fie eficient și ecologic, dar care să nu prezinte disconfort pentru pasageri. Inițial proiectul nu prevedea un automobil hibrid, dar cum conducerea Toyota nu s-a mulțumit cu o reducere a consumului de doar 50%, inginerii s-au văzut nevoiți să adopte măsuri radicale.

Astfel, după ce au studiat peste 100 de modele de design pentru automobile hibride, au decis să adopte un motor bazat pe un patent din 1974. După o muncă de mai mult de trei ani, inginerii japonezi au reușit să rezolve toate problemele tehnice întâlnite și Prius a debutat pe piață în decembrie 1997.

Principala problemă, legată de durata de



viață a bateriilor care trebuiau să reziste între 7 și 10 ani, a fost depășită după luarea deciziei de a folosi bateriile la o capacitate de încărcare între 60% și 40%.

Modelul actual reprezintă a treia generație de Prius și se bucură, pe lângă un design actualizat, și de cea mai modernă și eficientă tehnologie de până acum.

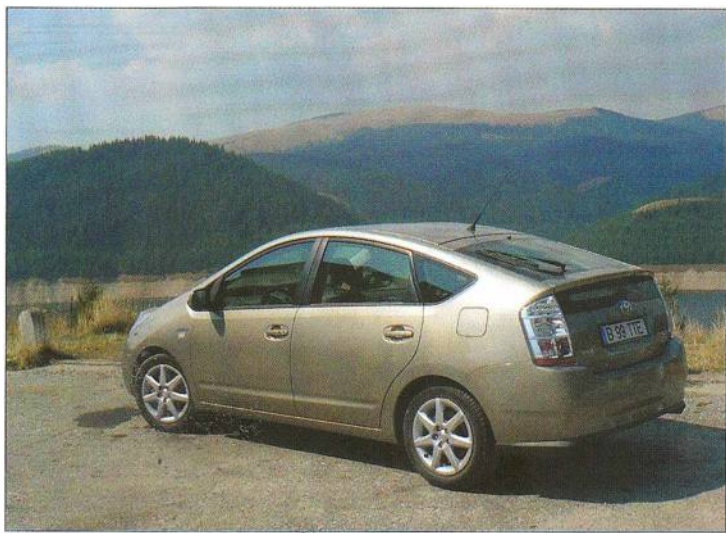
După o primă zi alături de Prius este inevitabil ca ziarist să nu-ți pui întrebarea: De ce așa? De ce acest design radical și riscant și nu unul care să se integreze mai bine în peisajul auto?

De ce nu au folosit o caroserie de la un model deja consacrat?

Iar răspunsul nu se lasă foarte mult așteptat și te privește în față atunci când ești la bordul mașinii și conduci în aglomerația bucureșteană: „Pentru ca să te simți special“.

Design-ul exterior este de tip hatchback, dar cu un aer de monovolum, impresie generată de caracterul ceva mai masiv, dar și de parbrizul care se continuă cu capota motorului.

Odată urcat la bord ai tendința să privești cu neîncredere Prius-ul. În mod normal, indiferent de producător și de dorința de a radicaliza design-ul interior, fiecare automobil are câteva repere familiare: volan, schimbător de viteze, frână de mână, afișaj de turanție și viteză deasupra volanului. Ei bine, față de cele de mai devreme, Prius nu are decât volan... Are în schimb un ecran de dimensiuni generoase, un



oferă la rândul său 68 CP și un cuplu de 400 Nm între 0 și 1.200 rotații pe minut. Ca să însumăm, putem spune că Hybrid Synergy Drive-ul de pe Prius se simte asemeni unui motor modern cu o capacitate de aproximativ 1,8 l. Nu are sens să intru în detaliile propulsiei, tot ce merită spus este că motorul electric vă ajută cel mai mult la viteze reduse, atunci când nu merită pornit și benzinarul. Cele două pot funcționa

separat sau în paralel, iar bateriile se încarcă pe toată durata rulării astfel încât Prius „nu trebuie băgat în priză”. Computerul este cel care decide ce motor trebuie cuplat și alege singur momentul optim în funcție de necesarul de putere. Mașina este suficient de sprintenă și, deși nu are un comportament sportiv, se ține bine în viraje și accelerează cu ușurință în depășiri și pe autostradă. Timpul necesar pentru a ajunge la 100 km/h este de 10,9 secunde, iar viteza maximă ajunge la 170 km/h.

Consumul declarat este de 5 l/100 km în mediul urban și 4,3 l/100 km în extraurban. Nu putem garanta pentru aceste cifre, dar este evident că, dacă la staționarea și mersul în coloană prin oraș se folosește motorul electric, atunci consumul are șanse foarte mari să scadă. Practic este singura soluție testată de noi până acum care promite rezultate reale într-un oraș precum București. În testul realizat cu precădere în extraurban, consumul a fost – la o apreciere pur subiectivă – cu 2-3 litri/100 km mai mic decât acela al unui automobil similar dotat cu un motor pe benzină.

Prețul de listă al lui Toyota Prius este de 25.500 de euro, dar deocamdată Toyota are o reducere și puteți achiziționa cel mai faimos hibrid cu doar aproximativ 23.000 de euro.

text și foto: **Mugurel Mărgărit**



buton de start, o cheie electronică ce poate fi păstrată în buzunar și o manetă de 7 cm în dreapta volanului. Aceasta din urmă, care personal mă face să mă gândesc la jocurile electronice la care îmi pierdeam vremea când mergeam cu părinții la mare, are rol de levier pentru cutia de viteze automată. Afișajul este plasat semi-central, undeva la baza parbrizului, iar frâna de mână este la picior... La o apăsare de buton, mașina pornește, dar singurul indiciu ține de aprinderea afișajului și pornirea aerului condiționat. Motorul electric este perfect silențios.

Așa încât, este dificil să nu te simți special sau să uiți măcar pentru o clipă că te afli într-o mașină cu motor hibrid. În plus, ecranul central, cu funcție tactilă, îți prezintă permanent situația propulsiei și încărcarea bateriilor. Ai ocazia să vezi la lucru motorul electric, motorul pe benzină sau amândouă cuplate. În orice moment, vizualizezi consumul și poți să îți adaptezi condusul pentru mai multă eficiență. Același ecran este responsabil și de comanda climatizării și instalației audio JBL. Totul se face cu iconițe de dimensiuni mari și este foarte ușor de folosit.

Prius este o mașină ce proiectează un aer premium. Exteriorul atrage privirile curioșilor, iar interiorul oferă materiale de bună calitate, plăcute la atingere. Cotiera centrală de dimensiuni generoase și absența schimbătorului de viteze aduc șoferului un confort deosebit atât la drumurile lungi cât și în ambuteiaje. Peste tot, diverse spații de depozitare te îmbie să-ți „pierzi” obiectele prin mașină.

Toyota Prius este un automobil propulsat de Hybrid Synergy Drive care se traduce în fapt prin cuplarea unui motor pe benzină în paralel cu unul electric. Motorul pe benzină, VVT-i, are o capacitate de 1,5 l și dezvoltă 78 CP. Propulsorul electric

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură, mai mult decât divertisment, vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

REBUS

58 de **B**uzunar
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTEGRAME & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLACĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

calitate garantată de **PUBLICAȚIILE**

Filosofia pentru bufoni

Mic tratat de tot râsul filosofilor

o carte semnată de Pedro González Calero, în traducerea lui Mihai Gruia Novac, apărută la Editura **Nemira**, colecția **Bonton**

Pedro González Calero are 45 de ani, s-a născut și trăiește la Madrid și a fost măturător, arhivar, documentarist și profesor de filosofie. În acest volum, Pedro González Calero ne arată că filosofia poate fi și amuzantă. Povestirile despre acei oameni de o morgă infinită pot fi pline de umor, iar periplitul filosofiei poate fi povestit așa cum ai spune un banc. Un itinerar prin istoria gândirii, de mână cu anecdotele și vorbele de duh ale marilor filosofi. O carte ce încearcă să recupereze exemplele de umor pe care ni le-a lăsat istoria filosofiei, dar și glumele făcute pe seama filosofilor și a ideilor acestora, pentru că, spunea Pascal, și a glumi pe seama filosofiei înseamnă a face filosofie. Filosofia nu a dus lipsă de umoriști notabili, printre care și Nietzsche, un mare amator de poante și caraghioslăcuri, ce oferea pasiunii sale și un fundament metafizic: „omul este animalul care suferă atât de intens, încât a trebuit să inventeze râsul”. Pregătiți-vă să suferiți, așadar, lacrimile vor curge șiroaie!

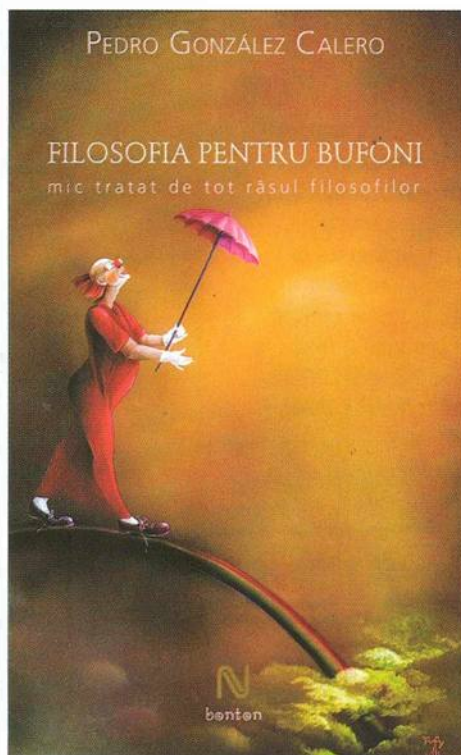


FILOSOFIE MODERNĂ. CINA IDIOTILOR. Multă lume îi asocia pe filosofi cu persoane frugale și mai curând incapabile să se bucure de plăcerile vieții. Așa trebuie să fi crezut și contele de Lamborn, care s-a întâlnit într-unul dintre cele mai bune localuri din Paris cu Descartes, cel mai faimos filosof din secolul al XVII-lea, care, cu gesturi pline de satisfacție, se înfrupta dintr-un delicios fazan. Văzându-l, contele s-a adresat lui Descartes cu următoarele cuvinte:

— Nu știam că filosofii se desfată cu lucruri atât de materiale ca acesta.

Contrariat de impertinența contelui și de imixtiunea lui, Descartes i-a replicat:

— Ce credeai, că Dumnezeu a făcut aceste bunătăți pentru ca să le mănânce doar idiotii?



MAI MULT VOLUM DECÂT CAPACITATE.

Blaise Pascal a fost unul dintre reprezentanții de seamă ai științei și filosofiei secolului al XVII-lea. În domeniul filosofic s-a remarcat prin spiritualismul său și prin cercetarea limitelor rațiunii. A sa este ideea conform căreia „inima are rațiunile ei pe care rațiunea nu le cunoaște”. Pe

a făcut importante descoperiri în domeniile matematicilor, fizicii, hidrodinamicii și hidrostaticii.

Acest neastâmpăr științific apare reflectat în cheie umoristică în judecata pe care a enunțat-o cu privire la un anumit bărbat care se remarcă prin mărimea și grăsimea sa, ca și prin sărăcia de spirit:

— Aceasta demonstrează, a spus Pascal, că un corp poate avea mult mai mult volum decât capacitate.

RĂMĂȘAGUL LUI PASCAL. Pascal a propus un argument pentru credința în Dumnezeu, sub forma unui rămășag. Ce este mai bine pentru viața noastră, să credem în Dumnezeu sau să nu credem? Dacă ne hotărâm să credem și rezultă că Dumnezeu există cu adevărat, atunci ne câștigăm

mântuirea, viața veșnică în ceruri, în timp ce dacă Dumnezeu nu există, atunci nu am pierdut nimic crezând în existența sa. Ei bine, dacă nu credem în Dumnezeu și se dovedește că Dumnezeu nu există, atunci nu pierdem nimic, dar dacă Dumnezeu există, pierdem mântuirea și suferim pedeapsa iadului. Prin urmare, conchidea Pascal, este mai folositor, oricum ai privi, să crezi în Dumnezeu decât să nu crezi în el.

Eu am însă mari îndoieli că această credință calculată ar fi răsplătită de Dumnezeu. Mai mult chiar, aș putea paria că rămășagul lui Pascal nu-i va face lui Dumnezeu nici o plăcere.

SEXUL FANTOMELOR. În opera sa *Tratat teologico-politic*, Spinoza a făcut o critică raționalistă a religiei, eliminând din ea tot ceea ce ținea de superstiții. Hugo Boxel, fost ministru din Gorinchen, probabil că a citit cartea și i-a trimis o scrisoare lui Spinoza, în care mărturisea credința sa în existența fantomelor și își exprima convingerea că toate erau de sex masculin. Acest din urmă lucru îl deducea din faptul că spectrele nu simțeau nevoia să nască. În scurta corespondență pe care au purtat-o cei doi, Spinoza a arătat că nu există nici o dovadă care să justifice ipoteza existenței fantomelor și că acestea nu erau decât rodul imaginației. În privința supoziției că toate fantomele ar fi de sex masculin, a spus cu ironie că acest lucru nu trebuia dedus din nici o altă ipoteză, ci era suficient ca aceia care afirmă că vedeau fantome să arunce o privire asupra organelor genitale ale acestora pe sub cearșaful cu care ele se înveleau.

TEOLOGUL OPTIMIST. Spinoza susținuse că lumea exista din necesitate. Cu toate acestea, Leibniz va afirma că lumea noastră nu este necesară, ci doar una dintre multele lumi posibile concepute de Dumnezeu. Dar atunci de ce există această lume și nu alta? Conform opiniei lui Leibniz, în momentul creației Dumnezeu a ales cea mai bună dintre toate lumile posibile. De aceea lumea noastră nu este perfectă, dar este totuși cel mai bun univers posibil. Cu aceasta, Leibniz încerca să justifice existența răului în lume (acest optimism va fi parodiat mai târziu de Voltaire în celebrul său *Candide*, o povestire în care unul dintre protagoniști, Pangloss, încearcă să explice toate suferințele sale și ale tovarășilor săi apelând la principiile filosofice ale lui Leibniz. În mijlocul atâtor nenorociri, lecția lui Pangloss nu apare însă prea convingătoare. Dacă aceasta este cea mai bună dintre lumile posibile, oare cum sunt celelalte?, încheie Voltaire).

Această teorie a lui Leibniz amintește de o legendă populară care circula prin Europa. În ea se arată că un teolog preamărea de la amvon calitățile lucrării Domnului, iar după ce a terminat predica, un cocoșat s-a apropiat de el și i-a spus:

Dacă Dumnezeu face totul atât de bine cum spui dumneata, atunci cum se explică această cocoasă a mea?

Teologul, care cunoștea, probabil, teoria lui Leibniz, a răspuns:

— De ce te plângi, omule? Erai atât de potrivit... pentru a fi cocoșat.

un radio care te descoperă

muzică mai bună

107.3

www.smartfm.ro



Tequila, băutura produsă

Fie că este vorba de cea despre care Antonio Banderas cântă într-o melodie, fie că este vorba de cea pe care am gustat-o într-un cocktail sau cea pe care am băut-o cu prietenii într-o seară, tequila are acel „ceva” care ne atrage mereu. Unii spun că are o istorie de 400 de ani, fiind prima băutură alcoolică produsă în America de Nord, însă în compoziția sa actuală datează din secolul al XIX-lea. Cert este că din toate timpurile a atras băutorii din întreaga lume, iar în zilele noastre nu poate lipsi de la nici un *party*.



Considerată băutura zeilor de către indienii olmeci, tequila se obține prin distilarea unei baze numită *pulque*, ce conține predominant agave albăstre. Procedul de obținere este strict controlat, tequila se poate produce numai în regiuni strict delimitate din Mexic.

Astăzi, există pe internet numeroase forumuri unde iubitorii de tequila sau cei

care au gustat-o doar o dată pot vota în favoarea mai multor branduri, își povestesc experiențele sau pot posta rețete de cocktail-uri. Fanii adevărați știu că istoria sa începe din perioada pre-hispanică, atunci când băștinășii puneau la fermentat suc de fructe de *maguay*, o varietate de agavă, și obțineau un fel de bere numită *pulque*. Este foarte clar că istoria tequilei a fost influențată de cea a dezvoltării Mexicului. Putem spune că ea a luat naștere așa cum o știm acum odată cu apariția sistemului de producție ce consta din butoaie încălzite cu abur într-o groapă săpată în pământ. În această industrie au existat și încă există multe legături de familie și multe lupte între acestea. Mulți sunt foarte atașați de produsul lor și pentru care nu contează cheltuielile de producție, dar alții văd ceea ce fac doar ca pe un business.

Vinul de mezcal, bunicul tequilei, dacă putem spune așa, a fost produs la câțiva zeci de ani după cucerirea Lumii Noi de către spanioli în 1521. Se bănuiește că era vorba de anul 1535, dar nu se știe sigur. Produsul a fost

numit *mescal*, brandy, vin de agave, *mescal tequila* și, abia după câteva sute de ani, o varietate a fost numită *tequila* după Tequila, un orașel dintr-o vale din apropiere de Guadalajara, statul Jalisco, Mexic.

**Un nume vechi,
cunoscut în toată lumea**

Numele tequila este un mister. Se crede că este un termen vechi aparținând poporului Nahuatl care a trăit în acea zonă. Există mai multe traduceri ale acestui cuvânt: „locul unde crește iarba sălbatică, locul de unde se culeg fructele” sau „locul unde se muncește”. Conform istoricului José Maria Muria, *tequila* este un compus din doi termeni din limba Nahuatl: cuvântul *tequitl* care înseamnă muncă, serviciu, datorie și cuvântul *tlan* care înseamnă loc. Conform altor surse, înțelesul este „piatra care taie” făcând referire la roca vulcanică de obsidian din acea zonă.

Maguay, celălalt nume al fructului de agave din care este făcută tequila, este



Tequila din fructele aztecilor

un nume adus din Antile. În *Codexul Florentin* de la 1580 se vorbește despre agave ca fiind hrana aztecilor și a localnicilor. Acesta a avut un rol foarte important în viața oamenilor din acele locuri din cele mai vechi timpuri, însă, mai ales, din perioada cuceririi spaniole datorită fibrelor sale care au mai multe utilități.

Producția începe cu tăierea agavei albastre

Pentru obținerea unei sticle de tequila este nevoie chiar de 20 de ani. Asta pentru că fructul din care este produsă nu este asemeni celor din care se produc băuturile spirtoase obișnuite. Aceasta este produsă din miezul plantei care se află la baza tulpinii și care este numită *agave tequilana weber azul*, adică agave albastre și reprezintă una dintre cele 136 de specii de agave care cresc în Mexic. Aceasta seamănă cu un fruct de ananas, iar la matu-

ritate poate cântări chiar 45 de kilograme. Este o plantă ale cărei fructe pot fi culese abia după opt sau zece ani de la plantare. Producția de tequila începe când cultivatorul taie de la rădăcină agave-ul și apoi cele aproape 200 de frunze, această muncă fiind făcută de cele mai multe ori manual. Dintr-o astfel de „căpătână” se produc cam trei litri de băutură. În timp ce prețul unui kilogram de agave este mai scăzut decât cel al zahărului, procesul de prelucrare al celui din tîi este mai scump decât al trestiei de zahăr și de aici și combinația de *mixed tequilas*, însă trendul este de a se produce 100% din cea fără alte ingrediente.

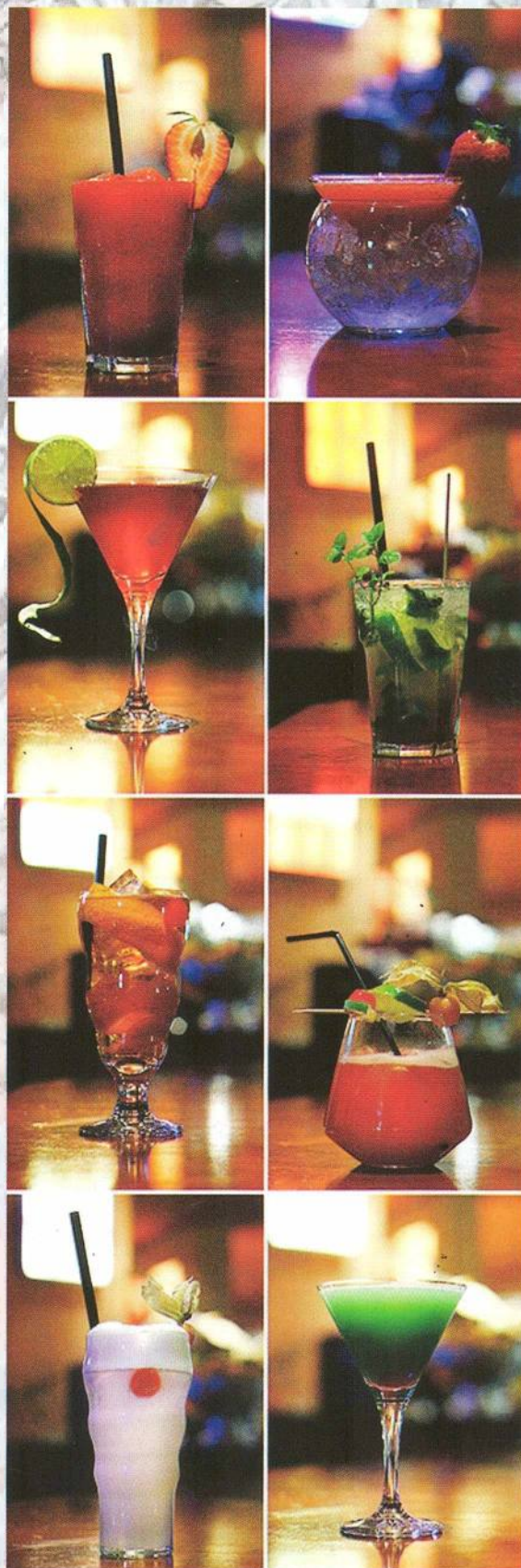
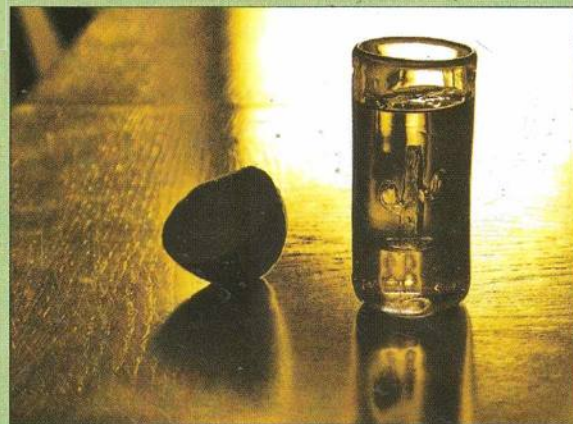
Până acum 30 de ani tequila se fabrica doar în Jalisco, însă două familii din afara acestei provincii au luptat pentru schimbarea acelor prevederi legale. În prezent, doar două distilerii funcționează în afara acestei zone: *La Gonzalez* unde se fabrică *Chinaco* și *Tequileria Corralejo*.

text **Raluca Șeinoiu**

Să curgă tequila!

În 2006, s-au produs 228.226.209 litri de tequila dintre care 34% a fost fabricată doar din agave. *Olmeqa Tequila* este o marcă premium, de înaltă puritate și calitate, dublu distilată în alambice de cupru și aromată, realizată 100% în Mexic. Sticla pătrată cu motive olmece reflectă o tradiție îndelungată ce provine din străvechea cultură olmecă.

Gust tare, sec, dulceag, ușor fructat și foarte consistent. Se bea sec în *shot-uri* mici sau în modul mexican tradițional – cu sare. *Olmeqa Tequila Blanco* este neînvechită, dar are un gust sec, balansat cu nuanțe de piper, fructe și plante aromatice, cu un finish ușor dulceag de agave. *Olmeqa Tequila Gold* are o aromă plină, bogată și capătă nuanțe de miere, ierburi aromatice și este învechită în butoaie de stejar folosite anterior la bourbon. Un produs premium de excepțională calitate și puritate, *Olmeqa Tequila* se regăsește în peste 40 de țări și este lider în 14 dintre ele.



Între onorabilitate și (sub)mediocritate

● **Liga Campionilor** – grupa A: **AS Roma** – **CFR** 1-2, **Chelsea-Bordeaux** 4-0 ● Prima victorie a unei echipe din România pe „teren” italian ● „N-avem echipă!”, spunea antrenorul Ioan Andone după înfrângerea de la Vaslui ● Și a fost demis... fiind înlocuit cu secundul său, italianul Trombetta ● **LC** – grupa F: **Steaua** – **Bayern München** 0-1, **Lyon** – **Florentina** 2-2 ● Parcă i-a deochiat Cornel Dinu când se referea la „norocul chior” al steliștilor (acum au avut două bare și nici un gol înscris) ● După ce va fi întâlnit pe **Steaua** (1-1) și **Chelsea** pe propriul teren, **CFR** va fi gazdă și pentru **Dinamo**, pe 18 octombrie ● În runda a doua, **Florentina** – **Steaua** 0-0, **Bayern** – **Lyon** 1-1. ● Pe 23.X încep meciurile din grupele **Cupei UEFA** (câte reprezentante ne-or fi mai rămase?) ● Pițurcă nu (ne) se lasă ● În **Liga 1**, arbitraje ca pe vremea defunctei echipe **Victoria** (Mitică știe de ce!).

Pe cât de mult ne-am bucurat de faptul că, în premieră absolută, suntem prezenți cu 7 (șapte) echipe în cupele europene, pe atât de mult au crescut și grijiile noastre. Ne referim aici la coeficientul de țară acordat de **UEFA**, fiecare punct cucerit de reprezentantele noastre fiind raportat la numărul acestora și aducându-ne un beneficiu doar de 0,14. Dacă, în **Liga Campionilor**, **CFR Cluj** și **Steaua** au asigurate șase jocuri, nu același lucru putem spune despre cele cinci „ambasadoare” în **Cupa UEFA**. La ora când rândurile de față pleacă la tipar nu cunoaștem rezultatele din manșa a doua (turul 1). Să sperăm că **FC Vaslui** și **Unirea Urziceni** au știut să materializeze avantajul luat prin remizele albe de la Praga și Hamburg, că **Dinamo** și **Rapid** (învinse la limită în deplasare) au reușit să elimine pe **NEC Nijmegen** și **Wolfsburg**, iar **Poli Timișoara** (învinșă acasă de **Partizan**)

și-a luat revanșa la Belgrad.

Dincolo de orice partizanat de club, gândurile tuturor se îndreaptă însă către echipa națională. Aici lucrurile chiar că sunt complicate și mai ales controversate în urma evoluției „tricolorilor” la turneul final **Euro 2008**. Ferm pe poziție, selecționerul Victor Pițurcă susține că însăși calificarea a fost un succes, iar în ceea ce privește prestația naționalei, toate meciurile au fost pregătite exemplar din punct de vedere tactic, dar jucătorii nu erau în formă. „Noi am prins momentul când toți jucătorii erau la pământ. (...) Dacă echipa națională nu a mai participat de opt ani la un turneu final, ce pretenții să avem? Dacă nu a câștigat nici un turneu final, ce pretenții să avem? Am deplasat un lot lipsit de experiență”. Nota bene: aceste declarații au survenit după cele două partide din preliminariile C.M. 2010: eșecul de la Cluj (0-3 cu Lituania!) și victoria chinuită (1-0) din Insulele

Feroe. Pițurcă o ține pe lui: „Eu am spus tot timpul că România nu e o forță în lume și nu e o forță în Europa.”

Nici debutul ratat și care a șocat întreaga opinie sportivă nu l-a clătinat pe selecționer din convingerile sale: „Trebuia să vină și acest moment! Nu e un rezultat rușinos! Orice echipă din lume a trecut prin clipe de acest gen.” Punctul culminant a fost atins atunci când Piți observa că în Feröe „am jucat spectaculos”! Atunci, de ce să ne strofocăm noi? Iată, și la Olimpiadă se pot obține doar opt medalii și nu se prăpădește lumea. Și apoi, dacă șeful Executivului consideră că sportul nu intră între primele zece priorități, de ce ne-om fi mai răcind gura de pomană spunând că ne situăm între onorabilitate și (sub)mediocritate?

Iar dacă s-a pus problema demiterii sale, selecționerul nu numai că respinge ideea unui antrenor străin, dar face și o predicție apocaliptică de ne îngheață sângele în vine: „Când voi pleca eu, dacă se mai califică echipa națională șapte, opt ani, să nu-mi spuneți-mie Pițurcă!” E clar, din această dilemă nu putem ieși! Ce-o fi vom vedea pe 11 octombrie, în partida de la Constanța, cu Franța. Aflat și el sub tirul unei puternice contestații, selecționerul „cocoșilor”, Raymond Domenech își joacă ultima carte. Aoleu, ce-am zis? Păi al nostru recunoaște că îi place să joace poker, și dacă poate să trișeze la cazinou, de ce să nu trișeze? Acum stăm liniștiți: avem victoria asigurată! Am dat-o un pic pe glumă, dar obiectivul președintelui Mircea Sandu (nouă puncte din primele trei meciuri) nu mai este posibil de realizat și nici acela mai modest al lui Pițurcă (șapte puncte). Auspiciile ar fi îmbucurătoare pentru noi, măcar prin faptul că ar reveni Cristi Chivu și Adrian Mutu, probabil Mirel Rădoi. Spunea cândva Pițurcă (și aici îi dăm dreptate): „Noi nu stăm în unul sau doi jucători, dar în același timp orice antrenor își dorește să dispună de toți jucătorii.” Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem

Juan Culio
(în stânga),
marcatorul celor
două goluri ale
clujenilor pe
Stadionul Olimpic
din Roma



că, aflat între obiectivul calificării și reconstrucția echipei, misiunea sa nu este tocmai ușoară. Credem însă că ar trebui să umble la concepția de joc și la maniera de abordare a meciurilor.

Cât privește dragul nostru de campionat intern (desfășurat în același anonim televizistic) aflat la jumătatea turului, la cei doi poli ai clasamentului se aflau

Dinamo, Urziceni și Steaua, respectiv Poli Iași, CS Otpeni și Gloria Buzău, o „prăpastie” de 21 puncte între lideră și „lanternă”! Ca o simplă constatare, cele șapte „europene” au împreună 91 de jucători străini (dacă nu a mai venit vreunul cumva), adică 47% din totalul jucătorilor aflați în loturi. Așa se face, de

pildă, că *Rapidul* a evoluat la Brașov doar cu doi „autohtoni”, terminând meciul cu unul singur... Ar mai fi de consemnat transferul (surprinzător, pentru unii) al lui Antonio Semedo, venit de la CFR la Steaua, tot în Ghencea ajungând și Ogăraru.

O nebuloasă întreagă a iscat valuri în cazul echipei din Timișoara (care a fost în timp, de două ori beneficiara unor scăpări ale regulamentelor federației), penalizată cu șase puncte printr-o decizie a Tribunalului pentru Arbitraj Sportiv de la Lausanne.

Arbitrajele au continuat să facă ravagii, președintele LPF, Dumitru Dragomir, declarând despre prestația lui Sebastian Colțescu la partida *Gaz Metan Mediaș – FC Brașov*: „Nu am mai văzut un asemenea arbitraj de pe vremea Victoriei! (Ciudată recunoaștere...) În același timp, fostul arbitru internațional Ion Crăciunescu îi recomandă fiului său, Teo, să se retragă din activitate, după ce acesta a greșit grav, dezavantajând ambele echipe, în meciul *Pandurii – Otpeni*.

M.M.I. 12 + 12 + ?

A spune că, în această toamnă, Mircea M. Ionescu este prezent în librării cu un nou volum nu înseamnă

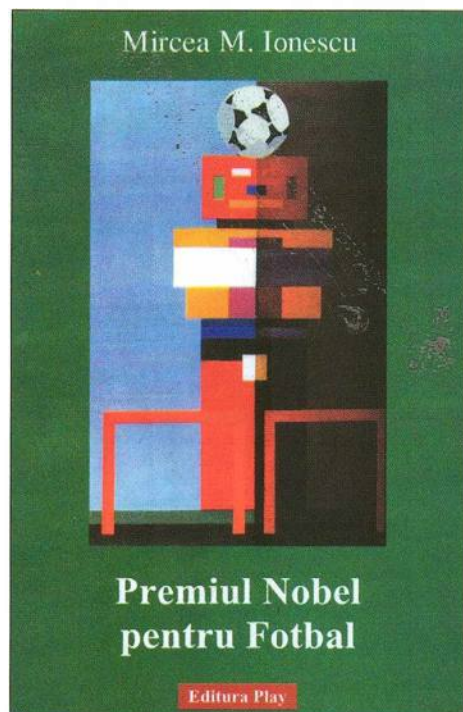
decât a consemna un eveniment pe cât de obișnuit, pe atât de așteptat din partea unui prolific autor. Ultima sa creație – *Premiul Nobel pentru Fotbal* – reunește trei noi piese, bineînțeles cu tematică sportivă: *Eu voi primi Premiul Nobel!*, *Gooooooooooooooooo!* și *Istoria fotbalului românesc răsfățat pentru aței, marțieni și nou-născuți*. Interesant, după cum mărturisește autorul, ultimul punct al manuscrisului l-a pus în timpul lui *Euro 2008!*

În activitatea sa literară, începând din 1976, M.M.I. (cum îl alintă mulții lui prieteni) a „produs” 12 cărți (dar care nu sunt de duzină!, dintre care menționăm doar *Columb a descoperit America*, *Hagi a cucerit-o* – un fel de „cronică” a *World Cup '94*) și 12 piese jucate pe scenă. În acestea întâlnim personaje reale (Dobrin, Dumitrache, Ozon, Hagi, Titi Teașcă, Ion Chirilă, Eftimie Ionescu, Radu Urziceanu, Cristian Țopescu ș.a.) și altele în totalitate rod al fanteziei unui fanatic iubitor al sportului, teatrului, presei și filosofiei.

La mulți ani! unui Scorpion care va împlini în curând 63 de ani și lectură plăcută cititorilor săi.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Agerpres**



Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end la Bran. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea Mama Cozonacilor din Bran. Pensiunea Mama Cozonacilor este situată la șase kilometri distanță de Castelul Bran, într-un cadru natural mirific și dispune de 22 locuri de cazare repartizate în șase camere duble, una single și trei triple. La pensiunea Mama Cozonacilor plăcintele cu mere, brânză dulce și melcii cu nucă răsfăț gusturile celor care-i calcă pragul. Veți avea astfel ocazia să faceți drumeții în împrejurimi: Cheile Moieciului, Munții Bucegi și Piatra Craiului etc. În plus puteți face vizite în zonă: Castelul Bran, Prăpăstiile Zărneștilor, Peștera Dâmbovicioara, Cetatea Râșnovului. Sunt tot atâtea locuri frumoase pe care nu le puteți rata dacă mergeți în zonă. De pe netedul șes al Bârsei se zăresc de departe ruinele masive ale cetății Râșnov, construită pe un deal stâncos.

Poți și tu să mergi un week-end la Bran răspunzând corect la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra: 16/2008?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.



Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 27.10.2008

Concurs
EUROPA TRAVEL

Sfârșitul 'lunii

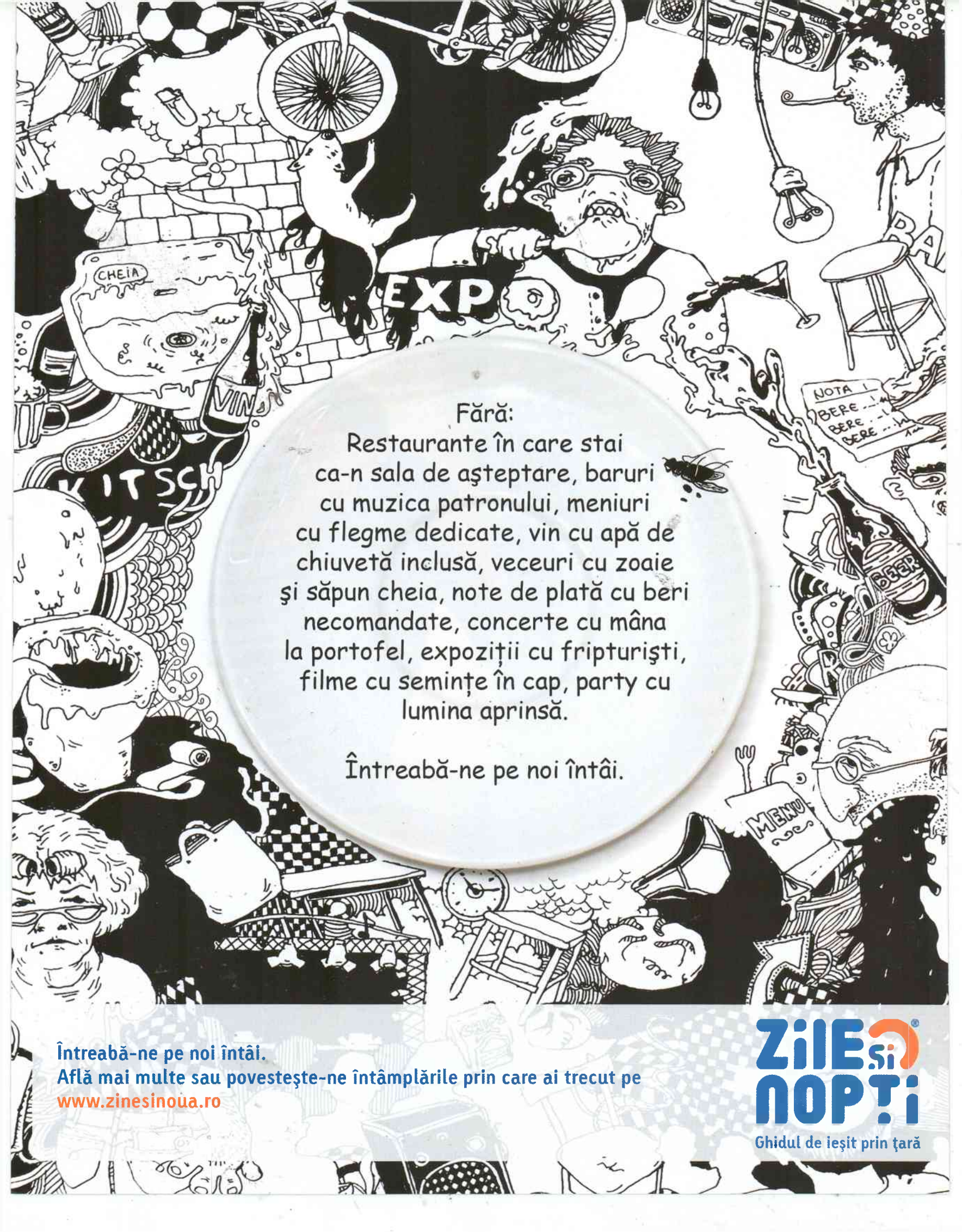
în tranziție



ep. 69



ALEX



Fără:
Restaurante în care stai
ca-n sala de așteptare, baruri
cu muzica patronului, meniuri
cu flegme dedicate, vin cu apă de
chiuvetă inclusă, veceuri cu zoaie
și săpun cheia, note de plată cu beri
necomandate, concerte cu mâna
la portofel, expoziții cu fripturiști,
filme cu semințe în cap, party cu
lumina aprinsă.

Întreabă-ne pe noi întâi.

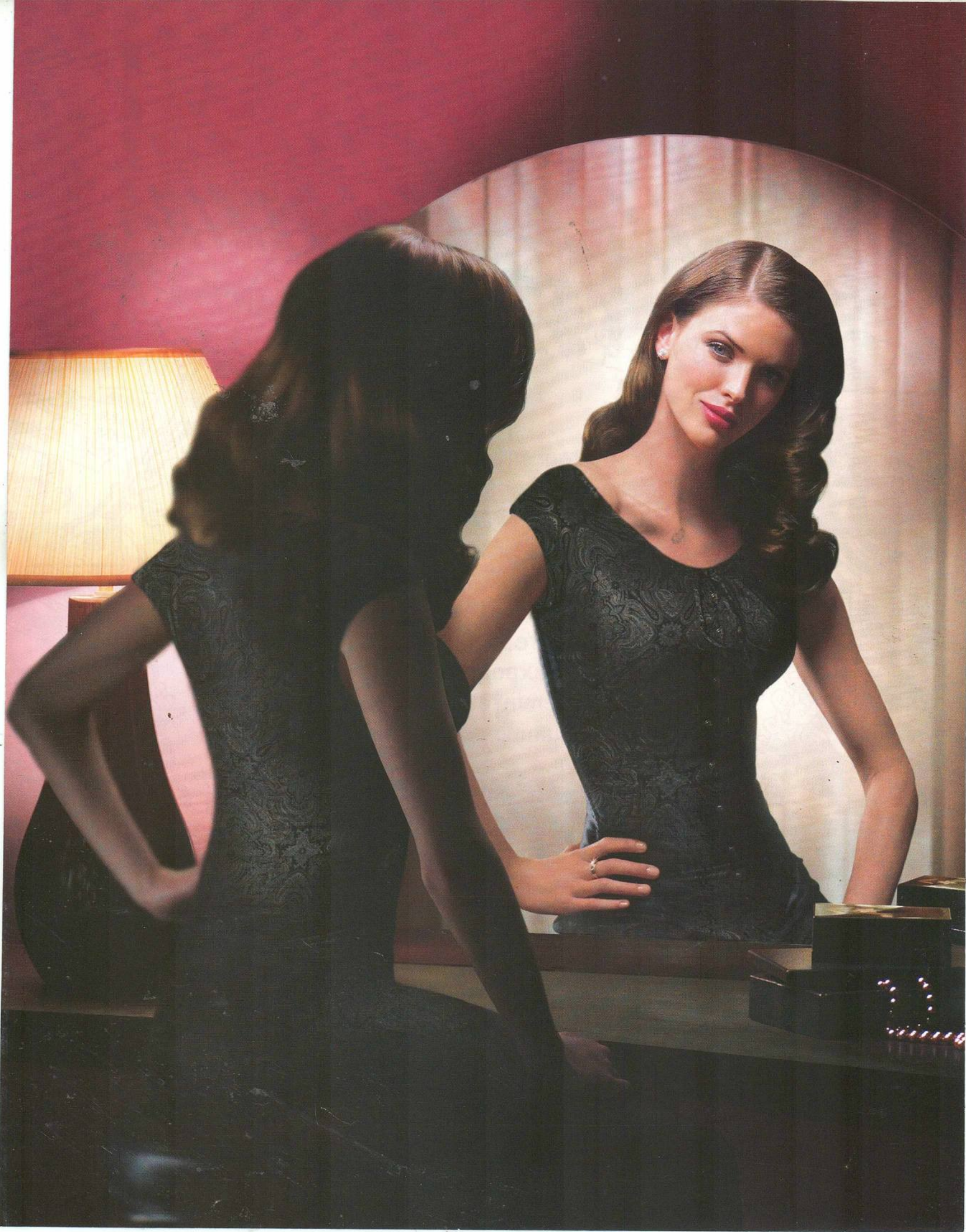
Întreabă-ne pe noi întâi.

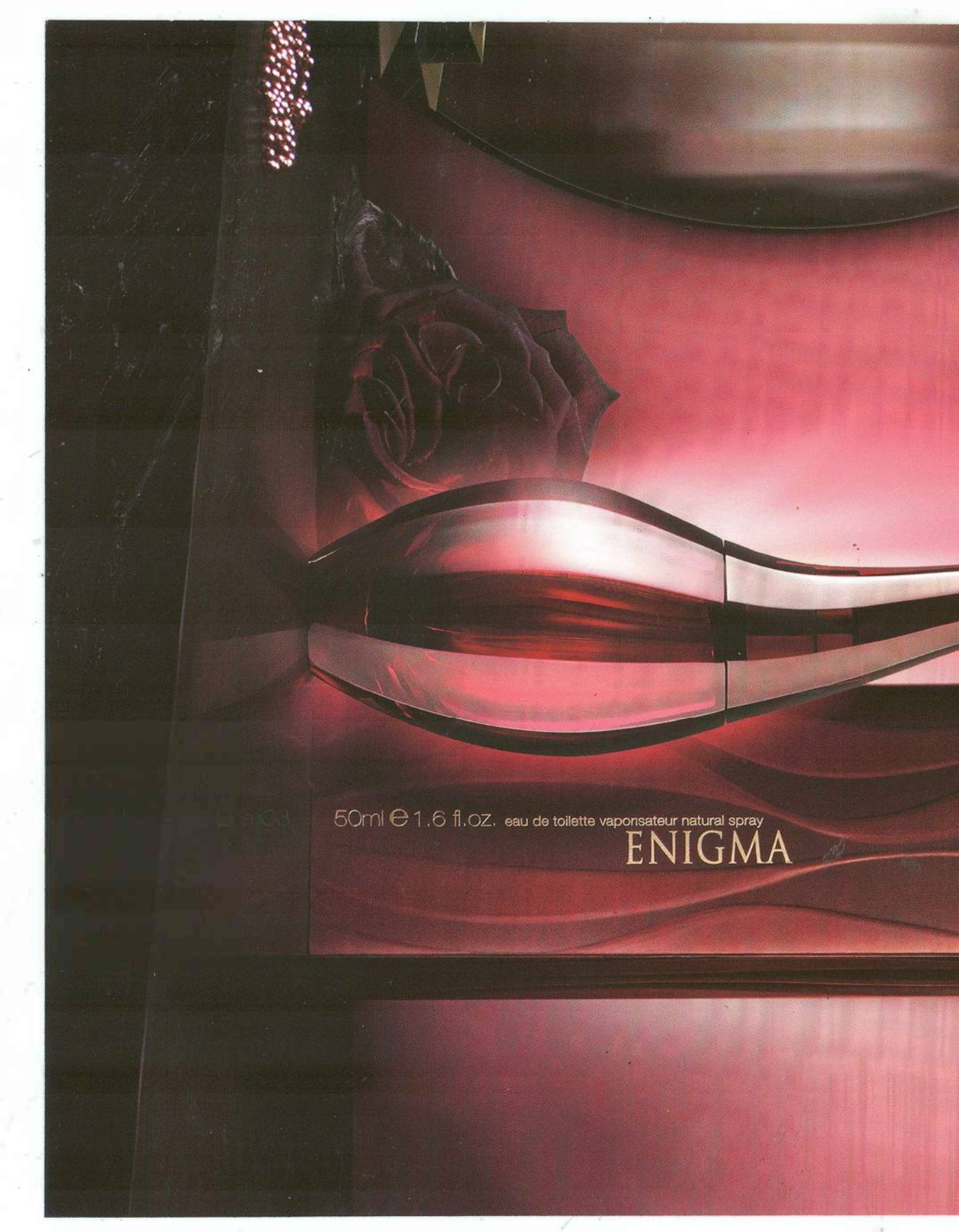
Află mai multe sau povestește-ne întâmplările prin care ai trecut pe

www.zinesinoua.ro

**ZiE și
NOPTI**

Ghidul de ieșit prin țară



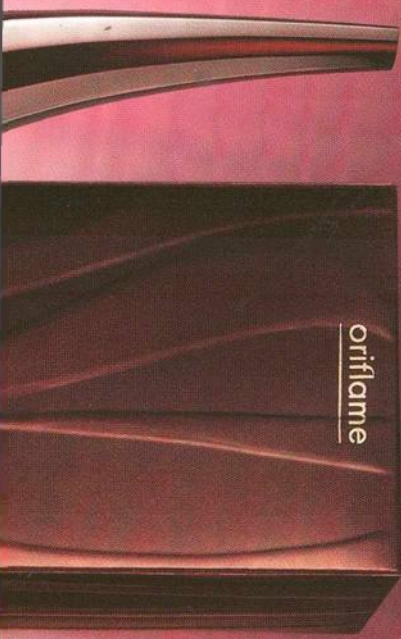


50ml e 1.6 fl.oz. eau de toilette vaporsateur natural spray

ENIGMA

oriflame

natural swedish cosmetics



oriflame



*Amintirile păstrează-le
în album, mașina schimb-o
cu o Kia.*



**KIA PARTICIPĂ LA
PROGRAMUL
DE ÎNNOIRE
A PARCULUI AUTO**

Prin participarea Kia la Programul național de înnoire a parcului auto, beneficiezi acum de **3.000 de lei reducere** la orice autoturism din gamă.

Astfel, **Kia Rio** cu dotări de invidiat costă acum doar **9780 euro (TVA inclus)**, iar **Kia Picanto** are un preț atât de mic, încât nu poate fi tipărit.

În plus, primești gratis cardul de asistență rutieră din programul **KIA KAR**. Asta ca să n-ai nicio grijă când pleci afară din țară.



KIA MOTORS

The Power to Surprise™